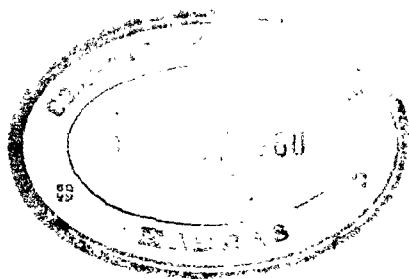

தொல்காப்பியப் புதுமை

டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், எம். ஏ., எம். ஓ. எல்., பி. எச். டி.
தமிழ்ப் பேராசிரியர், அழகப்பா கல்லூரி.

விற்பனையுரிமை :

காரைக்குடி

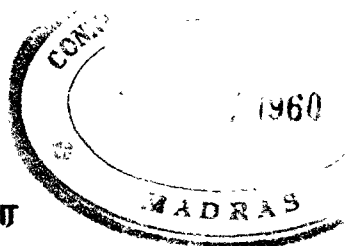
முதற் பதிப்பு - 1958 டிசம்பர்.

விலை ரூ. 2 - 50

ஆசிரியன் பிறநூல்கள்

1. மனைவியின் உரிமை (நாடகம்)
2. வள்ளுவம் (கற்பனைப் பொழிவு)
3. கொடை விளக்கு (பாடல்)
4. இரட்டைக் காப்பியங்கள் (பதிப்பு)

மு க வு ரை

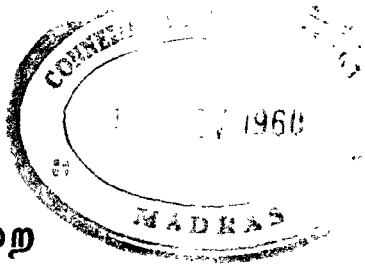

தொல்காப்பியம் தமிழ்நாட்டு முதலால், தமிழ்மொழி முதலால், தமிழர் முதலால். இந்நூலறிவு எத்துறைத் தமிழனுக்கும் வேண்டும். தொல்காப்பிய அறிவுடைய தமிழன் எண்ணத்திலும் வாழ்விலும் இயல்பாக விளங்குவான். இன்றைத் தமிழர்க்குத் தமிழ்மொழி மூவரசாண்ட நன்னூலில் தோன்றிய தொல்காப்பியம் எடுத்தவுடன் புரியாதுதான். ஆயினும் தொல்காப்பியம் விளங்கும் நற்றமிழர்களாக நாம் உயர வேண்டாமா? நம் அறிவு பெருக வேண்டாமா?

‘தொல்காப்பியப் புதுமை’ என்பது இந்நூற் பெயர். இப்பெயர் கொண்ட கட்டுரை யொன்றும் இதனுள் உண்டு. பல கட்டுரைகள் பழையவை; சில இந்நூலுக் கென்றே எழுதிய புதியவை. நடை முரணும் பொருள் முரணும் இன்றி எல்லாம் சீரெய்தி இன்று ஒரு நூலுருப் பெற்றுள்ளன. முதல் மூன்று கட்டுரைகள் முற்றும் தொல்காப்பியம் பற்றியன. இறுதியிரண்டும் பாரதீயம் பற்றியன. இலக்கிய நெறி, மூவர் வாழ்வியல், மொழிநெறி, வாழ்க்கைத்துணை என்ற பல் பொருள்பற்றி இடைநின்ற கட்டுரைகளால் அறியலாம். நூலின் பெயருக்குத்தக, தொல்காப்பிய நீரோட்டம் பெரும் பாலான கட்டுரைகளை வளஞ்செய்யக் காண்பீர். இந்நூலைக் கற்பவர் தொல்காப்பியப் பழந்தமிழ்க் களஞ்சியத்திலிருந்து சில அறிவுப் பொருள்களைப் பெறுவர் என்பது என் எதிர்பார்ப்பு.

காரைக்குடி }
15-12-1958 }

வ. சுப. மாணிக்கம்

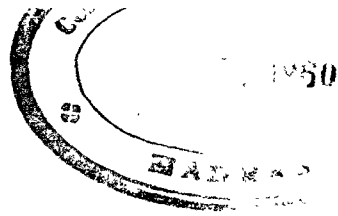

உள்ளுறை

1	தொல்காப்பியப் புதுமை (௩)	9
2	தொல்காப்பியன் ஒரு மொழியறிஞன்	19
3	தமிழ் முதல் நூல் (௪)	22
4	காவியப் பேச்சு	32
5	சாத்தனார்	38
6	தியாகம் (௫)	46
7	அழகியல்	57
8	மணிநாவொலி	61
9	பேராசிரியன் வாழ்வியல்	66
10	பாவம்	79
11	அருஞ் சொற்கள் ?	84
12	வாழ்க்கைத்துணை	92
13	பாரதியின் புலமை	102
14	பாரதியின் பழமை	123-136

கட்டுரைகளின் வரலாறு

1945	தீயாகம்	திருச்சிராப்பள்ளி வாளுலிப் பொழிவு. (இசைவு பெற்றது)
1946	மணிநாவொலி	தமிழ்ப்பொழில் வெளியீடு.
1948	சாத்தனார்	திருச்சிராப்பள்ளி வாளுலிப் பொழிவு. (இசைவு பெற்றது)
குமரன் வெளியீடு.
1950	காவியப்பேச்சு	அழகப்பா கல்லூரி ஆண்டு மலர்.
1954	தொல்காப்பியப் புதுமை	இலங்கை வாளுலிப் பொழிவு.
1955	பேராசிரியன் வாழ்வியல்	முத்துசிவனார் நினைவு மலர்.
1957	தொல்காப்பியன் ஒரு மொழியறிஞன்	சன்மார்க்க சபை மாணவர் மலர்.
1957	பாவம்	சென்னை மாணவர் மன்றம் வெள்ளிவிழா மலர்.
1957	தமிழ் முதல் நூல்	புதுக்கோட்டைத் திருக்குறட் கழகப்பொழிவு. எழில் வெளியீடு.
1958	அழகியல்	எழில் வெளியீடு.
1958	வாழ்க்கைத் துணை	அழகப்பா தமிழ்மன்றப் பொழிவு.
1958	அருஞ்சொற்கள் ?	
1958	பாரதியின் புலமை	
1958	பாரதியின் பழமை	

1. தொல்காப்பியப் புதுமை

1

தொல்காப்பியம் என்பது தமிழ்ப் பழமை காட்டும் வரலாற்றுச் சுவடி ; வருங்காலப் புத்தமிழுக்கு அறிவூட்டும் வழிகாட்டி. இவ்வருமை நூல் ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் தோன்றியது. இன்றுள்ள சங்கப் பழநூல்களுக்குங்கூட ஆயிரம் ஆண்டு முற்பட்டது. தொல்காப்பியந்தான் தமிழிற் பிறந்த முதலூல் என்று எண்ணற்க. அதற்கு முன் எத்துணையோ நூல்கள் தமிழில் இருந்து, இயற்கையாலும் செயற்கையாலும் இறப்பிக்கப்பட்டன. இன்று நமக்கு வரவாகியிருக்கும் நூல்களுள் தொல்காப்பியம் பழமை சான்றது என்பதுவே கருத்து. முன் தோன்றிய பனுவல்களும் உடன்தோன்றிய பனுவல்களும், பின்தோன்றிய பனுவல்களும் அழிந்தொழிய, தொல்காப்பியம் ஒன்று மட்டும் உயிர் பிழைத்து வந்த நிலை தமிழக வரலாற்றில் ஒரு மருட்கையாகும். இந்நூலின் பழம்புதுப் பெருமைகளைச் சுருங்க உரைப்பான் நினைக்கும் எனக்கு,

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே

என்னும் திருவாசக அடிகளே முன்னிற்கின்றன. இயற்கை தழுவிப் பிறந்த கருத்துக்களுக்குப் பழமை புதுமை என்ற காலப் பாகுபாடு இல்லை. தொல்காப்பியம் சங்கவிலக்கியம் திருக்குறள் முதலாய நூல்கள் இயற்கையோடு இயைந்தன ; ஆதலால் அவை ஞாயிறு திங்கள் போல என்றும் புத்தொளி தரவல்லன. திருக்

குறள் மக்கட்கு உயிர் நூலாவது போலத் தொல்காப்பியம் தமிழுக்கு உயிர் நூலாகும்; தமிழ்மக்களின் உலக வழக்கையும் செய்யுள் நெறியையும் திறப்பட ஆராய்ந்து எழுதிய நாட்டு நூலாகும். பிற்காலத்து ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் தனித்தனி இலக்கண நூல்கள் தோன்றியுள். அவையெல்லாம் தங்கால வழக்குகளைக் கண்டு புதுமையாக எழுதப்பட்டனவல்ல. தொல்காப்பியத்திலிருந்து தோன்றிய கிளை நூல்கள்.

திருக்குறள் கருத்தாலும் சொல்லாலும் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை சீவகசிந்தாமணி இராமாயணம் முதலான வழிவழி இலக்கியங்களை ஆட்சி செய்த ஆற்றலை நாம் கற்றிருக்கின்றோம். பிற நூல்களிடையே திருக்குறள் ஆட்சியைப் பலர் பலபட எடுத்துக்காட்டுவதையும் கேட்டிருக்கின்றோம். இத்துறையில் தொல்காப்பியச் செல்வாக்கைப் பற்றிப் புலவர் பெருமக்கள் ஆராயத் தொடங்கினார் இல்லை. இன்று நம்மவர் ஆராய்ச்சியெல்லாம் ஒரு நூலாசிரியன் தன் காலம் யாது? அவன் சமயம் யாது? எனக் கால சமயங்கள் காணும் அளவிலேயே நின்று அகம் பாராது பின்வாங்குகின்றன. பெரிய ஆசிரியர்களின் நெஞ்சம் அறிவதற்கு அன்றார் வாழ்ந்த காலம் காண்பது ஓரளவு துணை செய்யும்; அவர் தழுவிய சமயம் காண்பதோ இன்னும் குறைவாகத் தான் பயன் தரும். தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் இவ்விருவகைத் துறைகளுக்கும் சிற்றளவே இடங்கொடுத்து வேறு புதிய அடிப்படைத் துறைகளில் நாட்டம் செலுத்த வேண்டும். தொல்காப்பிய நீரோட்டம் சங்கவிலக்கியம் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரம் முதலிய பன்னூல்களிடையே எங்ஙனம் பாய்ந்து தமிழ்வளம் செய்திருக்கின்றது என முதற்கண் காட்டுவேன்.

II

தலைவன் பரத்தையிழுக்கம் உடையவனாய்ப் புறத்துச் சென்றிருக்கின்றான். அவன் தீய நெறி தலைவியைச் சினப்பிக்கின்றது. அருகே நின்ற தன் சிறு மகனைப் பார்த்து, “நீ அழகில் உன் தந்தையை முழுதும் ஒத்திருக்கின்றாய்; ஆனால் குணத்தில் அவரைப்போல் இராதே. பகைவரை வெல்லும் மறத்தில் தந்தையை ஒத்திரு; மணந்த மகளிரைப் பிரிவதில் அவரைப் பின்பற்றாதே. நடுவு செய்யும் அறத்தில் அவரை ஒத்திரு; காதல் மனைவியைக் கைவிடுவதில் அவரை ஒவ்வாதே. தந்தைபோல் கொடை செய்; ஆனால் தந்தைபோல் கொண்ட மனைவியை வருத்தாதே,” என ஒப்பும் ஒவ்வாமையும் சுட்டி இடித்துரைப்பள் தலைவி.

செம்மால்,

வனப்பெலாம் நுந்தையை யொப்பினும் நுந்தை நிலைப்பாலுள் ஒத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி கன்றிய தெவ்வாக் கடந்து களங்கொள்ளும் வென்றிமாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி ஒன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை நுந்தைபோல் மென்றோள் நெகிழ விடல்

என்றவாறு மருதன் இளநாகனார் பாடிய இக் கலித் தொகைச் சங்கப் பாட்டுக்குத் தூண்டுகோல் யாண்டு உண்டு? “தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனால் அந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கல்” என்னும் தொல்காப்பிய ஈரடிகளின் விரிவன்றோ 34 அடியுடைய கலித்தொகைப் பாட்டு. பத்துப் பாட்டிலும் புறநானூற்றிலும் வரும் பல்வேறு ஆற்றுப்படை இலக்கியமெல்லாம்

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கம் (1036)

என்ற தொல்காப்பியத் தொடரின் படைப்பன்றோ? வள்ளல் ஒருவன்பால் செல்லக் கருதும் இரவலனுக்கு வழியிடைக் காட்சிகளைப் புனைந்து சொல்லவேண்டும் என்பது தொல்காப்பிய விதி. இவ்விதியை உட்கொண்ட மையால், பத்துப்பாட்டில் வரும் ஆற்றுப்படைகள் அடிகள் பலவாய் விரிந்தன. சங்க இலக்கியங்களில் தொல்காப்பிய ஆட்சி இளைத்தென்று எழுத்திட முடியாது.

III

உலகம் கண்ட திருக்குறளையே மேற்கொண்டு பார்ப்போம். காமத்துப்பாலும் பொருட்பாலுள் பல அதிகாரங்களும் தொல்காப்பியப் பற்றுக்கோடு உடையன.

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப (1435)

எனவரும் தொல்காப்பிய நூற்பா அன்றோ,
நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்

எனத் திருக்குறளாக மாறி நிற்கின்றது.

எத்தினை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேற்
போற்புடை நெறிமை இன்மையான (980)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவும்,

கடலன்ன காம முழந்தும் மடலேரூப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்

என்ற திருக்குறளும் ஒன்றாகத் திகழ்வதை நோக்குவார்க்குத் தொல்காப்பியத்தை வள்ளுவர் பொன்னே போற் போற்றியமை பெறப்படும். மேலும் திருக்குறள்

‘ அகரமுதல் ’ எனத் தொடங்கிப் ‘ பெறின் ’ என்று
 னகரமாக முடியும் எழுத்தமைப்பைக் கண்டு அஃது
 ஒரு வரம்பு நூல் எனப் பெருமிதம் அடைகின்றோம்.
 திருவள்ளுவருக்கு இங்ஙனம் தந்நூலை அமைக்கும்
 எழுச்சி,

எழுத்தெனப் படுப

அகர முதல்

னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப

என்னும் தொல்காப்பிய முதல்நூற்பாவினால் பிறந்
 திருக்கவேண்டும் என்று கருதுவதிற் பிழையில்லை.
 தொல்காப்பியம் கற்றபின் திருக்குறளைக் கற்பார் பெறும்
 அறிவு வேறு; அதனைக் கல்லாது திருக்குறளைக் கற்பார்
 அறிவு பிறிது என நாம் உணரவேண்டும்.

IV

சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டம் கண்ணகிப்பெருந்
 தெய்வத்துக்கு இமயமலைக்கண் கல்கண்டதையும் கால்
 கொண்டதையும் கங்கைக்கண் நீர்ப்படுத்ததையும்
 வஞ்சிக்கண் நட்டதையும் எல்லோரும் வழத்தியதையும்
 ஐந்து காதைகளில் விரித்துரைக்கின்றது. காட்சிக்
 காதை, கால் கோட்காதை என்ற தலைப்புகளில் வஞ்சிக்
 காண்டத்தைப் படைக்கும் குறிப்பை அருளியது,

காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்

றிருமுன்று வகையிற் கல்லொடு புணர்

(1005)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா தானே? செங்குட்டுவன்
 வடநாட்டிற்குப் படையெடுத்த போரைக் கூறும் போது
 தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல், காணீர்! வஞ்சிக்
 காண்டமாக வடிவெடுத்து நிற்கின்றது.

தாவில் நல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
சூதர் ஏத்திய துயிலெடை நிலை (1036)

என்பது தொல்காப்பியர் காலத்து அரசப் பள்ளியெழுச்சி. துயிலெழுப்பும் இவ்விலக்கிய நெறி ' எம்பெருமான் பள்ளியெழுந்தருளாயே ' எனத் திருவாசகத் தெய்வப் பள்ளியெழுச்சியாகவும், ' ஈ ன் ற வ ளே பள்ளியெழுந்தருளாயே ' எனப் பாரதியின் தாய்ப் பள்ளியெழுச்சியாகவும் புதுப்பிக்கப்பட்டது என்ற வரலாறு அறிக.

பாட்டென்பது இன்னின்னவாறு அமைய வேண்டும் என்று தொல்காப்பியம் முறை வகுக்கின்றது. அம் முறைப்படி அமைந்த பாட்டில் கருத்துச் செறிவிருக்கும்; இயற்கை வனப்பு இருக்கும்; பொருளாழம் இருக்கும்.

முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை (948)

என்பது தொல்காப்பியர் சுட்டும் இலக்கியப் போக்கு. சங்கப் பாக்களெல்லாம் இப் போக்கு உடையன. நிலவறிவும் காலவறியும் அவற்றுள் தோன்றும் கருப்பொருளறிவும் பிற்காலப் புலவர்களுக்குக் குறைவு. இக்காலப் பாவலர் பலர்க்கோ அவ்வறிவு பகையாகும். ஆயினும் தொல்காப்பிய மரபைச் சாவாது காத்துப் பாட்டியற்றிய பெருமை நம் காலப் பெரும் புலவர் பாரதிக்கு உண்டு.

அல்லிக் குளத்தருகே—ஒருநாள்
அந்திப் பொழுதினிலே—அங்கொர்
முல்லைச் செடியதன்பாற்—செய்தவினை
முற்று மறந்திடக் கற்ற தென்னே

இக் களவுப் பாட்டில் முதல் கரு உரி என்ற முப்பொருள் அமைப்புண்மை அறியலாகும்.

V

தமிழ் நூல்கள் தம் ஆக்கத்துக்குத் தொல்காப்பியத் தைப் பயன் கொண்ட துணையை இதுகாறும் ஓரளவு கண்டோம். இனி அந்நூலுட்புகுந்து சில கருத்துக்களை இக் காலத்தொடு பொருத்தி ஆராய்வோம். தொல்காப்பியம் என்ற பெயர் கேட்டளவில் அதனை வழக் கொழிந்த நூல் என்று ஒதுக்கவேண்டா. இன்றும் என்றும் கொளத்தகும் அடிப்படைப் புதுமைகள் உள. கேட்பார்க்கு அதன் நிலைப்பண்பை நினைவூட்டவே 'தொல்காப்பியப் புதுமை' என்ற தலைப்பிட்டு உரையாற்றுவல். செய்யுள்பற்றிச் சொல்லும் யாப்பிலக்கணமும், அகழி மதில் வாள் வேல் கொண்டு செய்த அக்காலப் போரைப் பற்றிக் கூறும் புறத்திணை யிலக்கணமும் தொல்காப்பியத்து வழக்கிழந்த இயல்கள் என்னலாம். அகம்பற்றிய குடும்ப இயல்களெல்லாம் நிலைத்து நின்று வழிகாட்ட வல்லன.

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று அதிகாரங்கள் கொண்டது. ஓரதிகாரத்துக்கு ஒன்பது இயல் என்ற ஒழுங்கினதாய் இருபத்தேழு இயல்கள் உடையது; 1610 நூற்பாக்கள் பெற்றது. தொல்காப்பிய முழுமையும் முதற்கண் 1891இல் பதிப்பித்த பெருமை யாழ்ப்பாணம் உயர்திரு. சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை யவர்களைச் சாரும். இந்நூலுக்குப் பனம்பாரனார் அருளிய சிறப்புப் பாயிரம் உண்டு.

வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகம்

என்ற தொடர் இன்று தமிழ் நாட்டு எல்லைக் கிளர்ச்சிக்கு இலக்கிய முதற் சான்றாக நிற்கின்றது. இச்சான்று தொல்காப்பியப் பாயிரத்தின் முதலடிகள் அல்லவோ?

தொல்காப்பியத்துக்கு மக்கள்மொழி வழக்கே அடிப் படை. மக்கள் இயல்பில் சிதைத்துப்பேசும் மருஉச் சொற்களுக்கும் இலக்கணம் கூறும்; தமிழ் மொழிக்கண் வகரமெய் ஈரூன சொற்கள் நான்கே என இவ்வாறு ஒவ்வொன்றையும் முடிவுகட்டிக்கூறும் இந்நூல். அதனால் தொல்காப்பியரைத் தமிழ் அளந்த பெருமாள் என்ன லாம். நாலு கால் என்பதற்கும் நாலேகால் என்பதற்கும் பொருள் வேற்றுமையுண்டு. இவ்வேற்றுமை 'ஏ' என்னும் ஓரெழுத்து இடையே வருவதால் உண்டாவது. "ஓத்தது என்ப ஏயென் சாரியை" என்பது தொல்காப்பிய விதி. இவ்விதி கடவாதுதானே இன்றும் நாம் பேசி வருகின்றோம். அவ்வாறாகவும் சிலர் கூறுமாப்போல் தொல்காப் பியம் வழக்கொழிந்த நூல் என்று அறையும் துணிவு பின்பற்றத் தகுவதன்று, ஆவிரம்பூ, பனங்காய், பனாட்டு, பனைக்கொடி, பூங்கொடி. குமிழம்பூ, புளியமரம் என இன்னும் நாம் சொல்லும் புணர்ச்சி யெல்லாம் தொல் காப்பிய வழிப்பட்டன.

உயர்திணை அஃறிணை என்ற பொருட்பிரிவு தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக அமைந்தது; காரணத்தொடு கூடியது, கால்டுவெல் முதலாய மொழிநூலறிஞர்கள் இப் பகுத்தறிவுப் பகுப்பை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டி யுள்ளனர்.

உயர்திணை என்மனார் மக்கட் கூட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே

ஆயிரூ திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே (484)

என்பது தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார முதற்பா. மணித வுடம்பெடுத்தும் அ த ற் கே ற் ற ஒழுக்கமில்லாதவர் மக்களாக மதிக்கப்படார் என்பது குறிப்பு. தமிழ்ப் பெரு மக்கள் புறத்தோற்றத்துக்கு நிலையான மதிப்பு நல்குவ

தில்லை. ' மக்களே போல்வர் கயவர் ' ' உறுப்பொத்தல் மக்கள் ஒப்பன்றால் ' ' மரம் போல்வர் மக்கட் பண்பில்லாதவர் ' எனவரும் திருக்குறள்களுக்கு அடிப்படையும் விளக்கமும் மேலை நூற்பாவில் கண்டு கொள்க.

VI

எனது மாடு, எனது வீடு என்பது போல எனது மக்கள் எனது மனைவி எனது கணவன் எனது தந்தை என அது என்னும் வேற்றுமையுருபு சேர்த்து வழங்குகின்றோம். அது என்பது அஃறிணைக்கு உரிய உருபு; உடைமைப் பொருள் தருவது. எனது மாடு என்றால் மாடு என்னுடைமை என்பது கருத்து. இந்நடை அஃறிணைப் பொருள்களுக்குத்தான் ஏற்கும். ஏன்? உடைமையாகும் அடிமை அவற்றுக்குத்தானே உண்டு.* எனது தந்தை என்பதற்குத் தந்தை என்னுடைமை என்று பொருளாகுமா? எனது கணவன் என்பதற்குக் கணவன் என்னுடைமை என்று பொருள்வருமா? மனைவி, மக்கள், கணவன், தந்தை என்பவெல்லாம் முறைமைப் பெயர்களே யன்றி உடைமைப் பெயர்கள் இல்லை. உயர்திணைக்கு உயர்திணை உறவேயன்றி உடைமையில்லை என்பது தமிழ் நாகரிகம். எனது மனைவி என அது வருபு கொடுத்து சொல்லுங்கால், பெண்ணினத்தை மதித்த நம் நாகரிகம் மொழி நடையில் தோன்றவில்லை. தொல்காப்பியர் காலத்துத் தமிழ் மக்களும் நம் போலவே இப்பிறை

மாட்டை யடித்து வசக்கித் தொழுவினில்
மாட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டு வந்தே
வீட்டினி லெம்மிடங் காட்ட வந்தாரதை
வெட்டி விட்டோ மென்று கும்மியடி

-பாரதியார்

செய்தார்கள் போலும். அதனைக் கண்டு தமிழ்க்கோள்
கெடாதபடி,

அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகைவயின்
அதுவென் உருபுகெடக் குகரம் வருமே (577)

என்று நடைதெரித்து ஒதினார். என்மனைவி, என்மக்கள்
என்று தொகுத்துச் சொல்லுங்கள். அல்லது எனக்கு
மனைவி, எனக்கு மக்கள் என்று விரித்து எழுதுங்கள்.
திருமண அழைப்பிதழ்களில் என் மகன், என் மகள்
என்று ஆட்சி செய்யுங்கள். எல்லார்க்கும் பிறப்பொப்
புமை அறையும் நாம் தொல்காப்பிய மொழி விதியைப்
புதுக்குவோமாக.

2. தொல்காப்பியன்

ஒரு மொழியறிஞன்

I

உலகியலைக் கூர்த்து அறிந்து எழுதிய புலவனது காவியம் காலவியல்பைக் காட்டுவதோடு காலங் கடந்தும் நிற்கும். நிற்பதற்குக் காரணம் காவியத்தினுள் உயிராக இயங்கும் மக்கட் பண்பேயாகும். மக்கள் வழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு யாத்த இலக்கியமே சிறப்புறு மாப்போல, மொழி வழக்கை அடிமுதலாக வைத்து விதி செய்யும் இலக்கணமே சிறப்புக்குரியது. தொல்காப்பியன் என்னும் இலக்கணம் தன் காலத்து இலக்கியங்கூட ஒழியவும் தான் நின்று வாழ்தற்கு ஒரு காரணம் அதன் நல்லடிப்படை என நாம் தெளியவேண்டும்.

தொல்காப்பியர் தமிழ் மொழியைப் பலவாறுகத்துருவியாய்ந்த ஆசிரியர்; அதன் வரவும் செலவும் இருப்பும் நன்றாகக் கணக்கிட்டவர். தமிழ் மொழியில் வகரமெய்யீருன சொற்கள் நான்கே உள; ஞகர மெய்யீருகும் சொல் ஒன்றுதான் உண்டு; அளவுப் பெயரிலும் நிறைப் பெயரிலும் வரும் மொழி முதலெழுத்துக்கள் ஒன்பதுவே என இவ்வாறு சொல் வரம்பு பல காட்டுபவர். தமிழ் பேச்சுமொழியாதலால் தொல்காப்பியர் செய்யுள் வழக்கு ஒப்ப உலக வழக்கையும் மதித்தவர்.

விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கின் உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர் (483)

என்ற நூற்பாவால் மொழிக்கு உரைகல் வழக்கு என்று அறிவுறுத்தினர். தாம் இதுகாறும் கூறிய விதிகளுக்கு

மாறான செய்யுளையோ வழக்கையோ கண்டால், அப் பொழுதை வழக்கைக் கொண்டு பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று அறுதியிட்டனர். செய்யுள் வழக்குத்தான் சிறந்தது; உலக வழக்குச் சிறவாதது என்ற பொருந்தாக் கோட்பாடு தொல்காப்பிய மொழிஞன்பால் இல்லை. இரு வழக்குக்களையும் நிகராக மதித்த மொழியறிஞர் அவர். 'வழக்காறல்ல செய்யுளாறே' (501) 'வழக்கின் ஆகிய உயர் சொற்கிளவி, இலக்கண மருங்கிற் சொல்லாறல்ல' (510) என்ற இரண்டிடங்களையும் சான்றாக நோக்குக. புணர்ச்சிக்கு உரிய நிலைமொழி வருமொழிகளை வரையறுத்துக் கொண்டுவரும் தொல்காப்பியர்,

மருவின் தொகுதி மயங்கியல் மொழியும்

உரியவை யுளவே புணர்நிலைச் சுட்டே

(111)

என்று ஒருநூற்பா யாத்தனர். வழங்கி வழங்கி ஒலி தேய்ந்து குறுகிய சொற்களை மழுங்கிய நாணயம் போல உள்ளாது, புணர் நிலைக்குத் தகுதியுடையவை என்று வெளிப்படுத்தினர். அகம் + கை, = அங்கை என்றும், ஆதன் + தந்தை = ஆந்தை என்றும் வரும் மருஉ முடிபுகளைத் தாமே உடன்பட்டனர்.

II

வாழ்க்கையில் செல்வம் வரும்; போம். ஆதலால் இருவினையையும் ஏற்க வேண்டும் என்று விளங்கியவன் மெய்யறிஞன் ஆகின்றான். ஒரு மொழியில் சொற்செல்வம் வரும்; போகும். ஆதலால் இரண்டிற்கும் இடங்கொடுக்க வேண்டும் என்று வழக்காடுபவன் மொழியறிஞன் ஆகின்றான். மொழிநாணயத்தின் உயிரான வரவு செலவுகளை மூவாயிரம் ஆண்டுக் கிழவனான தொல்காப்பியர் நன்னர் அறிந்திருந்தார் என்று நிறுவுவதற்கு,

கடிசொல் வில்லை காலத்துப் படினே

(934)

என்ற ஓரடி நூற்பாவே அமையும். சொற்கள் அவ்வக் காலத்து வழக்கில் இறப்பின் அவை காக்கப்படுதலில்லை ; சொற்கள் அவ்வக்காலத்து வழக்கில் தோன்றின் அவை தள்ளப்படுதல் இல்லை என்ற இரு பொருளும் ஒருங்கு புலப்பட இந்நூற்பா தொகுத்தனர். உயிரோடிருக்கின் றோம் என்பதற்கு வாங்கி விடும் மூச்சுச் சான்றாதல்போல வாழும் மொழி என்பதற்கு வந்துபோம் சொற்கள் சான்றாகும் என்பதைக் கண்டு ' கடிசொல் இல்லை ' என வழி காட்டினர்.

தொல்காப்பியம் தூய தமிழினத்தின் மனம், அறிவு இன்பம், மறம், மரபுகளை அறிந்து கொள்ளற்குப் பொய்யாத் தனிக் கருவூலமாகக் கிடக்கின்றது. இப்பேருண்மையைச் சில்லாண்டுகளாக அறிந்து விழிப்படைந்து வருகின்றோம். இன்று தமிழகத்துப் புதுத் துறையாக வளர்ந்து வரும் மொழிக்கலைக்கும் நிரம்பிய மூலங்கள் அந்நூலகத்து உண்டு என்று தெளிவோமாக. தெளிந்து தொல்காப்பியர் தொடங்கிவைத்த மொழியியற் கலையைப் பழமையும் புதுமையும் விரவ வளர்ப்போமாக.

3. தமிழ் முதல் நூல்

1

தமிழ் முதல்நூல் என்பது என் உரைப் பொருள். திருக்குறட் கழகத்தில் பேசுகின்றேன் ஆதலால் திருக்குறளைத்தான் முதல் நூல் என்று சொல்வதாக நீங்கள் கருதக்கூடும்; திருக்குறள் அறநூல்களுள் முதல் நூலாகலாம்; மக்கள் வாழ்க்கைக்கு முதல் நூலாகலாம். தமிழ் மொழிக்கும் தமிழினத்துக்கும் தமிழ்நிலத்துக்கும் தமிழ் நாகரிகத்துக்கும் அது முதல் நூல் ஆகாது. உலகத்துப் பெரியவர்கள் பலர் உளர்; என்னாலும் நம்குடும்பத்துக்கு நம் பெற்றோர்களே நெருங்கிய பெரியவர்கள். இம் முறையிற் பார்க்குமிடத்து நம் தமிழுக்கும் தமிழராகிய நமக்கும் உரிய முதல் நூல் யாது? பாரதியார் திருக்குறளும் சிலப்பதிகாரமும் இராமாயணமும் சிறந்த தமிழ் நூல்கள் என்று பாடினார். இம் மூன்று நூல்களும் சிறந்தவையே. ஆனால் சிறிது நினைபுங்கள். இம் மூன்றினைத் தவிர்ந்த பிற தமிழ்நூல்களெல்லாம் மட்டமா? தரங்குறைந்தவையா? பாரதியார் பாடலால் இம் மூன்று நூல்கள் நாடெங்கும் பரவின; பரப்பப்பட்டன; புகழெய்தின என்பதுதவிரப் பாரதியின் சொல் இந்நூல்களுக்கு முன்பில்லாத இலக்கியத் தரத்தை உயர்த்தி விட்டதா? பாரதியார் பாடல் பெருமையால் பிற தமிழ் நூல்கள் பரவல் குறைந்தன என்று வேண்டுமானால் கொள்ளலாம். அதற்காகத் தமிழ்த் தரம் குறைந்தன என்று சொல்ல ஒரு புலவன் நெஞ்சு துணியாது. பாரதியார் முப்பெரும் புலவர்களையே

திரும்பத் திரும்பப் புகழ்ந்த அழுத்தத்தால், சிறந்த பல தமிழ் நூல்கள் பரவுதற்கு அறியாதே ஒரு தடையிட்டார் என்று கூடச் சூட்ட விழைகின்றேன்.

இன்னொரு மயக்கமும் நம்பால் உண்டு. ஒரு நூல் எத்துணை மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது; பெயர்த்துக்கொண்ட அத்துணை மொழிகளின் எண்ணிக்கைக் கேற்பச் சிறப்பை மதிக்கின்றோம். நல்ல நூலாயின் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்குமே என்று புதியதோர் அளவுகோல் நீட்டுகின்றோம். திருக்குறளுக்கு ஒரு தனி மதிப்பு பல மொழிபெயர்ப்பு என்று பறை சாற்றுகின்றோம். இம் மொழி பெயர்ப்பெல்லாம் ஓரிரு நூற்றாண்டிற்கு உட்பட்டன. மொழி பெயர்ப்புக்குமுன் திருக்குறளின் இலக்கியத்தரம் குறைந்திருந்தது என்றும், மொழிபெயர்த்த பின் அதன் தரம் உயர்ந்துவிட்டது என்றும் கொள்ளப்படுமா? ஆனால் ஒன்று கூறலாம். தமிழறிஞர் பலர் திருக்குறளுக்குச் சில நல்ல உண்மைப் பொருள்களைக் கண்டு இன்றும் எழுதி வருகின்ற நிலையில், இதற்கு முன் செய்த மொழிபெயர்ப்புக்கள் குறட் பொருளை வேற்று நாட்டவர்க்குத் திரிபாகக் காட்டுகின்றன என்று அறியவேண்டும். ஒரு நூலின் உண்மைப்பொருளைத் துணியாத இடையில், அதனை மொழிபெயர்த்தல் மாற்ற வாராத் தீங்காய் முடியும். நிற்க. பாரதியார் பாடாமையாலோ மொழிபெயர்க்கப் படாமையாலோ பிற தமிழ் நூல்கள் சிறப்பில என்று திறனாய்தல் அடிப்பிழையாகும்.

II

திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், இராமாயணம் இன்று நன்கு பரளிப் பெருகுகின்றன; பலர் கைப்பட்டு விட்டன; மேடையிலக்கியங்களாயின. வள்ளுவர்

இளங்கோ, கம்பர் பேரால் நாடெங்கும் கழகங்கள் தோன்றுகின்றன. இவையெல்லாம் எண்ணியும் கண்டும் மகிழத்தக்க செயல்கள் என்றாலும் இந்நூல்களின் வளர்ச்சியே முடிந்த தமிழ் வளர்ச்சியாகாது. தமிழ்மொழி இம்முன்று நூல்களுள் அடங்கியதன்று. இவை தமிழ் வானத்துத் தோன்றும் சில கதிர்கள். தமிழ் வளர்ச்சியில் அறிஞர்களின் பொறுப்புப் பெரிது. பலர் எடுத்துப்பேசும் நிலை எய்திய இலக்கியங்களைத் தாமும் தொடுத்துப் பேசுதல் ஆகாது. மேடைக்கு இதுவரை வாராத, இனி வரவேண்டிய இலக்கியங்களாகப் பார்த்துச் சொற் பொழிவு செய்தல்வேண்டும். பல தமிழ் நூல்கள் பொது மேடை நூல்கள் ஆகும்படி மறைந்தவற்றை வெளிப்படுத்தத் துணிய வேண்டும். சில நூல்களையே எப்பேர்தும் யாரும் எவ்விடத்தும் எழுதிப் பேசிக்கொண்டிருப்பது பல நூல்களின் மறைவிற்குக் காரணமாய் ஒழியும். உ. வே. சாக்கள் மீண்டும் பிறக்க வேண்டி வரும்.

தமிழுக்கு முதல் நூலாவது தொல்காப்பியம் ஆகும் இது மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட நூலென்று அறிஞர்கள் கொள்கின்றனர். எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்ற மூன்று பிரிவுடையது. கண்ணாடிக்கு முன் நின்றவுடனே நம் உருவம் தெரிகின்றது. அவ்வளவு இயல்பாகவும் விரைவாகவும் தெளிவாகவும் சூத்திரம் அமையவேண்டும் என்ற வரம்பு தழுவித் தொல்காப்பியர் நூல் எழுதியுளார். இருந்தும் இந்நூல் நமக்கு விளங்கவில்லை என்று சொல்கின்றோம். ஆசிரியர் விளக்கமாகத்தான் நூலை எழுதியிருக்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. நேற்றுப் பார்த்த ஆளையே இன்று நீ யார் என்று கேட்கின்றோம். ஒரு நாள் இடையீடு இந்த அறியாமையை நமக்குத் தருமானால், மூவாயிரம்

ஆண்டு இடையீடுபட்ட தொல்காப்பியத்தில் சில பகுதி படித்தவுடனே விளங்காதிருப்பதில் வியப்பென்னை? தமிழ் ஆட்சி யில்லை; தமிழ் மொழி கல்விமொழியாக இல்லை; நாம் முறையாகத் தமிழ் படிக்கவில்லை. இங்ஙனம் நம் தமிழ் நாடும் நம்மனோர் தமிழறிவும் இருக்கும்போது, தெளிந்த தொல்காப்பியம் நமக்கு எப்படி விளங்கும்? நமக்கு விளங்கவில்லையே என்று தொல்காப்பியரைப் பழிப்பது அறிவு வளர்ச்சியாகுமா? தொல்காப்பியம் விளங்கவேண்டும் எனின், நம் விளங்காமை ஒழிய வேண்டும். தமிழ் மொழியறிவு பெற முயலவேண்டும். இன்றைய சூழ் நிலையில் முயற்சி பெரிது வேண்டும்.

III

திருக்குறள், பின் தோன்றிய தமிழ் நூல்களை எங்ஙனம் ஆட்சி செய்திருக்கின்றது என்று பலர் பறையறையக் கேட்டிருக்கின்றோம். அக்குறளையும் ஆட்சி செய்த நூல் தொல்காப்பியம் என்று அறிந்து கொள்ளுங்கள். விவிலிய நூல் கற்றபின் ஆங்கில இலக்கியம் கற்பார் பெறும் விளக்கம் பெரிது; மற்றையோர் பெறும் அறிவு சிறிது. திருக்குறள் கற்றுப் பிற தமிழ் நூல்களைக் கற்பார் காணும் இன்பம் வேறு; குறளறிவின்றிப் பிற தமிழ் நூல்களைப் படிப்பார் அடையும் இன்பம்வேறு. அதுபோலத் தமிழில் காலத்தாலும் சிறப்பாலும் முதன்மையுடைய தொல்காப்பியத்தைப் படித்த பின், திருக்குறள் முதலான தமிழ் நூல்களைக் கற்பார் அழுத்தமான புதிய அறிவு விளக்கம் பெறுவர். தொல்காப்பியங் கல்லாதார் பெற்றுள்ள தமிழறிவு எப்படியும் குறைபாடுடையதே.

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப (1435)

என்று பெரியோர் பெருமையைத் தொல்காப்பியர் கூறு
கின்றார். இச்சொல்லும் பொருளும் அப்படியே குறளாக
உருவெடுப்பதைக் காண்க:

நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

தந்தையின் பொருளை உரிமையோடு மகன் எடுத்துக்
கொள்வது போலத் திருவள்ளுவர் தொல்காப்பியரின்
சொற் செல்வத்தைப் பொருட் செல்வத்தோடு
அள்ளிக் கொள்கின்றார். அறத்துப்பால் பொருட் பால்
காமத்துப் பால் என்று திருக்குறளை மூன்று பிரிவு
செய்யும் கருத்து வழங்கியவர் யார்? 'இன்பமும் பொரு
ளும் அறனும் என்றங்கு' (1037) எனவும் 'அறம் முத
லாகிய மும்முதற்பொருள்' (1363) எனவும் தமிழ் முதல்
வன் தொல்காப்பியன் சுட்டியிருத்தல் காண்க.

அன்புடைமை அதிகாரத்து 'என்பு' என்னும்
சொல் பலவிடங்களில் தொடைபட வந்து நிற்கின்றது.
இங்ஙனம் யாக்கும் நினைவு திருவள்ளுவருக்கு,

என்புநெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ
அன்பு தலையடுத்த வன்புறைக் கண்ணும் (1059)

என்ற தொல்காப்பியத் தொடையால் எழுந்திருக்கலாம்.
தமிழ் முதலால் 'அவன் சோர்பு காத்தல் கடன்' (1119)
எனப் பெண்ணுக்கு அறிவுறுத்தும். இவ்வறிவுரை
யைத் 'தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகை
சான்ற சொற் காத்துச் சோர்விலாள் பெண்' என்று
திருக்குறள் விரிவு செய்யக் காண்மின்.

IV

பாரதி பாடிய மூவருள் இளங்கோவும் ஒருவர். காட்சிக் காதை, கால்கோட்காதை நீர்ப்படைக் காதை, நடுகற் காண்த வாழ்த்துக் காதை, என மூன்றாவதாகிய வஞ்சிக் காண்டத்துப் பல காதைகளுக்குப் பெயரிட்டிருக்கின்றார். இவ்வமைப்பு இளங்கோவின் தனதா? கடனா?

காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
கீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
நிருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணர் (1005)

என்று தொல்காப்பியர் கல்லெடுப்பின் நிலைகளை கூறிச் சென்றனர். அச்சவடுபற்றி அவர் கூறிய ஒவ்வொரு சொல்லையும் ஒரு காதையாகவே விரித்துரைத்தனர் இளங்கோ.

அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்ந்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை

எனக் கண்ணகி தன் இல்றறங்களைச் செய்ய மாட்டாமைக்கு வருந்தினாளாகச் சிலப்பதிகாரம் சுட்டுகின்றதே: இவை இல்லக்கிழத்தியின் கடமைகள் என்று இளங்கோவுக்குக் கல்வியூட்டிய நூல் தொல்காப்பியமே.

கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள் (1097)

என்பது கற்பியல். தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு ஏற்ற ஓர் இலக்கியமாகக் கண்ணகியைப் படைத்தார் இளங்கோ என்று துணியலாம். 'அவன் வரம்பிறத்தல் அறந்தனக்கின்மையின்' (1065) என்னும் முதனூற் பொருளும் 'யாவதும் மாற்றா உள்ள ஊழ்க்கையே னாதலின்

ஏற்றெழுந்தனன் ' என்ற கண்ணகி உறுதியும் இசை தல் நோக்கத்தகும்.

V

நரசிங்கம் தூணிலிருந்து வெளிப்படுகின்றது; அதனைத் தெய்வம் என்று தொழும்படி பிரகலாதன் தன் தந்தை இரணியனுக்கு அறிவுறுத்துகின்றான். இரணியனோ தொழுபவன்? ஊடல் நிலையிலும் மனைவியை வணங்கி இன்பம் வேண்டியதில்லையே; அன்பு நிலையிலும் தொழாத நானோ பகைவனை அஞ்சித் தொழுபவன் என்று தன் அகவாழ்க்கையும் புறவாழ்க்கையும் யாரையும் வணங்கி யறியாத தலையுடையது என்று இறுமாந்து குமுறுகின்றான் இரணியன்.

கேளிது நீயும் காணக் கிளர்ந்தகோ ளரியின் கேழல்

தோளொடு தாளும் நீக்கி நினையும் துணித்துப்

பின்னென்

வாளினைத் தொழுவ தல்லால் வணங்குதல் மகளிர் ஊடல் நாளினும் உளதோ என்னு அண்டங்கள் நடுங்க நக்கான்

இரணியனுக்கு ஏற்பப் பேச்சினை அமைத்த கம்பரின் புலமையை வியக்கின்றோம். கருத்தின் ஆழத்தையும் அருமையையும் நயத்தையும் சுவைக்கின்றோம். ஆயினும் அவர் அங்ஙனம் பாடுதற்குக் குறிப்பு வழங்கிய முன்னோன் யார்? ஆடவன் தலை நிமிர்ந்து செம்மாந்து நடக்கின்றான். பெண் தலைதாழ்த்தி நிலம் நோக்கி நாணி நடக்கின்றாள். புறவுலகில் ஆடவன் தலைமையும் பெண்ணின் பணிவும் காணப்படுகின்றன. ஓரிடத்து இம்முறை மாறுகின்றது; மாறவும்வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் குடும்பவியல் அறிவுறுத்துவர். தலைவி இன்பம் தர மறுப்பவள் போல, எளிதில் இணங்காது புணர்ச்சிக் காலத்துத் தலைமை தோன்ற நடப்பாள்;

நடிப்பாள். அவ்விடத்து அவள் தலைமையைத் தலைவன் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; அவள் நடிப்பைப் போக்கும் பொருட்டும் இன்பம் மீதூரும் பொருட்டும் தன் தலைமையை விட்டுக்கொடுத்து உடல் பணியவேண்டும்; சொற் பணிவு வேண்டும்; நெஞ்சம் குழைவுவேண்டும். இஃது இன்பவியல் என்று கற்பிப்பர் தொல்காப்பியர்.

மனைவி உயர்வும் கிழவோன் பணிவும்

நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய

(1172)

இரணியன் புறத்துறையிலே யன்றி அகத்துறையிலும் கொடுமையுடையவன் மூர்க்கன் என்பதை இத் தொல்காப்பியக் கருத்தை அறிந்தபின் துணிகின்றோம். 'வணங்குதல் மகளிர் ஊடல் நாளினும் உளதோ' என்ற கம்பர் பாவில் தொல்காப்பியம் படிந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். இராமனைக் காமுற்ற சூர்ப்பனைகை பெண்மை மிக்கவள் போல நடித்து,

தாமுறு காமத் தன்மை தாங்களே யுரைப்ப தென்பது

ஆமென லாவ தன்றால் அருங்குல மகளிர்க் கம்மா

என்று நாணி மொழிகின்றாள். இந்நாணம் திருநுதல் நல்லார்க்கு உரியது என்பதனை,

தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்

எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லை

(1063)

என்று மொழியும் முதல் நூல் தொல்காப்பியமே.

VI

தொல்காப்பியத்தின் ஆட்சியைப் பாரதி பாராட்டிய முந்நூல்களிலும் பார்த்தோம். பாரதி நூலிலும் பார்க்கலாம். "அல்லிக் குளத்தருகே" என்ற காதற் பாட்டில் முதற் பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற இலக்கிய அமைப்பு மிளர்கின்றது. அவ்வமைப்பி

னாலேதான் அப்பாடல் சுவை குன்றாது நிற்கின்றது. பாடல் வெறும் சொல்லடுக்காக இருத்தல் கூடாது; இயற்கை கலந்த சூழ்நிலையைப் பின்னணியாக, ஓவியமாகக் கொண்டு திகழ்தல் வேண்டும் எனப் பாட்டின் தளத்தைத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகின்றார். தொல்காப்பியப்பாயிரம் தமிழகத்துக்கு மேற்றிசை கீழ்த்திசை எல்லைகள் கூறவில்லை. 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' என இருதிசைகளின் எல்லைகளையே குறிக்கின்றது; 'நல்லுலகம்' என்று நாட்டினைப் போற்றுகின்றது. இப்பாயிர மரபையே பாரதியார் பாட்டிலும் கண்டு உவக்கின்றோம்.

நித்தந் தவஞ்செய் குமரி யெல்லை - வட
மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே புகழ்
மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ்நாடு

'இவற்றிடையே' என்பது பாயிரத்தில் வரும் 'ஆயிடை'யின் தற்கால நடையன்றோ! 'வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பு' (1336) எனத் தமிழ் நிலத்தைக் குளிர்ந்த சோலையாக மொழிகின்றார் தொல்காப்பியர். இதன் விளக்கமே, 'யாறு பல வோடத் திருமேனி செழித்த தமிழ்நாடு' என்றால், அத்துணை மிகையாகாது. தமிழ் இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியத்திற்குப்பட்ட பெருங்கடன் ஒருபுறம் இருப்ப, இன்றும் தமிழ் வழக்குப் பெரும் பகுதி தொல்காப்பியச் சுவட்டைப் பின்பற்றியே இயங்குகின்றது. அத்தடம் பிறழ்ந்தோமேல், நம் நாள் வழக்கும் மொழி வழக்கும் குழம்பிக் குலைந்து சீர்கெட்டு விளக்கமின்றி யொழியும். மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட ஒரு நூல் இன்றும் நம்கையில் உள்ளது. அந்நூலே இன்றுள்ள நூல்களுள் மிகப்பழைமையானது. அதுவே பிற நூல்களுக்கெல்லாம் ஊற்றுக் கொடுத்தது. நம் மொழிவளர்ச்சிக்கும் நாகரிகத்துக்கும் பற்றுக்கோடா

வது. சமுதாயச் சிக்கலற்றது. பழமையாயினும் ஐம்
பூதங்கள் போல் புதிய ஆற்றலுடையது என்று உண
ருங்கள்! பெருமை கொள்ளுங்கள்! படியுங்கள்! பரப்
புங்கள்! தொல்காப்பியக் கழகங்கள் அமையுங்கள்!

4. காவியப் பேச்சு

1

புலவன் தான் செய்யும் காப்பியத்தை இருபெருங் கூறுகளாகப் பிரித்துக் கொள்கின்றான். ஒன்று இயற்கை வருணனை; மற்றொன்று பேச்சுப் பகுதி. இயற்கைப் பகுதிகளை உலகத்திடைக் காணப்படும் மரஞ்செடிகொடி பறவை விலங்கு முதலான பொருள்களை உற்றுநோக்கிக் கையாளுகின்றான். புலவன் வருணனை பொருத்தமாக அமைகின்றது. பேச்சுப் பகுதிகளை எவ்வாறு காவியத்து அமைக்கின்றான்? காவியத்து வரும் ஆட்கள் பேசிய பேச்சின் ஓர் எழுத்தை யாவது புலவன் செவி நேரிற் கேட்டிருக்குமா? நிலா முற்றத்துக் காதலரிடை நிகழும் ஊடற் பேச்சும், போர்க்களத்திடைப் பகைவர் முன் எழும் வஞ்சினப் பேச்சும், ஒருவன் தனக்குள் சொல்லிக்கொள்ளும் அகப்பேச்சும், அரசவைப் பேச்சும், வழிநடைப் பேச்சும் ஆகிய பகுதிகளை யெல்லாம் அண்மையில் மறைந்து நின்று புலவன் ஒலிப்பதிவு செய்துகொண்டானா? காவியப் பேச்சுக்கள் எப்பொழுதெப்பொழுதோ எங்கெங்கோ யார் யார் முன்னே நிகழக்காண்கிறோம். இவற்றையெல்லாம் அணுஅணுவும் நேரிற் கேட்டறியாப் புலவன் அவற்றை எவ்வாறு அமைக்க வல்லவனாகின்றான்? அவன் மேற்கொள்ளும் இயல்புகள் பல. அவற்றுள் ஓரியல்பை மட்டும் இக்கட்டுரையில் விரித்தெழுதுவன்.

அண்ணாமலை நகரில் அறிவியல் வகுப்பில் ஒரு மாணவர் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குத் தமிழ்

ஒரு பாடப்பகுதியாகும். சிலப்பதிகாரத்துக் கொலைக்களக் காதை பாடமாக இருந்தது. அதனைக் கற்றுச்சுவைகண்ட அம்மாணவருக்குச் சிலப்பதிகார முழுவதையும் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆர்வம் எழுந்தது இயல்புதானே. நெஞ்சை அள்ளுஞ் சிலம்பினை விரித்தவுடனே அவர் கண்ணுக்கு முன்வந்து நின்ற பாட்டு இது :—

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுவானைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால் — தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து.

இந்த வெண்பா அவர் எண்ணத்திற் பதிந்தது. அதன் பின்னடிகள் இரண்டினையும் நூலறைக் கதவில் சுண்ணாம்புக் கட்டியால் எழுதி வைத்துத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். இது அவர் வாழ்வில் நடக்கப்போவதைக் காட்டும் அறிகுறி என்று அப்போது யாருடைய அறிவிலும் படவில்லை. ஆனால் நடந்தது என்னையோ? அன்றுபட்ட விளைவை இன்றும் என்கோல் நடுங்கியே எழுதுகின்றது. அவர் மனைவி இறந்தாளாக ஒரு தந்தி அன்றிரவே அவருக்கு வரக் கண்டோம். மனைவியின் எதிர்பாராச் சாவையும் அதற்கு முன் அவர் சுவைகண்ட வெண்பாவையும் ஒருங்கு அறிந்த நாங்கள் வியந்து மருண்டோம். ஒருவர் சொல்லும் நினைவும் கல்வியும் எல்லாம் அவர்தம் பின் வாழ்க்கையை முன் புலப்படுத்தும் அறிகுறி என்று உணர்ந்தோம். எரிமலை திடீரெனக் கிளம்பி விடுவதில்லை. விதையின் முளை மண்மேல் சட்டென வந்துவிடுவதில்லை. நீர்க்கோள் உடனே சினைப்பதில்லை. அழிவு ஆக்கச் செயல்களுக்கு உரிய காரணப்படிகள் முன்னே மறைவாகப் பெருகுகின்றன. அவற்றை நுணுகிக் காணும்

அறிவுவன்மையும், கண்டாலும் தடுத்துக் கொள்ளவல்ல மனத்திண்மையும் பலர்க்கு இருப்பதில்லை.

II

ஒருவர் இறந்தபின் மீக்கள் உரையாடலை உற்றுப் பாருங்கள். அவர் இறப்பிற்கும் சிலநாளாகப் பேசிவந்த அவர் பேச்சிற்கும் ஒரு தொடர்பு காண்கிறார்கள். முன் சொல்லுஞ் சொல்லுக்கும் பின்வருஞ் செயலுக்கும் தொடர்பிருப்பதாகக் கருதியே, போகிறேன் என்று விடைபெறுது போய்வருகிறேன் அல்லது வருகிறேன் என்று சொல்லிப் போகும் உலகியல்பைப் பார்க்கிறோம். கேதங் கேட்டுத் திரும்பும்போது, வருகிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டால், மறுபடியும் உங்கள் வீட்டிற்குக் கேதங் கேட்க வருகிறேன் என்று பொருள்படும் என அஞ்சி, யாதொன்றும் சொல்லாது எழுந்து வந்து விடுவது நாட்டுப்புற மரபாக இன்னும் நிலவுகிறது. இவ் வழக்கினையெல்லாம் கண்ட புலவன் அவற்றுள் ஊடுருவி நிற்கும் இயல்பினை - பேச்சு வருவது காட்டும் முன்னேடி என்பதனை - வடித்தெடுத்தான். அதன்படி காப்பியத்துச் சிலர் உரையாடல்கள் பின்வருங் கதை நிகழ்ச்சியை முன்னர்ப் புலப்படுத்து முறையிற் சொற்களைக் கையாண்டான். இங்கு நாம் ஒன்று தெளிந்து கொள்ளவேண்டும். இராவணன் தோல்வி காப்பியத்து இறுதியில் வரும் நிகழ்ச்சி. தாடகையழிவு காப்பியத் தொடக்கத்து வருவது. இரண்டையும் தொடர்பு படுத்தித் தாடகை நிலத்து வீழ்ந்தது இராவணன் வெற்றிக் கொடி வீழ்வதை ஒக்கும் என்று பாலகாண்டத்து,

தடியுடை யெயிற்றுப் பேழ்வாய்த் தாடகை தலைகள் தோறும் முடியுடை யாக்கற் கந்நான் முத்தியுற் பாத மாகப் படியிடை யற்று வீழ்ந்த வெற்றியம் பதாகை யொத்தாள்

என்று கம்பர் கூறுகிறார். இது புலவன் தன் கூற்றாகச் சொல்லுங் கருத்து. கதை முழுதும் அறிந்துதானே அவன் காவியம் புனையத் தொடங்குகிறான். ஆதலின் நயனும் பயனுங் கருதிக் கவிஞன் கதையின் பின்னிகழ்ச்சிகளை வெளிப்படையாக முன் சொல்வது ஒரு வகையால் ஒப்பத்தகும். ஆனால் காப்பியமக்கள்-கதை நிகழ்ச்சியைச் செய்தவர்கள் - பின் கதைப் பகுதிகளை முன் பேசுவதாக உரையாடல் அமைப்பது இழுக்காகும். கதை நிரல் படவும் சுவைபடவும் இராது. இந்நிலையில் பேச்சு பின்வருவது காட்டும் முன்னோடி என்ற உலகியலைப் புலவன் காவியத்து எவ்வாறு கையாளுகிறான்? மொழியின் வளம் அவனுக்குத் துணை செய்கின்றது. இரு பொருள் தரவல்ல சொற்களையும் தொடர்களையும் அவ் விடத்து மேற்கொள்கிறான். அவை கதையின் அப் பொழுதைப் பேச்சிற் கேற்ப ஒரு வெளிப்படைக் கருத்தும், பின் நிகழ்ச்சிகளுக்கேற்ப ஓர் உட்கருத்தும் தந்து நிற்கின்றன. வெளிப்படைக் கருத்து எளிதில் தோன்றி நிற்கும். நவில் தொறும் நூல் நயம் என்றபடி உட்கருத்து நூல் முழுதும், பன்முறை படிக்கப் படிக்கப் புலனாகும்.

III

பொருளிழந்த கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரையின் புறத்து மாதரி மனையில் தங்கினார். கண்ணகியின் கற்பினைப் பலபடப் பாராட்டிய கோவலன்,

சேறடிச் சிலம்பின் ஒன்றுகொண்டு யான்போய்
மாறி வருவன் மயங்கா தொழிக

என்று சொல்லிப் பிரிகிறான். 'நின் சிலம்பு இரண்டனுள் ஒன்றைக் கொண்டுபோய் (மாறி) விற்று வருவேன். தனிமை நோக்கி வருந்தாதே' என்பது பொருள். இது

வெளிப்படை. கோவலன் கருதிய பொருளும் இதுவே ஆனால் நடந்தது என்ன? கோவலன் கொல்லன் சூழ்ச்சியால் கொலையுண்டான். கற்புடைக் கண்ணகி வெட்டுண்ட கொழுநனைக் கண்டு மார்பைத் தழுவிக்கொண்டாள். அவனும் அவள் முகத்துக் கண்ணீரைத் துடைத்து இரு என்று சொல்லிப் போனான். இவை பின் நடந்தவை. உடலில் யாதொரு ஊனமுமின்றி மனிதனாய்ச் சிலம்பு விற்கப்போன கோவலன் வெட்டுண்ட உடம்போடு பின் தேவனாய் மாறிவந்து கண்ணகியைக் கண்டான். 'யான்போய் மாறிவருவன்' என்ற கோவலன் விடையை உலகத்தார் நேரிற் கேட்கும் பேறு பெற்றிருந்தால், இப்போது என்ன பேசிக் கொள்வார்கள்? போகும்போது 'போய் வருவேன்' என்று சொல்லிப் போனானில்லை. அவன்விதி 'மாறிவருவேன்' என்று அப்படிச் சொல்லச் செய்தது என்று பேசிக் கொள்ள மாட்டார்களா? இவ்வாறு இளங்கோவடிகள் 'மாறி' என்ற சொல்லில் வைத்து, காவியப்பேச்சில் உலகியலை மறைத்துக் காட்டுவர். பெருங் காப்பியஞ் செய்த கம்பர் பெருமானும்,

“ அந்தரம் பார்க்கின் நன்மை அவர்க்கில்லை யுனக்கே ஐய ”

“ மாகத்தோள் வீர பெற்றால் எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி ”

“ பின்னைபோற் பேச்சினனைப் பெற்றபின் பிழைக்க லாற்றாய் ”

என்ற சூர்ப்பனகை உரையாடலில் இவ்வியல்பினைத் திறம்பட அமைத்திருக்கிறார். இராவணன் முடிவில் அழிவான் என்பதை இவள் சொற்கள் முன் தந்து நிற்கின்றன.

IV

மணிமேகலையும் சுதமதியும் மலர் கொய்ய வளஞ் செல்கிறார்கள். சோலையிடை மந்தி ஆடுதலையும் குயில் கூவுதலையும் சுதமதி காட்டி வருகிறாள். அப்போது பொய்கையில் செந்தாமரை மலரிடைக் கயல்கள் பிறழ்

கின்றன. அவற்றைச் சிச்சிலிப்பறவை இரை கருதிப் பாய்ந்து தாக்குகிறது. தாக்கலினின்றும் தப்பிக் கயல்கள் நீருட்புகுந்து ஒளிந்து கொள்கின்றன. சிச்சிலிப்பறவை எண்ணிய இரைபெருது வருந்தி வந்த வழியே போய்விடுகின்றது.

அஞ்சிறை விரிய அலர்ந்த தாமரைச்
செங்கயல் பாய்ந்து பிறழ்வன கண்டாங்கு
எறிந்தது பெருஅது இரையிழந்து வருந்தி
மறிந்து நீங்கும் மணிச்சிரல் காண்

என்று தோழி மாதவி மகளுக்குச் சிரலின் எண்ணம் கைகூடாமையைக் காட்டுகின்றாள். இதனை மேலோடாகப் படிப்பார் ஏதோ ஒரு நல்ல வருணனை என்ற அளவிலே தான் சுவைக்க முடியும். அடுத்து வரப்போகும் கதைப் பகுதியை அறிந்தவர்க்கு இவ்வருணனையில் ஒரு கதை நிகழ்ச்சி உள்ளீடாக இருப்பது நன்கு தோன்றும். அரசன் மகன் உதயகுமரன் மணிமேகலைபால் நீங்காத காம வேட்கை கொண்டவன். அவள் தன் தோழியொடு இச் சோலைக்குச் சென்றாள் என்று கேள்விப்பட்ட அவன் பொழிலிடை மணிமேகலையைக் கைப்பற்றும் நோக்கத் தோடு தேரேறி வருகின்றான். அவன் தேரொலி கேட்ட மணிமேகலை கயல் நீர்க்குள் ஒளிவது போலப் பளிக் கறைக்குள் மறைந்து கொள்கின்றாள். வந்த உதயகுமரன் நெடும்பொழுது முயன்றும் மணிமேகலையைத் தன் காமப்பசி தீர்க்கும் இரையாக அடைந்தானில்லை. எண்ணியது பெருது வருந்தித் திரும்பினான் என்பது பின் வருங் கதைப் பகுதி. பின் நடக்கும் இந்நிகழ்ச்சி முன்பே சிச்சிலிப்பறவை வருணனையில் உள்ளீடாக அமைந்து கிடக்கிறது என்று இப்போது தெளியலாம். இவ்வாறு உலகப் பேச்சு காப்பியப் பேச்சிற்கு அடிப்படை என்றும் தமிழ்க் காப்பியம் வழக்கொடு ஒட்டியது என்றும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

5. சாத்தனார்

1

நம் பழந்தமிழ் மக்கள் தொழிற் கல்வியும் புலமைக் கல்வியும் ஒருசேரப் பெற்றிருந்தார்கள், பொருளீட்டி வாழ்வை மதிப்போடு நடத்தத் தொழிற்கல்வி அவர்களுக்குத் துணை செய்தது. அறிவு ஈட்டவும், புகழ் ஈட்டவும், கவலையை மறக்கவும் புலமைக்கல்வி உறுதுணையாக இருந்தது. பல் வேறு தொழில் செய்தவர்கள் சங்கப் பாடல்கள் இயற்றித் தந்துள்ளார்கள். ஆதலின் கூலவாணிகத் தொழில் நடத்திய சாத்தனார் தம் தொழிலுக்கிடையே ஒரு காவியஞ் செய்தருளியது அவர்காலத்துக் கல்வியின் அமைப்பையே நமக்கு அறிவிக்கின்றது. பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்களைப்பற்றி இன்று வழங்கும் வரலாறுகளில் உண்மை மிகுதியில்லை. மிகுதியாக இருப்பது பொய் கலந்த புனைவே. இக் கட்டுக்கதைகள் புலவர்களின் பெருமையைப் பரப்பும் நன்றைக் கத்தோடுதான் எழுந்தன; என்றாலும் என்செய்வது, ஆராய்ச்சி வேடுவர்களின் அறிவாகிய அம்பு பட்ட மாத்திரத்தில் சான்றாகிய வன்மையின்றிச் செத்தொழிகின்றன, திருக்குறள் குற்றமில்லாத தமிழ் மறை என்று பெருமை பாராட்ட நினைத்த ஒருவர் ஒரு கதை படைத்தார். பிறர் பாடல்களிற் பிழைகண்ட போதெல்லாம், சாத்தனார் என்ற ஒருவர், ஐயோ தமிழ்த்தாயைக் கொலைசெய்கின்றார்களே என்று மிக நொந்து, என் செய்வாராம், கையில் உள்ள எழுத்தாணியால் தம் தலையிற் குத்திக்கொள்வாராம்; அதனால் அச் சாத்தனார்

தலை சீழ்த்தலையாக இருந்ததாம்; அந்த நோய்க்கு மாசற்ற திருக்குறளைக் கேட்டது நன் மருந்தாயிற்றும். இக்கதை பிறத்தற்கு மூலம் சீத்தலை என்ற ஒரு சொல்லேயாகும். சீத்தலை என்பது ஓர் ஊர் என்று அறியாது சீழ்கொண்ட தலை என்று பொருள்கொண்ட மயக்கமே இன்னதொரு வரலாற்றை உண்டாக்கிற்று. அறியாமை காரணம் ஆகாதன்றே!

கபிலர், பரணர், திருவள்ளுவர். இளங்கோ, சாத்தனார் போன்ற பெரும் புலவர்களின் வரலாற்றை நாம் அறியோம். வாழ்ந்தவர் காலத்தே வரலாறு எழுதி வைக்கும் நோக்கம் நந்தமிழகத்து இருந்ததில்லை. புலவர்கள் வரலாற்றை அறிய அவர்கள் செய்துதந்த நூலல்லது, வேறு உண்மைத்துணை இன்று நமக்கில்லை. சாத்தனார் பாடியது மணிமேகலை என்ற ஒரு நூல்தான். இவர் சங்கப் புலவர்க்கும் திருவள்ளுவர்க்கும் பின்பு தோன்றியவர். இவருடைய ஊர் சீத்தலையன்று; மதுரை என்றும், தானியங்களை விற்கும் வணிகர் என்றும் சிலப்பதிகாரப் பதிகத்து வரும் 'மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தன்' என்ற தொடரால் அறிகிறோம். இவர் பல்வேறு சமயங்களின் கொள்கைகளை நுணுகிக் கற்ற அறிஞர். சங்கப்புலவர்களைப் போலச் சமயப் பொறுமையுடையவர் இல்லை. பிறமதங்களை இழித்து நகையாடும் சிறுவெறுப்பு உடையவர். இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரம் செய்யக் காரணமானவர் இச்சாத்தனாரே என்று சொல்ப. சாத்தனாரைக் குறித்துத் தெளிவுபடச் சொல்லத்தக்க குறிப்புக்கள் இவைகளேயென்று கருதுகிறேன்.

II

சாத்தனார் இயற்றிய மணிமேகலையை ஒருவர் படிக்கக் கேட்டாலே, பெரும்பாகம், தமிழ் பேசத் தெரிந்த யார்க்கும் விளங்கும். திரும்பத்திரும்பச் சொல்லுதலும்,

உடனுக்குடன் விளங்கவேண்டுமென்று செறிவில்லாமற் பல சொல்லாற் சொல்லுதலும், தொடர்பின்றி நினைவு வர வர 'இன்னுங்கேள்' என்று கூட்டிச் சொல்லுதலும், பேச்சுக்கிடையிடையே கேட்போரை முன்னிலைப் படுத்திச் சொல்லுதலும், நாள் வாழ்க்கையில் ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடும்போது காணப்படும் கூறுகள் அல்லவா? சாத்தனார் வாழ்ந்து பல நூற்றாண்டுகளாயினும், தன் பெருங்காப்பியத்தைப் பேச்சு நடைபோல் ஆக்கியிருத்தலின், பேசத் தெரிந்த கல்லாத் தமிழர்க்கும் மணிமேகலை விளங்குவதில் வியப்பில்லை.

“நான் அவன் வீட்டிற்குப் போனேன்: போனதும் வா, இரு என்றான். இருந்ததும் வந்தது எதற்கு என்று கேட்டான். கேட்டதற்கு முதலிற் பேசாதிருந்தேன்; பேசாதிருந்ததைப் பார்த்து, ஊமையோ என்று கேலி செய்தான். கேலி செய்த பிற்பாடுதான் காரியத்தை மெல்லக்கக்கினேன்” இவ்வாறு மக்கள் சொற்கோவை பட நடைமுறையிற் பேசிவருபு.

இன்னுயிர் ஈவர் ஈயா ராயின்

நன்னீர்ப் பொய்கையின் நளியெரி புகுவர்

நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரோடு

உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்

இது மணிமேகலைக் காப்பியத்து மாதவி சொல்லிய சொல். ஈவர் ஈயாராயின்; புகுவர் புகாஅராயின் என்பது பேச்சு நடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

எழுத்தாளர்கள் இதனை இவ்வாறு வரிசைப்படி தொகுத்து எழுதவேண்டுமென்று எழுதுமுன் ஒரு வகைசெய்துகொள்வார்கள். அறிஞர்கள் தாம் கூடிப் பேசுமுன்னாக ஆராயவேண்டிய கருத்துக்களைச் செவ்வையாகக் குறித்துக்கொள்வர். மக்களோ எனின், ஆனோப் பார்த்ததும் பேசும் வழக்கிடை, நினைவு வரவரப் பேசுவ

தல்லது பேசுதற்குரிய பொருளைத் தொகுத்துக்கொள்வ தில்லை. • தொகுத்துக்கொள்ள எங்ஙனம் இயலும்? இக்காரணத்தால், ஏதோ ஒன்று சொல்லவேணுமென்று எண்ணியிருந்தேன்; இப்போது நினைவு வரவில்லை என்றும், இன்னும் ஒன்று சொல்ல மறந்து போனேன் இப்போதுதான் சட்டென நினைவு வந்தது என்றும் மக்கள் பேசிக்கொள்ளக் காண்கிறோம். ஆதலால் ஞாபகம் வரவரப் பேச்சு நீளும் உலக வழக்கில் மறதி இருப்பது இயற்கை. மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலை யோடு பேசிவிட்டுச் சிறிது தொலை சென்றது. சென்ற தெய்வம்,

மறந்ததும் உண்டென மறித்தாங் கிழிந்து
சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை கேளாய்
மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்
இப்பெரு மந்திரம் இரும்பசி யறுக்கும்

என்று சொல்வது வழக்குநடை யன்றோ! மணிமேகலை யும் தீவதிலகையும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது 'மறந்தேன் அதன் திறம் நீ எடுத்துரைத்தனை' என்று தீவதிலகை சொல்வது நாம் இன்றும் பேசி வரும் நடை காணீர். இன்ன பல வழக்கு நடையுடைய காரணத்தால், மணிமேகலை தமிழிற் சிறுபயிற்சியுடையாரும் கற்கத்தக்க காப்பியமாக அமைந்திருக்கிறது. இங்ஙனம் வழக்கொடுபொருந்த அமைத்த பெருமை சாத்தனருக்கு உண்டு.

ஒரு நூல் வழக்குநடையால் அமைவது கற்பாருக்கு எளிதில் விளங்கும். வழக்கிற்கிடையே இலக்கிய நடை மிளிர்வது பன்முறை படிக்கும்படியான சுவையைக் கற்ப வார்க்கு ஊட்டும். முழுதும் வழக்கு நடையுடைய நூல் இலக்கியமாகாது. அதுபோல் முழுதுங் கற்பனை நடை நிரம்பிய நூல் அறிவுக்கு ஒட்டாது. இருவகை நடை

யும் விரவி வந்த இலக்கியங்களே விளக்கமும் சுவையும் பயக்கும்; நெடிது வாழும். தமிழ் நூல்களிற் பெரும் பாலன, நாம் செய்த தவத்தால் இவ்வமைப்பு உடையனவே. வழக்கு நடையைத் தக்க அளவு மேற் கொண்ட சாத்தனார் தமிழ் மரபுப்படி கற்பனையுற்றிருக்கவும், மணிமேகலைக் காப்பியத்தைப் படைத்திருக்கின்றார்; ஆதலின் அன்றொழுந்த இவர் நூல் இன்றுபோல் என்றும் நிலவும்.

III

இந்நூலுள் மணிமேகலை வரலாறேயன்றிக் கிளைக்கதைகளும் மிகவுள. இம்மை மறுமையுண்டு; துறக்கம் நரகம் உண்டு; சமயங்களுள் புத்தமதஞ் சிறந்தது என்று கொள்கைகளை அக்கதைகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இன்று நம் அறிவு ஒத்துக்கொள்ள மறுக்குஞ் செய்திகள் இந்நூலகத்துப் பலவுள. பசியின்றி வாழவும், வானத்துப் பறக்கவும், வேற்று வடிவம் கொள்ளவும் மந்திரங்கள் இருந்தன என்றும், எடுக்களடுக்கச் சோறு அளிக்கும் அமுதசுரபி இருந்தது என்றும், தொழுது வணங்குவார்க்குப் பழம் பிறப்பை அறிவிக்கும் புத்தபீடிகை ஒன்று உண்டு என்றும், நடந்ததையும் நடப்பதையும் உணர்த்தும் கந்திற்பாவை இருந்தது என்றும் பலவிடத்து இந்நூல் பகர்கின்றது. இவை மணிமேகலையின் உயர்விற்கும் புத்தசமயச் சிறப்பிற்கும் துணையாகிக் கற்பார்க்கு மருட்கை விளைவிக்கின்றன: என்றாலும் மணிமேகலை நூலை எக்காலத்திற்கும் ஏற்ற அறக்காப்பியமாகச் செய்த சிறப்புடையவர் சாத்தனார் என்று நாம் மனமாரப் புகழ்வோம்.

இந்நூல் ஒரு தனி மனிதனுக்கும் ஒரு தனி நாட்டிற்கும் உலக முழுவதற்கும் நலம் தரும் அறங்களை

நெஞ்சிற்பதியும்படி திறம்படச் சொல்லுகின்றது.
நூலின் தொடக்கத்து,

பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்க

என்று யானைமேல் முரசறைந்து வாழ்த்துவது எவ்வளவு உயர்ந்த குறிக்கோளை உலகம் கொள்ளக் காட்டுகின்றது பாருங்கள். இன்று நாட்டின் நலத்திற்கு நாம் பரப்புஞ் சீர்திருத்தங்கள் பல அன்று. நாட்டில் நடந்தனவாக இந்நூலால் அறிகின்றோம். மக்களுக்குக் கீழ்மையைத் தரும் என்று மதுவொழித்தலை நாம் வேண்டினோம். அன்று சாதுவன் செய்தது என்ன?

மயக்குங் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்

என்று விளக்கித் தண்ணீராகக் கள்ளைக் குடித்த நாகர்களை மதுவிலக்கும்படி செய்தான் சாதுவன். மணிமேகலை காட்டும் ஒரு சீர்திருத்தக் காட்சியிது. பிறப்பில் வேற்றுமை யில்லை என்று இன்று நாம் பேசுவது சாத்தனார் காலத்துப் பேசிய பழம்பேச்சே. அந்தணர்கள் ஆபுத்திரனைப் பசுவிற்குப் பிறந்தான் என்றும், தீயொழுக்கம் உடைய ஒருத்திக்குப் பிறந்தான் என்றும் இழித்துரைத்தார்கள்.

ஆவொடு வந்த அழிகுல முண்டோ
சாவிக்கு உண்டோ தவறு

என்று சான்று காட்டிப் பிறப்பில் மக்கட்கே யன்றி எவ்வயிர்க்கும் உயர்வு தாழ்வில்லை என்று ஆபுத்திரன் நிலை நிறுத்தினான், இது மற்றொரு சீர்திருத்தம். அரசன் உண்டாக்கிய சிறைக்கோட்டத்தை அழித்து முனிவர்கள் வாழும் அறக்கோட்டமாக மணிமேகலை மாற்றியது இன்று நாம்கூட எண்ணாத சீர்திருத்த மன்றோ!

IV

மணிமேகலை நூலின் பெருமை இன்று குடத்து விளக்குப்போல் ஒளிகுன்றியிருக்கின்றது. இது உலகிற்கே ஒரு வழிகாட்டும் நூல். உலக ஆழியர்களுக்கு இந்நூல் ஓர் ஆசிரியன் போன்றது. மதுவை விலக்கவேண்டும்; பிறப்பு வேற்றுமையை ஒழிக்கவேண்டும்; எவ்வயிரும் பசியின்றி வாழவேண்டும். இந்நூல் காட்டும் நல்வழிகள் இவை மட்டோ! உயிரினுஞ் சிறந்த ஒழுக்கம் நிலைபெறப் பரத்தை யொழிப்பும் வேண்டும் என்று ஒரு புத்தறங் காட்டுகின்றது. மாதவி தாயின் பெயர் சித்திராபதி; இவள் பரத்தை குலத்திற் பிறந்தவள்; குலத்திற்கொப்ப நடந்தவள்; குலவொழுக்கம் தவறுதல் கூடாது என்ற உறுதியும் உடையவள். மாதவி பரத்தையாகிய சித்திராபதியிடத்துப் பிறந்தும், கோவலன் ஒருவனையே காதலனாகக் கொண்டு ஒழுகிய கற்புடையவள். மணிமேகலையோ எனின், கோவலனுக்கு மாதவியிடத்துப் பிறந்து, இளமைதொட்டு முற்றத் துறந்தவள். சித்திராபதியின் மகள் மாதவி கற்புடைய நங்கை ஆனதும், சித்திராபதியின் பேர்த்தி மணிமேகலை தவஞ்செய் குமரி ஆனதும் ஆகிய வளர்ச்சி,

தம்மற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து

மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது

என்ற குறளை உண்மைப் படுத்துகின்றது.

பரத்தை நிலையைத் திருந்தாச் செய்கை என்றும் தீத்தொழில் என்றும் மாதவியே சொல்லக் கேட்கின்றோம். பரத்தையர்களை முன்னோர்களாகவுடைய மணிமேகலை அறப்புரட்சி செய்து துறவு பூண்டாள்; இது திருந்திய நெறி என்று உலகறிய வேண்டித் தம் காப்பியத்திற்கு 'மணிமேகலை துறவு' என்று சாத்தனார்

பெயர் சூட்டக் காண்கின்றோம். இவையெல்லாம் பரத்
 தைமை ஒழிக்கத்தக்க சீர்திருத்தம் என்று காட்ட
 வில்லையா? இங்ஙனம் வாழவேண்டியவற்றையும் ஒழிய
 வேண்டியவற்றையும் உலகம் உய்ய எடுத்துக்காட்டும்
 புலவர் பெருமான் சாத்தனாரை நாம் தமிழும் நாடும் பரவப்
 புகழுவோம்.

6. தியாகம்

1

உலகப் புலவர் திருவள்ளுவர் உண்மைத் தியாகம் யாது? போலித்தியாகம் யாது? என்னும் வினாவைத் தாமே எழுப்பிக்கொண்டு,

வறியார்க்கொன் றீவதே யீகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து

என்று விடை சொல்கின்றார். பசிப்பிணியால் துன்புறும் நோயாளிக்குச் சோற்று மருந்து கொடுப்பதன்றோ நல்ல மருத்துவன் இயல்பு. ஆதலின், வறுமை வாய்ப்பட்ட ஒருவனுக்கு எதனை ஈந்தால் அவன் வறுமை தொலை யுமோ, அதனைத் தன்பால் விட்டுக்கொடுப்பதுவே தியாகம் என்பர் திருவள்ளுவர். வாதையால் நலிவுறும் ஏழைக்கு அவ்வாடை தடுக்கும் ஆடை கொடாது ஏதோ ஒரு பொருளை எடுத்தெறிதலும், வயிரம் இழைத்த பொற் பேழை வெள்ளிப்பேழைகளை முன்பே செல்வ நலம் நிறைந்த மணமக்கட்குத் திருமணப் பரிசாக உய்த்துக் கொடுத்தலும் ஆகிய இன்னபல நடப்புக்கள் உலகத்து நிகழ்கின்றனவே; இந்நிகழ்ச்சிகளில் தன் பொருளைப் பிறர்க்கு விட்டுக் கொடுப்பதைத் தானே காண்கின்றோம்; ஆதலால், இவையெல்லாம் தியாகம் ஆகாவோ? எனின், வேண்டியதொன்றைக் கொடாது வேண்டாததைக் கொடுப்பதாகவும், ஒன்றும் வேண்டி நில்லாதார்க்குத் தன் பொருளைத் தானே சுமந்துபோய்க் கொடுப்பதாகவும் இருத்தலின், இவையெல்லாம் தியாகம் ஆகா; பின்னொருகால் கூடுதலாக வாங்கும் குறியொடு பிறர் பால் ஒருவன் தன் பொருளை முன்னே கொடுத்து

வைக்கும் 'பொலி கடன்கள்' என்று நாலடியார் அறையும். இக்கருத்தினையே 'ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்' என மணிமேகலைக் காப்பியமும், 'இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காம் எனும் அறவிலை வணிகன்' எனப் புறநானூறும் வலியுறுத்துப.

II

யாரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க இலக்கணப்படி, தற்பலி செய்த இலக்கியப் பெருமக்கள் பலர், தமிழ்ச் சோலையில் சொல் மலரிலிருந்து பரவும் புகழ் மணத்தை மோந்து நீடுவாழ்வதை நாம் கல்விக்கண்ணால் காண்கின்றோம். அச்சான்றோர் பலருள் தமிழ் நாடறிந்த கோவலன் ஒருவன். உடல், பொருள், உயிர் மூன்றனுள் ஒன்றி ரண்டன்றி அனைத்தையுமே தன் இளமைப் பருவத்து வழங்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவன். மாதவி மகளுக்கு மணிமேகலைப் பெயரிட்ட நன்னாளில், தானம் ஏற்கத் தண்டுன்றி வந்த முதிய மறையவனை ஒரு மதயானை தெருவிடைத் தன் கையால் தூக்கிற்று; தூக்கவே பார்க்கப் பொருத கோவலன் விரைந்தோடிச் சிக்குண்ட கிழவனை யானையினின்றும் விடுவித்து, அதன்கை வழி பூகவே கொம்பைப்பற்றி முதுகில் ஏறிப் பிடரியில் அமர்ந்து, பாகர்க்கும் அடங்காத யானையை அடக்கினான். மறையவனுக்குச் செய்த இவ்வுதவி,

மையிருங் குன்றின் விஞ்சையன் ஏய்ப்பப்
பிடர்த்தலை யிருந்து பெருஞ்சினம் பிறழாக்
கடக்களி றடக்கிய கருணை மறவ

என்று மற்றொரு மறையவன் மாடலனால் புகழப்படுகின்றது. யானையை அடக்கும் வீரனிடத்துக் கொல்லுந் தொழிலல்லது அருளுந் தொழில் இருப்பது அரிது. மாறாக, ஆண்மைகிடந்த கோவலன் பால் அருளும்

கிடக்கக் கண்ட மாடலன் வீரத்தியாகி என்று பொருள் படக் கோவலனுக்குக் 'கருணை மறவன்' எனப் பட்டம் கொடுத்து மகிழ்கின்றான்.

பாம்பைக்கடித்து இரத்தவாய்பெற்ற கீரியைத் தன் பிள்ளையைக் கொன்றதெனப் பிழைபட எண்ணினான் ஒரு பார்ப்பனி. எண்ணியதும் அக்கீரியைக் கொன்றுவிட்டான். கொலை செய்தவள் கையால் உணவு கொள்ள விரும்பாப் பார்ப்பனன், வடமொழியில் எழுதப்பட்ட ஓர் ஏட்டை அவளிடம் கொடுத்து வடநாடு சென்று விட்டான். அப்பார்ப்பனி தான் செய்த கொலைப் பாவத்தைக் கழிக்கும் பொருட்டு, விலைக்கு ஏடு வாங்குவோர் உண்டோ என எதிர்ப்பட்ட கோவலன் பால் முறையிட்டனள்.

அஞ்சல் உன்தன் அருந்துயர் களைகேள்
நெஞ்சுறு துயரம் நீங்குக

என்றான் கோவலன். இந்த ஈரடிகள் தியாகி என்பான் பேசும் சொன்னடையையும் சொற்களையும் நன்கு காட்டுவன. கவலையை விட்டொழி என்று சுருங்கச் சொல்லாது அச்சம் கொள்ளற்க என்று பணிவாகவும், நீ படுந்துயர் மலைபோலப் பெரியதாய்ப் பிறர் போக்குதற்கு அரிய தாயினும் யான் நீக்கவல்லேன் என்று துணிவாகவும், மனம் நோவாதே என்று ஆறுதலாகவும் நம்பிக்கை பிறக்குமாறு கூறினான். அதன் பின் பொருள் கொடுத்து ஏடு வாங்கியும், சென்ற கணவனை மீண்டுவரவழைத்தும் கெட்ட குடியை வாழ்த்தினான்.

நின் மனைவி கற்புடையவள் இல்லை என்று கணவனுக்குப் பொய் சாற்றிய வஞ்சகனைக் கொல்லக் கயிற்றூற் கட்டியது ஒரு பூதம். தன்னைப் பேணிய தன் ஒரு மகனும் பூதங் கைப்பட்டுச் சாவப்போவதைக் காணமாட்

டாத தாய், என் மகன் உயிர்க்கு மாற்றுயிர் பூதத்திற்குக் கொடுப்பார் இலரோ? என்று கூக்குரலிட்டனள். தாய்ப்பூசல் கேட்ட கோவலன்,

கட்டிய பாசத்துக் கடிதுசென் றெய்தி
என்னுயிர் கொண்டங்கு இவனுயிர்தா

என்று கெஞ்சினான் பூதத்தின் முன் என அவன் உயிர்த் தியாகம் புகழப்படுகிறது. வறியவர் உடல் (முயற்சி) கேட்பின் உடல் கொடுத்தல், பொருள் இரப்பின் பொருள் வழங்கல், உயிர்வேண்டின் உயிர் துறத்தல் என்ற குறிக்கோளோடு நின்ற கோவலன் வாழ்வால் நாம் அறியக்கிடப்பது யாது? எதனால் தன் துன்பம் நீங்கும் என்று யார் எதனைக் கேட்கிறார்களோ, அதனை விட்டுக்கொடுத்து அவர் துன்பத்தைத் தொலைப்பது தான் தியாகம் என்ற உண்மையாம்.

III

கூடி வாழ் இயல்புடைய மக்களினத்திற்குத் தியாக வுணர்ச்சி வேண்டும் வேண்டும் என்று ஏதுக்காட்ட வேண்டா. மக்கள் எவ்வளவு இடம் நெருக்கமாய்ப் பிற ரொடு வாழ்கின்றார்கள்: எவ்வளவு காலம் அணித்தாய்ப் பிறர் முகங் காண்கின்றார்கள்: எவ்வளவு உணர்ச்சிச் செறிவாய் மனம் ஒன்றுபடுகின்றார்கள்; அவ்வளவு தந்நலத்துறவினராய் ஆதல் வேண்டும். தியாக வுணர்ச்சி எங்கு எவ்வளவு குறைந்து காணப்படுகின்றது: அங்கு அக்குறைவின் அளவிற்கேற்பக் குழப்ப நிறைவு காணப்படுதல் ஒருதலை.

தகப்பன் பிள்ளைக்குள் பற்றிவிடாப் பான்மை நிலைக் குமாயின், குடிப்புகழ் பாழாம். அண்ணன் தம்பியர்க்குள் உரிமைப்போர் மூளுமாயின், குடியின் வலி குறை

யுறும். கணவன் மனைவியர்க்குள் தனக்கென இவறும் தன்மையிருக்குமாயின், இல்லறச்சகடம் இனிதின் இயங்காது. ஆதலால், தொடர்பில்லார்க்கு விட்டுக்கொடுப்பதுதான் தியாகம் என்ற பொய்யறிவை விட்டொழித்து, நலங்குறைந்தவர் உற்றாராக இருப்பினும் அவர்க்கும் வரையாது வழங்குந் தியாகத் தன்மை வேண்டும். அவ்வண்ணம் கிளைஞர்க்குத் தியாகஞ் செய்த அன்பினர் சிலரை ஆராய்வாம்.

வேந்தன் கோப் பெருஞ் சோழனொடு அவன் மக்கள் இருவரும் அரசுபற்றிப் போர் தொடுத்தனர். தந்தையும் விடாப்பிடியனாய் மக்களை எதிர்த்து நின்றனர். இந்நிலை கண்ட புலவர் எயிற்றியனார்,

நின்று துப்பொடு நிற்குறித் தெழுந்த
எண்ணில் காட்சி இளையோர் தோற்பின்
நின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்கெஞ் சுவையே (புறம். 213)

எனத் தந்தைக்கு முறை சுட்டி மூதுரை செய்வார். 'போரில் தோற்பார் யார் என்று முதலில் அறுதியிடமுடியாது. உன்மக்கள் தோல்வி அடையலாம். அல்லது நீ தோல்வியடையலாம். அரசே! நின் மக்களே தோற்றனர் என்று வைத்துக்கொள். உனக்கே வெற்றி கிடைப்பினும், நின் இறப்பிற்குப்பின், எச் செல்வத்திற்காக நீ போரிட்டனைகாணாய்; அச் செல்வம் நின் மக்கட்குத் தானே முறையாற் சேரும். ஆதலின் மக்கள் தோற்றரேனும் நின் நன்மை சிறக்கவில்லை என்று அறிக.' இங்ஙனம் எயிற்றியனார் நா முதற்கண் அரசனைச் சார்ந்து விளக்கம் செய்கின்றது.

அமர்வெஞ் செல்வம் நீயவர்க் குலையின்
இகழுநர் உவப்பப் பழியெஞ் சுவையே
அதனால், ஒழிகதில் அததை நின்மறனே

‘ஒரு கால் நீ தோற்றாய் என்று எண்ணிப்பார். இருந்த அரசும் இழப்பாய். நின் முன்னோர் அடையாப் புதுப்பழியும் எய்துவை. ஆதலின் பின்னர் தானே போயொழியும் அரசுதாயத்தைத் தியாகவுணர்வொடு முன்னேவிட்டுக் கொடு’ என்று புலவர் ஏதுமுடிவு காட்டுகின்றார்.

IV

இராமாயணத்துப் பலராலும் புகழப்பட்டவன் இராமன் அல்லன்; பரதனே என்பது அறியத்தகும். இராமன் தாய் கோசலை ‘நிறைகுணத்தவன் நின்னிணும் நல்லன்’ எனத் தன் மகனைக்காட்டிலும் பரதனை உயர்த்துக் கூறுவள்.

எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந்தார் களெல்லாம் ஒத்தாற் பரதன்பெரி துத்தம னாதலுண்டோ எனப் பரதனைத் தம்பியருள் சிறந்தவனென்று இராமன் புகழ்வன். இவற்றுக்கெல்லாம் பரதன் தியாகமே காரணம். கூனியின் சூழ்ச்சிக்கட்டிடம், பரதன் தானே வந்த அரசை விடாதுபற்றிக் கொள்வான் என்ற கயமைக் கருத்தின்மேற் கட்டப்பட்டது; ஆகலின், நெடு நாள் நில்லாது, கைகேகியின் மங்கல நாளொடு இடிந்து விழுந்தது. “எனக்கு நல்லையுமல்லை” என்று கைகேகி கூறிய சொல் பொய்யாகவில்லை. பகைவர் சூழ்ச்சி முடியும் படி விட்டுக் கொடுத்த இராமனைப்போல் ஆயிரம் இராமர் கூடினாலும், பகைவர் சூழ்ச்சி முடியாதபடி தாயை மறுத்து அரசை வெறுத்து நின்ற ஒரு பரதனுக்கு நிகராகார் என்று தெளிந்த குகன்,

தாயுரை கொண்டு தாதை யுதவிய தரணி தன்னைத் தீவினை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் றேக்கிப் போயினை யென்ற போழ்து புகழினோய் நின்தன்மை கண்டால் ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியின் அம்மா

எனப் பரதன் தியாகப் பெருமையை இராமனோடு சீர்தூக்கிப் புகழ்தல் இராமாயணத்து எண்ணவேண்டும் அரிய கருத்து. பரதன் தன் அண்ணனுக்கு விட்டுக்கொடுத்தவை உறவினர்க்குள் நிகழ்ந்தனவாதலால், தியாகமன்று என்று பிழைபடக் கருதற்க.

மாற்றுகொனத் தம்முனைக் கொல்லிய வந்துநின்றான் வேற்றார்கள் திறத்திவன் தஞ்சமென் வீர.

என்று அண்ணனிடத்தேயே சுக்கிரீவன் அன்பிலன் என இலக்குவன் அளந்து கூறுவதை நோக்கின், தொடர்புடைய சுற்றத்தார்க்கு விட்டுக் கொடுக்கும் அன்பிலான் தொடர்பற்ற மக்கட்கு வழங்கும் அருளாதல் எவ்வாறே! என்ற குறிப்புக் காணப்படும்.

V

மேற்கண்ட வரலாறுகளால் சுற்றத்தவராக, மற்றவராக மானிட இனத்துக்குச் செய்வது தியாகம் என்ற எண்ணம் படும். அவ்வெண்ணம் குறைவுபட்டது. மரமென விலங்கென மக்களென வரையாது, கெடுதல் உற்ற உயிர்க்கெல்லாம் அக்கெடுதல் கெடத் தன்னலத்தை விட்டுக்கொடுப்பதுதான் தியாகத்தின் பரந்த குறிக்கோள் என்பது,

பூத்தலை யருஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தமும் பேறப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பாந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி

என்ற வள்ளலின் உள்ளக் கசிவால் தெளியப்படும். பாரி தேரேறி நெடுவழிச் சென்றபோது முல்லைக்கொடி ஒன்றைக் கண்ணுற்றனன். கொடிவளரக் கொளுகொம்பு வேண்டும்; அக்கொம்பு இல்லாமையாலும், பூவின் சுமைபொறுக்க மாட்டாமையாலும், கொடிஒசிந்து

சாய்ந்து வருந்திற்று. அதனைக் கண்காண நெஞ்சு பொருப் பாரி தேர்விட்டுக் குதித்தான்; குதிரைகளைப் பூட்டவிழ்த்தான்; கொடி சிறிதளவும் அறுபடாப்பரிசு தேரைத் தானே தன்னிருகையால் இழுத்துச் சென்று பக்கத்து நிறுத்தினான். பகைவர்க்கு வணங்கா உடலை வளைத்துத் தரையிற் கிடந்த கொடியைத் தழுவி எடுத்தான். நடுநின்ற தேரின் நாற்றிசையும் கொடி படர விட்டான். தேர் வந்த வழி நோக்கிக் காலால் நடந்தான். கொடி நிலை கண்டதும் ஈரநெஞ்சினன் பாரி இறங்கித் தேரீந்ததைப் புலவன் கபிலன் பொய்யா நாவாற் பட்டாங்குப் புகழ்கின்றான். தியாகத்தின் உயிர் நாடி யாதொன்றையும் எதிர்பாராது செய்தலாமெனின், அத்தன்மை அஃறிணையுயிர்கட்கு அளித்த அளிப்பிடத் தல்லது வேறெங்குக் காணவல்லோம்.

VI

இனி, ஒருவன் கொண்ட கொள்கை யாதாயினும் ஆகுக. எத்துணை முரண்பாடு உடையதாயினும் ஆகட்டும். தன் குறிக்கோள் அழிய வந்தக்கால், அழியா வாறு உயிர் துறந்து காக்கும் பேராண்மையும் தியாகமே ஆகும். இத்தகைய வழங்கிகளை,

இளிவரின் வாழாத மானமுடையார்
ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு

என்று வள்ளுவர் வணங்குவார். செங்கோல் வளைய உயிர் வாழார் பாண்டியர் என்பது தென்னவர் குலக் கொள்கை. கோவலன் படு கொலையால் வளையாச் செங்கோல் வளைந்த காலத்து, ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ் செழியன் தன்னுயிர் கொடுத்துக் கோல்வளைவை நிழிர்த்தினான்; சேரன் செங்குட்டுவன் புகழும் பெருமையன் ஆயினான்.

பிச்சைவாங்கி வயிறு வளர்த்த ஆபுத்திரன் சிந்தா தேவியருளால் அள்ளக்குறையா அமுத சுரபியைப் பெற்றான். பிறர் பசிபோக்கலும், உண்டபின் அவர் முகங்காணுதலுமே ஆபுத்திரன் கோட்பாடு. வறியவர் வாழ்ந்த சாவக நாட்டிற்குக் கப்பலிற் புறப்பட்டான். மணிபல்லவத் தீவில் வங்கம் ஆபுத்திரனை விட்டுச் சென்றது. அந்நிலையில் அவன் நினைக்கிறான் : “ மணி பல்லவமோ மக்கள் வாழாத் தீவு. சோறு கேட்பாரும் இல்லை ; எனக்குக் கொடுப்பாருமில்லை. வெண்ணெய் இருக்க நெய்க்கு அலைவானேன்? என்கையகத்து வற்றும் பாத்திரத்திலிருந்து சோறு எடுத்து உண்டு வாழலாம் என்றாலோ, ஆயிரக்கணக்காய் மக்கட்கு உணவூட்டும் இம் மாபெரும் பாத்திரம் என் ஒருயிர் வாழ உணவு தருவதை விரும்பகில்லேன். அமுதசுரபி நல்லவர் கைப் புகுந்து என்னை யொழிய எல்லார்க்கும் பயன்பட்டும் என்று தான் விடாப் பட்டினியொடு உயிர் விட்டதை,

தவந்தீர் மருங்கில் தனித்துயர் உழந்தேன்

சுமந்தென் பாத்திரம் என்றனன் தொழுது...

உண்ணு நோன்போ டுயிர்பதிப் பெயர்ந்தான்

என்று அறவணவடிகள் அழிவில் கொள்கைக்கு அழிந்த ஆபுத்திரனைப் போற்றுவர்.

VII

வறியவர்க்கு அவர் கேட்ட ஒன்றைக்கொடுத்த லன்றோ தியாக இலக்கணம்; முந்துற்ற இரக்கமிகுதியால், வறுமையில்லா உயிர்களை அங்ஙனம் உள்ளனவாகக் கருதுதலும், வழங்கிவந்த பயிற்சி மிகுதியால் கேட்ட பொருளைக் கொடாது கேளாத பொருள்களைக் கொடுத்தலும் தியாகிகளுக்கு வளர்ந்த பண்பியல். அப் பலிக் கொடையாளருள்,

மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅம் போர்த்த கெடாஅ நல்விசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்

என்ற பெரியவனைப் பரணர் பாடுவர். மயில்கள் மேகத்
தைக்கண்டு தோகை விரிப்பக் குளிரால் நடுங்கின என்று
இரக்க மிகுதியால் கருதி, மயில்களுக்குப் போர்வை
விரித்து வீசினுள் பேகன். இச்செயல் செய்த அருளியை
ஏனையுலகம் பேதையென இகழுமேனும், புலவர் உலகம்
கொடை மடம் பட்டவன் என நயம்படப் புகழும்.

ஒளவையார் அரிசிமாக்கேட்க, மலைபோன்ற யானை
யைக் கொண்டு வந்துகொடுத்தான் நாஞ்சில் வள்ளு
வன். இலக்கண வரையறை கடந்தோரைப் புலவர்
பழித்தல் இயல்பே. கேட்ட பொருளைக் கொடுக்க
வேண்டும் தியாக இலக்கணத்திற்கு மா்ருகக் கேளாத
பொருளைக் கொடுத்த வள்ளுவனைப் புலவர்கட்கு
முன்பாக,

தடவுநிலைப் பலவின் நாஞ்சிற் பொருநன்
மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்

என்று ஒளவையார் பழிப்பர்; குறிப்பிற் புகழ்வர்.

VIII

தியாகப் பாங்கின் வரலாறுகளை இதுகாறும் உளங்
கொண்ட மக்கட்கு ஆகாத் தியாகக்குறிப்பு ஒன்று
கூறுவல். விட்டுக்கொடுப்பது தியாகம் என்று தெளிந்
தளவில். எதனையும் விட்டுக்கொடுப்பான் தியாகி என்று
மயங்கல் வேண்டா. மலையமான் திருமுடிக்காரியின்
வண்மையைப் பாடப்போந்த அந்தணன் கபிலன்,

வடமீன் புரையுங் கற்பின் மடமொழி
அரிவை தோளள வல்லதை
நினதென இலைநீ

அருந்ததி போன்ற மனைவிதோளை மாத்திரம் விடாத வளயம், மற்றெப்பொருளையும் விடுக்கின்ற வள்ளலே என்று விடத்தகாப் பொருளை விலக்கிப் புகழ்தல் காண்க. இதனால் மானம், நாணம், பெருமை முதலிய உள்ளழியாதபடி கொடை செய்க என்னும் தமிழ் நாகரிகம் பெறப்படும்.

விட்டுக்கொடுப்பவன் தியாகி எனவே, பகைவர்க்கும் விட்டுக் கொடுப்பவன் தியாகி என்றோ, அச்சத்தால் விட்டுக்கொடுப்பவன் தியாகி என்றோ முடிவாகாது. தியாகத்திற்கு இரக்க வுணர்ச்சியும் பேராண்மையும் அடிப்படைகள். அதனாலன்றோ இரவலர்க்குத் திங்கள் அனையராய தமிழ் நாட்டு வள்ளல்களைப் பகைவர்க்கு ஞாயிற்றனையர் என்று சங்க நூல்கள் சாற்றுகின்றன. ஆய் அதிகமான் ஓரி பாரி காரி பேகன் நள்ளி வள்ளல்கள் அன்புக் கொடையும் அஞ்சிக்கொடாமையும் ஆகிய தியாக இலக்கணத்திற்கு இலக்கியம் ஆவர் என்பது குறிக்கொள்ளத்தகும். பகைவர் பகைவராயே இருப்பின் சிறிதும் விட்டுக்கொடான்: பகைவர் பணிந்து இரவலராய்வரின் எதனையுங் கொடாது விடான் தமிழ் வள்ளல் என்பது தொகை நூற் காட்சி.

7. அழகியல்

1

விதையின்றி முனை தோன்றாது என்றாலும் விதை இருப்பதனால் மட்டும் முனை தோன்றிவிடுமா? முனை தோன்றினாலும் பூத்துக்காய்த்துக் கனி வந்துவிடுமா? விதை நிலைத்து நீடித்துப் பயன்தர, அதன் வளர்ச்சி நிலையில் எத்தனையோ கூறுபாடுகள் உண்டு. அழகப்பா வின் கொடை வளங்களைப் பார்க்கும்போது கொடுக்குந் தன்மை அவர் தம் பிறவிக் குணம் என்று நாம் சொல்லு கின்றோம். இது சிறப்பான கருத்தாகாது. மக்களினம் குழுமி வாழும் குலப்பாங்கு உடையதாதலின், பிறப்பி லேயே கொடைக்கரு வாய்ந்த மக்கள் உலகத்துப் பலராவர். முதியோரிடத்துக் காணும் கொடாத்தன்மை குழந்தைகள்பால் இல்லை. பாரியின் மக்கள் ஓளவைப் புலவிக்கு நீலச் சிற்றூடை வழங்கிய கதையைப் படித் திருக்கின்றோம். பெருஞ்சித்திரனார், பாரதியார் போன்ற பலர் வரலாற்றில் விரைந்து கொடுத்த ஈகைகளைப் பார்க் கின்றோம். யார் வாழ்க்கையிலும் பிறவிக்குணம் என்று பாராட்டத்தக்க சில கொடைகள் நிகழாமல் இல்லை. ஆதலால் கொடைமை அழகப்பரின் பிறவிக்குணம் என்று சொல்லல் பொதுக் கூற்றாகுமே யன்றிச் சிறப் பியல் ஆகாது.

இலக்கியங்கள் தமிழில் பலவுள. அவற்றையெல் லாம் ஒருவன் கற்கலாம்; கற்கவேண்டும்; என்றாலும், தோய்ந்த தமிழ்மை பெறுதற்கு அவன் எவ்விலக்கியங் களைத் தேர்ந்து கொள்கின்றான்? எவ்விலக்கியத்தை விழைந்து பயில்கின்றான்? என்று அறிய வேண்டும்.

அதுபோல, மக்கட் பிறவிக்குக் கொடை முதலாய பல் குணங்கள் வித்துநிலையில் அமைந்து கிடக்கின்றன. பிறவிக்குணம் என்பது மழித்து வளர்க்காத தலைபோன்றது; துவைத்து வெளுக்காக் கோடி போன்றது. ஒருவன் தன் பிறப்புக் குணங்களுள் வாழ்வின் குறிக்கோளாக எதனைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றான்? அதன்பால் எவ்வளவு அழுத்தமாக நினைவு செலுத்துகின்றான்? குறிக்கொண்ட தனிக்கோளை எங்ஙனமெல்லாம் பண்படுத்துகின்றான்? இவை ஒருவன் வாழ்வியலில் ஆராயத்தக்க அடிப்படைக் கூறுகளாகும்.

II

எல்லாரும் கொடைக்குணம் படைத்திருந்தாலும் அழகப்பா அக்குணம் ஒன்றையே தம் தலைக் குணமாக மேற்கொண்டார். கொடைக்கே நீரிட்டார்; நினைவிட்டார்; பாத்தி பிடித்தார்; பண்படுத்தினார். கொடைக் கதிர்களைக் கண்டு உவந்தார். பிறர் அறுத்து போகப் பார்த்து இன்புற்றார். பருவ மன்றியும் பயிரிட்டுப் பகுத்திட்டார். அழகர் தம் கொடைமையைப் பண்படுத்திய முறை நுண்ணிய புதிது. அதனால், அதன் விரிவும் பெரிதாயிற்று; பயனும் பெரிதாயிற்று; வாழ்நாள் வரை வளர்ச்சி யல்லது தளர்ச்சி யறியாதாயிற்று.

பொருட்பற்று வேண்டும்; உடைமைப்பற்றுக் கூடாது என்பது அழகப்பர் கண்ட கொடையியல் அல்லது அழகியல். பொருளுடைமை தவறன்று; அதனைத் தனதுடைமை என்று இறுகப் பிடிக்கும் பிடியே தவறாகும். துறவியும் கொடைஞனும் நிலையாமை உணர்ந்தவர்கள்; ஆயின் நிலையாது என்று எண்ணித் துறவி பொருளீட்டவே மறுக்கின்றான். அவன் மெய்யுணர்வு முயலாமைக்கும் ஈட்டாமைக்கும் கொடாமைக்கும் துணை செய்

கின்றது. கொடையாளி முயல்வான்; ஈட்டுவான்; நிலையாமை கருதி வழங்குவான். நிலையாமை நினைந்து பொருள் தேடாது அமையும் வறுந் துறவியினும், பொருள் திரட்டியபின் நிலையாது என்று அளிக்கும் செல்வத் துறவி சிறந்தோனாவன். அழகப்பர் வணிகத்துறை புகுந்தார்; ஆலைகள் பல அமைத்தார்; பங்குத் தொழிலில் ஈடுபட்டார்; வானூர்தித் துறையில் முனைந்தார்; இலக்கம் இலக்கமாகத் தொகுத்தார்; எனைப் பெருஞ் செல்வக் குவியலும் கரையும் என்று கண்டார். தொழில் நடட்டங்களால் பொருள் நிலையாது போதலை அறிந்த அவர் கொடைகளால் அந்நிலையாமையைக் காண அவாவினார்; இலக்கம் இலக்கமாக அள்ளி வீசினார்; நாள் தொறும் கொடைச் செய்திகளைப் பரப்பினார்; கல்லூரி கல்லூரிகளாக நிறுவினார்; நிலையாச் செல்வங்தொண்டு நிலைத்த விழுச் செல்வத்தை வளர்த்தார்; வந்த பொருளைக் காட்டாற்றுப் போக்கில் போகவிடாமல் அணைகட்டி வழிப்படுத்திப் போக விட்டார். இவ்வாறெல்லாம் கொடைக் கருவைச் செல்வப் பெருஞ் செவிலிகளால் வளர்த்தார்; பண்படுத்தினார்.

III

ஈட்டுவோம் ஈவோம் என்ற காரண காரிய முறையில் இயங்கிய அழகப்பர் நினைவியல் வரவர ஒரு பெருமாற்றத்தை எய்திற்று. ஈட்டுநிலை பிந்திற்று; கொடைத் துடிப்பு முந்திற்று. 'கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றமும்' என்னும் (1012) தொல்காப்பியத்தின்படி, ஈட்டுவோம் என்ற துணிச்சலில், ஈட்டா முன்னரே எதிர்பார்த்த தொகைக்கும் கொடையறிவித்தார். கொடுக்க ஈட்டுவோம் என்ற எண்ணமுனைப்புப் பெற்றார். பொருட் செல்வத்தினும் அரும்பெருஞ் செல்வங்கள் ஒருவன் உடல் உயிர்கள் என்றும், இவற்றையும் கொடைப்படுத்த

வேண்டும் என்றும் குறிக்கொண்டார். உடலின் நோயைப் பொருட்படுத்தவில்லை. உயிர் குற்றியிர் ஆவதைக் கருதவில்லை. உடல் நலத்தையும் உயிரின்பத்தையும் கொடைக்கெனப் பலியிட்டார். நிரம்பக் கொடுத்தோம்; இனி இனிதாகக் கொடையின் புகழைப் பருகி வாழ்வோம் என்று மதிமயங்காமல், உடலென உயிரென ஒரு பொருள் உள்ளவரை, கொடை கொடையெனப் பதறினார். பொருளென்ன, உடலென்ன, உயிரென்ன, எவ்வுடைமைகளும் கூடா, நிலையா என்ற உணர்வுக் கடலாக அழகப்பர் விளங்கினார். கொடையில் தலையாய வராகவும் ஒருபொழுதும் சலிப்புத் தட்டாதவராகவும் இறுதிவரை வாழ்ந்தார். நிலையா மெய்யறிவு தெளிவாகப் பெற்றிருந்த காரணத்தால் அன்றே தம்மை அடக்கஞ் செய்ய வேண்டும் இடத்தை வாழும்போதே சுட்டிக் காட்டினார் அழகப்பர். வள்ளல் ஒருநாள் உடற் கல்விக் கல்லூரி முதல்வர் திரு. ராப்சனுடன் பவநகர் மைதானத்துக்கு எதிரே உள்ள திடலில் சென்றார். அந்நிலப்பகுதியில் விளையாட்டிடங்கள் அமைவதைக் கண்ட அழகப்ப அறிஞர் 'என்னிடத்தைக் கைப்பற்றுகிறீர்' என்று விளையாட்டாக முதல்வரிடம் கூறினார். இவ்விடம் என்னை அடக்கஞ் செய்வதற்கு நான் தேர்ந்து வைத்திருக்கும் நிலப்பகுதியன்றோ என்று சுட்டினார். இங்ஙனம் முடிவிடம் காட்டிச் சாவைச் சிரித்துப் பேசும் அழகப்பரின் ஆழ்ந்த நிலையாவுணர்வுக்கு ஓரெல்லை உண்டோ? அவர் தம் கொடை வரலாற்றை அறிவார், நிலையாமையுணர்ச்சியால் அக்கொடைக் குணம்முனைத்துக்கினைத்துப் பரந்து விரிந்து பண்பட்ட நுண்கூறுகளை அறிவாராக.

தன்னைத் துயிற்றும் தனியிடம் சுட்டிய பின்னர்த் துயின்ற பெருஞானி - கொன்னை இறப்பினுக் கஞ்சான் எடுப்பின் கொடாஅப் பிறப்பினுக் கஞ்சம் பெரிது.

8. மணிநாவொலி

I

தமிழ்க் கல்விக்கு வரம்பெனப்படும் புலவோர் சிலருள், ஒருவராகிய பெரும் பேராசிரியர் பண்டிதமணிகதிரசேசச் செட்டியார் அவர்கள் ஆராய்ச்சித்துறை அலுவலினின்றும் தாமே விடைபெற்று விலகிக்கொண்டு தமதூர் செல்வுழி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பகுதி, தமிழிசைப்பகுதி ஆசிரியர்கள் 2—8—46 ஆம் நாள் சாயங்காலை ஒரு நாவிருந்து நடத்தினர்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார் தம் உரைக்கிடையில், திருவாசக முதலாம் சமயநூற்கண்ணும் நயம் பல உண்டென்று காட்டி, அது காணும் முறைகளைச் சொற்பொழிவால் கற்பித்த முதல்வர் முதுபெரும் புலவரேயாவர் என்று புகழ்ந்தனர். விரிவுரை முதல்வர் திரு. லெ. ப. கரு. இராமநாதன் செட்டியார் விருந்தினரின் உடற்றளர்ச்சியைப் போக்க ஓளவைக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்த அதிகன் போல்வார் இன்று இல்லைகொல் என்று தம் வேணவாவை வெளியிட்டனர். விரிவுரையாளர் திரு அ. பூவராகன் பிள்ளை தம்மொடு தொடர்புடையார் நலனைத் தந்நலமாகவே கருதும் பண்டிதமணியின் சால்பினை வரலாற்றில் வைத்து இன்புறுத்தினர். ஓளவை திரு. சு துரைசாமிப் பிள்ளை தமிழகம் விரும்பும் திருவாசக நுண்ணுரையை விரைவில் தந்தருளவேண்டும் என்று வியங்கோள் செய்தனர். இசைப்பகுதியின் சார்பாகக் கோமதி சங்கரையர் இயற்புலவரின் இசைத்துறையறிவை எடுத்துச் சொல்லினர். இங்ஙனம் நாவின் பிறிதொரு தொழிலாகிய பாராட்டு விருந்து முடிவுற்றது.

II

நன்றி மொழி புகலத் துவங்கிய பண்டிதமணியார் நீங்கள் என்னைப் புகழ்ந்த செயல் ஒக்கும்' என்றனர். தம்முன் தம்புகழ் கூறக் கேட்ட அவர் தலைசாய்த்துத் துஞ்சுமரம் போலவன்றோ நாணுதல் வேண்டும்; அது செய்யாராய், மேலும் உடன்பட்டது அறத்திற்கு எத்துணை முரணென, அவர் பின்னூரை கேளாக்கால் நம்மனோர்க்குத் தோன்றுவதியல்பே. 'ஒக்கும்' என்ற பண்டிதமணி; 'ஒருவனை இளமைப் பருவத்துப் பிறர் புகழ்தல் வேண்டா. மனக்கிளர்ச்சிக்கு வேண்டும் உணர்ச்சியை அவனுக்கு அவ்விளமைப் பருவமே கொடுக்கும். மேலும் அப்பருவத்து ஊறும் வீறு பெரிதாகலின், 'இளையான் அடக்கம் அடக்கம்' என அஃதொரு அறமாகவும் கூறப்பட்டது. முதுமைப் பருவத்தான் ஒருவனைச் செயலின்றி அடக்க அப்பருவமொன்றே அமையும். அவனைப் பிறர் அடக்கப் புகுதல் பேதைமை. அதற்கு மாறாக அவர்கடமை யாதெனின், பருவமடக்கிய அவன் மனங்கிளர்ந்து செயற்பட வேண்டுமேல், உடல் வீறுடைய இளமைக்காலத்து முனைந்து செய்த நற்றிறங்களை அவன் முன்னர்ப் புகழ்தல் வேண்டும். இவ்வுண்மையைக் கருத்திற்கொண்டு, அறுபத்தையாண்டு அகவை மூதாரிப் புலவனாகிய என்னை, என்முன்னர்ப் பலபடப் பாராட்டியது நும் அறிவுடைமையே' என்று விளக்கினார். தம் முன்னர்ப் பிறர் புகழும் செயலும், புகழ்க்கேட்கும் தஞ்செயலும் அறத்தின் கழிவேனும், அது முதுமைக் காலத்துச் சோர்வினை அகற்றி ஊக்கம் ஊட்டுதலின், முதியோரைப் புகழ்தல் முற்றும் பொருந்தும்; ஆதலால் நன்கு பாராட்டுக என்பது பண்டிதமணியின் புதுவிளக்கம்; புலமைவிளக்கம்.

‘யான் முதுமையும் தளர்வும் உடையேன். ஊழ் வினை வயத்தால் இவ்வுடம்பிற்கு விரைவில் ஊறு உண்டாமேல், எனக்கு மறு பிறவி உண்டென்பது உறுதி. உண்டாமேல், பிறந்து தமிழாசிரிய இளைஞர்களாம் உங்கள் காலத்தே வகுப்பில் தமிழ்ப்பாடங் கேட்கும் ஒரு மாணாக்கரை அமர்தலும் உண்டு. கற்பான் ஒருவன் தன் முதிராப்பருவத்தே படிப்பில் ஆர்வங் காட்டுதலும், பாட்டில் நயங்காண்பதும் செய்வானேல், இவன் இப்பருவத்தே இன்னதைற்குக் காரணம் யாது கொல்? என்று சூழ்வீர்கள். சூழின், முற்பிறவியிற் சாந்துணையும் இவன் தமிழ் கற்றதன் மணம்போலும் இது என்று முடிவு கொள்வீர்கள். அம் மாணாக்கன் அகவையை என் மறைவு நாளொடு கணக்கிட முரணாதிருக்குமாயின், அவரை யான் பிறந்திருக்கின்றேன் என்று . நீவிர் தெரிந்து அன்பு பாராட்டுங்கள்’ என நகைபடவும் தம் புலமைத் தகைபடவும் கூறினர் பெரும் பேராசிரியர்.

III

பண்டிதமணியின் முகம் நோக்கி அமர்ந்திருந்த யான், ‘இவ்வுடம்பிற்கு விரைவில் ஊறு உண்டாமேல்’ என்று சொல்லி வருகையில் துணுக்குற்றேன். கண்ணீர் பிலிற்றியது. நாணத்தால் வருபனி கரந்த கண்ணன் ஆகினேன்.

அரிதுணர் அகத்தின் அரசியற் சிலம்பின்
 விரிவுரை வரைந்த வேங்கட சாமியும்,
 நற்றவ வாழ்வினன் நாரு மலரினன்
 கற்றவர் அன்பினன் கந்த சாமியும்,
 மறவாத் திறத்தினன் வழக்கியல் அறிஞன்
 இறவாப் புகழினன் எந்தமிழ்க் காசுவும்,
 வள்ளலைப் பாடி வளர்பொன் பெற்றோன்
 எள்ளறும் உரைஞன் இராகவ முதியனும்,

நண்ணர் பாடவும் நாடு கேட்கவும்
 பண்ணர் தமிழினைப் படுகுழி எழுப்பியோன்
 அண்ணா மலையான் அரணெனும் நகருள்
 இருந்த காலை இறத்தல் கானேம் ;
 மருந்தில் கூற்றுவன் மறத்தைக் கானேம் ;
 காலனும் நகர்நீங்கு காலம் பார்த்தே
 புறநகர்ப் போந்தவர் புக்கில் இருந்துழிப்
 புறநகர்ப் போந்த புல்லுரை கேட்டேம்

என்றவாறு முன்னைத் துன்ப நிகழ்ச்சிகளை நினைத்து
 விட்ட என்னெஞ்சகம் வெதும்பிற்று. தொடித்தலை
 விழுத்தண்டுன்றித் தமிழகம் முழுதும் சென்று, தமிழிற்
 சுவை காணும் புதுமுறை காட்டிச், சொற்பொழிவால்
 தமிழ்ப் பைங்கூழ் தழையச் செய்த முகிலனைய பண்டித
 மணி, மறலி மறம் புகாத அண்ணாமலை நகர் அர
 ணினை விட்டு இன்னும் சின்னளில் செல்வாரன்றே ;
 சென்ற பின்னையும்,

முத்தமிழ் பாடிய இளங்கோ இவனெனும்
 வித்தகன் தவத்தினன் விபுலா னந்தனும்,
 தொன்னூற் காப்பியத் தொடர்பொருள் வரைந்த
 தென்மொழி பெயர்ப்பின் திங்க ளழகனும்,
 எண்ணம் எல்லாம் தமிழே யான
 பெண்பெயர் அடுத்த சுந்தரப் பெயரனும்
 பேரா சிரியப் பெயர்ப்பதம் நீங்கி
 நேராச் சிறப்பின் நீடிய வாழ்க்கையர்

போல ஆயுள்நீட நோயின்றி வாழ்வார் பண்டிதமணி
 என்று துணிந்து என் நெஞ்சு ஒருவாறு குளிர்ந்தது.

IV

பின்னரும் பேசிய பண்டிதமணி 'அறிவுடையவரே
 தஞ்சுற்றத்தவராவர்' என்று தம் வாழ்க்கையுள் ஒரு
 பற்றை எடுத்துக் காட்டிப், பிறந்த ஊராகிய மகி
 பாலன் பட்டியில் அச் சுற்ற மின்மைக்குக் கவன்றார்.

என்றினி மதுரை காண்பேம் எப்பகல் சவுந்த ரேசன்
தன்றிரு வடிகள் காண்பேம் தாயையெஞ் ஞான்று
காண்பேம்
வென்றிகொள் தரும வேந்தர் வேந்தனை எந்நாட்
காண்பேம்
ஒன்றிய துணையாஞ் சங்கத் துறவையெஞ் ஞான்று
காண்பேம்

என்ற நக்கீரர் பிரிவுச் சொற்களைத் தம்மொடு உளப்
படுத்திக் கூறினார். வைப்பு முறையின் நயங்காட்டி
மேற்பாடலை விளக்கியபோது, பண்டிதமணி இலக்கியம்
பேசுங்கால் இளமை பெறுங் காட்சியை எஞ்ஞான்று
காண்போம் என நாங்கள் வருத்தம் உற்றோம். அவர்
முதுமை நோய் தீர்க்கும் மருந்து ஒன்று உடனே
எனக்குப் புலனாயிற்று. 'வருந்திய செல்லல் தீர்த்த
திறனறி யொருவன் மருந்தறை கோடலிற் சொடிதே'
என்னும் கலித்தொகைக் குற்றத்திற்கு ஆளாக விரும்ப
வில்லை. பண்டிதமணியார்க்கு மருந்து கூறினேன் ;
வாழ்த்தினேன் ; நோயைச் சாபமிட்டேன்.

வகைபடச் சொல்வோய் வளர்கொதி நோய்க்குப்
பகைபட நன்மருந்து பாராய் ; - தொகைபடும்
நன்னூலுக் கெல்லாம் நயவுரை செய்குவையேல்
என்னேயும் தானே இறும்.

உழைப்பால் உயர்ந்த ஒருவ! அரசன்
அழைப்பால் நகர்போந்த ஐய! - பிழைப்பாய்
பருதிக் கொதிப்பைப் பதஞ்செய் முகில்போல்
குருதிக் கொதிப்பைக் குளிர்்த்து.

பாவால் உரையால் பசித்த தயிழர்க்கு
நாவால் அறிவுணவு நல்கியோன் - மூவா
மொழிவளர் தொண்டால் முதுமையிற் பெற்ற
பழிவளர் நோயே படு.

9. பேராசிரியன் வாழ்வியல்

I

யாரொடும் பகைகொள்ளலன் என்றபின்
போரொடுங்கும் புகழொடுங்காது

என்ற கம்பரின் வாழ்வுரைக்குத் தக வாழ்க்கை நடத்தியவர் முத்துசிவன். உறைப்பான கொள்கையினர் எனினும், தம் கொள்கைக்குப் புறத்தவரை மதித்து உறவாடி மகிழும் பரந்த நோக்கினர்; 'நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும் அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்' என்னும் சங்கச் செய்யுட்குச் சான்றானவர்; பிறர் யாரையும் நோவச் செய்யாத, ஒருகால் செய்தாரேல், மறித்துத் தம்மையே நொந்து கொள்ளும் மென்மையினர்; அறியாமையரல் சிலர் தம்மைக் குறை கூறினும், நீர்கிழிய எய்த வடுப்போலப் பதிவுசெய்து கொள்ளாச் சால்பினர்; எப்பட்டத்தினராயினும், எப்பதவியினராயினும், எப்பொருள் நிலையினராயினும் அவரோடெல்லாம் எளிதில் அணுகிப் பழக வல்ல இயற்கையினர், பண்புக் கொள்கலனான முத்துசிவனார் 15 - 11 - 1910 இல் திருநெல்வேலியிற் பிறந்து, 1930 இல் நாகர்கோவிலில் தமக்கு இனிய காதலியை மணந்து மக்கள் எண்மரைப் பெற்றார். 1935 இல் அண்ணாமலை நகரில் பீ.ஏ., ஆனர்சு என்னும் தமிழ்ப்பட்டம் எய்தி, திருநெல்வேலி மதுரைத் திரவியம் தாயுமானார் இந்துக்கல்லூரி, காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரிகளில் ஆசிரியத்தொழில் பூண்டு இமய முதல் இலங்கை வரை தம் நாப்பறை கொண்டு தமிழ் முரசு ஓச்சினார். இளமை முதிரும் பருவத்து நாற்பத்து நான்கு அகவைக்குள் 23 - 9 - 54 இல்

அழகப்பா கல்லூரி வேலியகத்துத் தம் இல்லத்து, ஐயகோ, மறைந்தமைந்தார். நற்காய் உதிர்ந்து போயிற்று.

II

பேராசிரியர் ஆ. மு. என்றும் உணர்ச்சி மிக்க இளைஞர். மாணவப் பருவத்தினர்க்கு முன்னின்று வகுப்பு நடத்துவது அவருக்கு ஒரு பேரின்பம். தம்மை மறந்து ஆர்வம் எழச் சிரிக்கச் சொல்லும் இயல்பினர்; எல்லா மாணவர்களொடும் தொடர்பு கொள்வான் பல்வேறு வகுப்புக்களுக்கும் ஒரு மணியாவது பாடம் எடுத்துக்கொள்ளும் அன்பினர். எப்படியாவது மாணாக்கரிடை அறிவுத் தீயை மூட்டிவிடவேண்டும் என்று நாள்தோறும் துடிப்பவர். 'முன்பெல்லாம் இளைஞர்கள் பிறந்து வளர்ந்தனர். இப்போது வளர்ந்தே பிறக்கின்றனர்' என்று அடிக்கடி கூறுவர். பேசவும் எழுதவும் பாட்டியற்றவும் மாணவரை ஊக்குவர். யாரையும் மட்டம் தட்டி முன்னேற்றம் குறைக்கும் சிறுமையை அவர் வாழ்க்கை கண்டதில்லை. 'குற்றஞ்செய்யும் பருவம் அது; நாம் அப்பருவத்து எவ்வளவு குறும்பு செய்தோம்' என்று உணர்ந்து பொறுமை காட்டுவர். விடுமுறை கேட்க வந்த ஒரு மாணவனை 'நீ எந்த ஊரிலிருந்து வருகிறாய் சொல்' என அதிரக் கேட்டார். அவன் தன்னூரைச் சொன்னான். 'அந்த ஊர் மாணவனாயின் இப்படித்தான் வேண்டாது விடுமுறை எடுப்பான். எனக்குத் தெரியும். இனி விடுமுறை கேளாதே. இன்று தருகிறேன்.' என்று கடிந்து கூறினார். அம்மாணவன் சென்ற பின்பு சிரித்துக்கொண்டு, விடுமுறை முதலில் எடுக்கும்போதே இப்படிக்கண்டிப்புச் செய்தால் தான் எடுத்ததற்கெல்லாம் விடுமுறை கேட்க அஞ்சுவர்;

அவர்களுக்கு நன்மை என்று கூட இருந்தவர்களிடம் சொல்லினர். இங்ஙனம் மனத்துள் அன்பு வைத்து மாணுக்கரைக் கடிந்து கொள்வது அவர்தம் தொழிலியல். கட்டுரை எழுதித் தாம் பெற்ற வருவாயை மாணுக்கர்க்கு உதவியருளினர்; தம்மொடு பழகியோரிடம் சொல்லி உதவி வாங்கியும் கொடுத்தனர் என்றால், ஆ. மு. வின் மாணவப் பற்றுக்கு வேறு சான்று வேண்டாவே. மாணவ நலத்தில் அக்கரைகொண்ட பேராசிரியருக்கு அழகப்பா கல்லூரி மாணுக்கர் ஆயிரத்து இருநூற்று வரும் நன்றிகாட்ட மறக்கவில்லை. முத்துசிவனார் நினைவு மலர் வெளியீட்டிற்கு ஆளுக்கு ரூபாய் இரண்டாக அனைத்து மாணவரும் பெருந்தொகை முன் உதவினர் என்பது குறிப்பிடத்தகும்.

III

ஆங்கிலத்தை முன்வைத்துத் தமிழ் வளரவேண்டும் என்பது ஆ. மு. வின் வேட்கை. ஆங்கில நூல்களின் பெருக்கத்தையும், அமைப்பையும், கவர்ச்சியையும் காணும் போதெல்லாம், அவர்க்குத் தமிழ் நினைவும் தமிழர்மேல் சினமும் உண்டாய்விடும். “வெள்ளைக் காரர்களுடைய சாம்ராஜ்ய விரிவுபோன்றே அவர்களுடைய நூல்களும் விரிவடைந்து அலமாரி அலமாரியாக நிறைந்து கிடப்பதைக் காணலாம். தமிழ் நூல்களோ என்றால் ஒளிவிரோதியான பலகைக் கதவைக் கொண்ட பத்தாம் பசலி அலமாரி ஒன்றில், மாற்றாந்தாய் வளர்த்த பிள்ளைகள் போன்று வத்தலும் தொத்தலுமாகக் காட்சியளிப்பதைக் காணலாம்” என்று அவலமும் அணியும். தோன்ற “அசோக வனத்”தில் எழுதுகின்றார். பாரதியார் பாடல்களை உள்ளம் உருகக் கற்ற வராதலின், ‘பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்

மொழியிற் பெயர்த்தல்வேண்டும்' என அடிக்கடி எண்ணுவார். அசலும் நகலும், கவிதை, அசோக வனம், கவிதையும் வாழ்க்கையும் என்ற தலைப்புக் கொண்ட ஆ. மு. வின் நூல்கள் தமிழில் புதுத்துறைப்பட்டவை யாகும். 'துறையும் புதிது; முறையும் புதிது.' எனத் தாமே ஒரு நூலின் முகவுரையிற் கூறுகின்றார். இத்துறை திறனாய்வுக் கலை என்று பெயர் பெறும். இலக்கியத்தைப் பல கூறுகளாக ஆராயும் இக்கலை நம் நாட்டில் மெதுவாகவே வளர்கின்றது. புலவர்களைத் தெய்வப் புலவர்களாகப் போற்றிவரும் இந்நாட்டில் திறனாய்வுக்கலை வேகமாக வளராது என்பது வெளிப்படையாகும். மேனாட்டிற் கிளைத்துப் பெருகிய இவ்வாய்வுத்துறையை இக்காலத் தமிழ்நாட்டிற்கு ஏற்பக் கையாளுவது எப்படி என்று வழிகாட்டியவர் ஆ. மு. ஆவர். தமிழ்க்கன்னி இடையருது ஆங்கிலத் தோழியோடு உறவாடவேண்டும் என்பது பேராசிரியரின் வாய்மொழி. ஆங்கிலம் கற்றுவரும் தமிழ்ப் புலவர்களைக் காணுங்கால் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து ஊக்குவர். ஒருவன் தமிழ்ப் பற்று தமிழிலக்கியம் படிக்கும் அளவோடு நின்றுவிடுமாயின் தமிழை வளர்த்தல் அவனால் இயலாது என்றும், தமிழ் வளர்ப்பி பலதுறைகளைக் கற்றுகவேண்டும் என்றும் அடிக்கடி சொல்லாடுவர்.

தமிழின் குறையை உணர்ந்திருந்த பேராசிரியர் இலக்கியச் செல்வத்துத் தமிழின் நிறையையும் உணர்ந்திருந்தனர். தில்லியில் நடந்த தமிழ் விழாவுக்குச் சென்றிருந்த சமயம், இந்தி மொழியாளர் ஒருவரோடு உரையாட நேர்ந்தது. இந்தி பொதுமொழியாகும் தகுதி பற்றி இந்தியாளர் சிறப்பித்துப் பேசினார். பிற இந்திய மொழிகளின் சிறப்பை அவர் அறிந்திலர் என்று நம் பேராசிரியர் மனத்துப்பட்டது. பத்து ரூபாய்த்தான்

உடையவன் ஒரு ரூபாய்த்தான் உடையவனை மதிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கலாமா? ஒரு ரூபாயாளன் தன்னை மதிக்கவேண்டும் என்றன்றோ பத்து ரூபாயாளன் எதிர்பார்ப்பான்? என்று ஒட்டணிபட வினவினார். தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இந்தி தரக்கூடிய செல்வம் யாதும் இல்லை. இந்தி வளர்ச்சிக்கு வழங்கத்தகும் சரக்கு தமிழிடம் உண்டு என்று விளக்கிக் கூறினார். இந்திய நாட்டிற்கு ஒரு பொதுமொழி வேண்டும் என்ற அரசியல் நோக்கத்தால், தென்னாட்டவர் இந்தியைப் பொது மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார். இவ்வடிப்படையை நினைத்துத் தென்னாட்டு மொழிகளின் தொன்மைகளையும் பெருமைகளையும் நீங்கள் உணரவேண்டும் என்று இடிப்புரை செய்தனர். எல்லா இந்திய மொழிகளுமே கர்லத்துக்கேற்ற வளர்ச்சியில்லாதன. நம்முள் பெருமைப் பறையடித்துக் கொள்வதில் பொருளில்லை. ஆங்கிலத்தைப் பார்த்து நம் மொழிகளை வளர்க்கவேண்டும் என்று அந்நண்பர்க்கு அறிவுறுத்தினர்.

IV

ஆ. மு. வொடு சிலபொழுது உரையாடிய அளவி லேயே அவர் தம் தமிழ்க் கொள்கைகள் வெளிப்பட்டு விடும். அங்ஙன் கொள்கை தழுவிப் பேசும் கூறுடையவர். “தாய்மொழி தனியாட்சி செலுத்தும்போது தான் மக்களின் கலாச்சாரம் வளர, கலை ஓங்க முடியும்; ஆனால் இந்தப் பிரிவினை இந்திய மக்களின் ஒற்றுமையைப் பாதியாதபடி அறிஞர்கள் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்பது ஆ. மு. புலப்படுத்திய கொள்கைகளுள் ஒன்று.

தாய்மொழியைப் புறக்கணித்து வாழ்ந்த நாடும் இல்லை
தாய்மொழியைப் பாராட்டி வீழ்ந்த நாடும் இல்லை

என்பது முத்து சிவனார் துணிந்த கோட்பாடு. 'பாட நூல்' என்பது ஆசிரியன் சொல்லிக் கொடுத்து மாணவன் கற்றுக்கொள்ளத் தக்க கருத்துச் செறிவுடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். சொல் புதிது பொருள் புதிதாக அமைதல் வேண்டும். ஆசிரியன் உதவியின்றி மாணவனே படித்துக்கொள்ளக் கூடிய எளிய நூல்கள் பாடமாக வந்துவிடுதலால் அன்றோ மாணவர்கள் தமிழ் வகுப்பைப் புறக்கணிக்கின்றனர். தமிழ்ப் பாடங்களைத் தாமே பார்த்துக்கொள்ளலாமென ஒதுக்கஞ் செய்ப என்று அல்லற்படுவர் ஆ. மு. பாடநூல்கள் நிரம்பிய பக்கங்கள் கொண்டனவாதல் வேண்டும் என்பது அவர் தம் மற்றொரு கருத்து. மாணாக்கரின் அறிவுக்குச் செய்தித் தீனி நிறையக் கொடுக்கவேண்டும்; பக்கங்களைக் குறைத்து மிகச் சில நூல்களையே மாணாக்கர்களைப் படிக்கச் செய்வதால் அவர் தம் அறிவு விளையாட்டிற்கு இடப்பரப்புப் போதாது; பல பெரு நூல்களைத் திறந்து பார்க்குமாறு பாடத்திட்டம் அமையின், மாணாக்கர்க்கு அறிவுத் தினவு எழும்; பரந்த பயிற்சியால் மொழிச் செம்மை தானே அமையும் என்பர். சின்னச் சின்ன அடிகளில் இலக்கணம் பயிற்றும் கல்வி முறை அவர்க்குப் பிடிப்பதில்லை. 'நிரம்பிய பெருநூல்களைப் பயில விடுங்கள்; இலக்கணப் படிப்பு இயல்பில் அமைந்துவிடும்' என்பது பேராசிரியன் கல்விக்கோள்.

V

முத்து சிவனார் தமிழுக்கு வாய்த்த பிறவிச் சொற்பொழிஞர். செம்மேனி எம்மான் என்று பாராட்டத்தகும் சிவப்பொலிவினர். கலகலெனச் சிரிக்கும் இனிய முகத்தினர். பூசினாற் போல வடிவொழுங்கு உடைய மெய்யினர். ஒரு கூட்டத்தில் இவர் யாரெனச் சுட்டி

வினவத்தகும் செம்மாந்த தோற்றத்தினர். தம் கல்வி மாசற்ற தெனக் காட்டுவார் போலத் தூய வெள்ளுடையினர். நெடுந்தொலைவினரையும் கேட்பிக்கும் கணீரென்ற குரலினர். மேற்கோட் செய்யுட்களைப் படியாது பாடிக் காட்டவல்ல இசையறிவினர். வேண்டியபோது ஆடியும் அசைந்தும் கருத்து விளக்கம் செய்யவல்ல மெய்ப்பாட்டினர்.

மேடைக்கு ஏற்ற பல்வகைப் பண்பியலும் வாய்ந்த ஆ. மு. சொற்பொழிவு ஆற்றிய தொடக்க உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பல; கல்லூரிகள் பல; கழகங்கள் பல; அவைகள் பல; பம்பாய், பூனா, கல்கத்தா, தில்லி முதலிய இந்தியப் பிற மாநிலங்களும் பல. ஓராறு திங்களுள் இலங்கைக்கு மும்முறை அழைக்கப்பட்டு ஆண்டு நிகழ்த்திய பொருளுரைகள் பலப் பல. இயலோடு இசையும் மெய்ப்பாடும் விரவப் பொழிவு நிகழ்த்துபவராதலின், ஆ. மு. வின் உரை எளிய அறிவினர்க்கும் விளங்கிப் பாயும். வாழ்க்கை நடப்புக்களைப் பொருத்திப் பொருத்திக் கவிதை விளக்கம் செய்பவ ராதலின், ஆ. மு. வின் சொல் அழுத்தமாகவும் இன்சுவையாகவும் சிரிப்பாகவும் இருக்கும். இடையிடையே ஆங்கில மேற்கோள் காட்டி வலியுறுத்தும் வழக்கினராதலின், ஆ. மு. வின் பேச்சு தமிழ் கல்லா ஆங்கிலத் தமிழர்க்கும் ஆர்வம் ஊட்டும். நம் பேராசிரியர் சொற்பொழிவுத் துறை பற்றி 'மேடைக்கலை' யென ஒரு நூல் எழுதியுள்ளனர். ஒரு கலை பற்றி இலக்கணம் கூறும் திறமை வேறு; அவ் விலக்கணப்படி நடந்து காட்டும் திறன் வேறு. இவ் விருதிறப்பாடுகளும் ஒருவரிடத்தே காண்பது அரிது. மேடைக்கலைக்கு இலக்கணம் வகுத்த முத்து சிவனார் அக் கலைக்கு இலக்கியமும் ஆயினார். கருவில் சொற்றிருவுடைய ஆ. மு. வுக்கு அண்ணாமலைப் பல்

கலைக் கழகம் ஒரு பயிற்சிக் களம் ஆயிற்று. ஆங்கிலம் தமிழ் என்ற இரு மொழிகளிலும் சொல்லாண்மை பெற்றுத் தேர்தலில் நின்று வென்று பல்கலைக்கழகப் பேரவைத் தலைவராய்த் திகழ்ந்தார்.

ஆ. மு. தம் சொற்பொழிவை மிகவும் செப்பஞ் செய்துகொண்டு பேசும் இயல்பினர். நூற்றுக்கணக்கான பொழிவுகள் ஆற்றியிருந்தும், திடீரென மேடையேறிப் பேசத்தயங்குவர். எங்ஙனம் தொடங்குவது, எச்செய்யுட்களைக் கூறுவது, எம்மேற் கோள்களை இடைமடுப்பது, எங்ஙனம் முடிப்பது எனவாறு வரம்பு படுத்தி முற்றும் எழுதிக்கொள்வர். அவர் எழுதக்கொள்ளும் தாள்கள் சிறு சிறு துண்டுகளாகவே இருக்கும். சில வரிகளை அடித்தல் கிறுக்கல் செய்தால் பெயர்த்து வேறொரு தாளில் எழுதிக்கோடற்கும், வேண்டாத பகுதிகளை எடுத்தெறிதற்கும் சிறு துணுக்குத்தாள்களே எளியன என்பர். செப்பஞ் செய்த பகுதிகளைப் பன்முறை படித்து மனத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு சொல்லிப்பார்ப்பர். இங்ஙனம் அவர் எழுதிவைத்துப் பேசிய பல பகுதிகளே பின்னர் நூலுருவம் பெற்றன.

நண்பர்களோடு அளவளாவுங்காலும், மாணுக்கர்க்குப் படிப்பிக்குங்காலும், மக்கட்குச் சொற்பொழியுங்காலும், பேராசிரியரின் ஒரு தனியியல்பு தெரிநிலையாக விளங்கும். தம் வாழ்க்கையிலோ, பிறர் வாழ்க்கையிலோ நடந்த நிகழ்ச்சிகளை இயைத்து இணைத்துப்பேசுவர். அவரின் இயல்பு அறியார்க்கு அவர் பேச்சு முறை தற்புகழ்ச்சிபடத் தோன்றும். 'கவிதையும் வாழ்க்கையும்' என ஒரு பெரு நூல் வரைந்த ஆசிரியன் தான் நுகர்ந்த கவிச் சுவைகளைத் தான்பட்ட வாழ்வு நுகர்ச்சிகளொடு தொடர்பூட்டிப் பேசாதிருக்க ஒல்லுமா? அங்ஙனம் பேசக் கூடாது என எதிர்பார்க்கலாமா? தன்னை உளப்படுத்து

வது கவிஞன் இயல்பு. எனினும் தன்னிகழ்ச்சிகளைத் தற்புகழ்ச்சியாக உலகம் கருதிக்கொள்ளும் என்பதை ஆ. மு. அறியாதார் அல்லர். 'என் வாழ்க்கையில் நடந்த இந்த இரு நிகழ்ச்சிகளையும் வெறும் உதாரணங்களாகவே பாவித்துக்கொள்ளும்படி அன்பர்களை வேண்டிக்கொள்கின்றேன்' என்று மேடைக்கலை நூலில் எழுதுகிறார். அவர் பொழிவுகளைக் கேட்டாரும், நூல்களைக் கற்றாரும், 'இவர் இலக்கிய நெறிகளை உலக நடக்கைகளொடு ஒத்திட்டுச் சீர்காணும் சுவைஞர்' என்று பாராட்டுவர்.

VI

ஆ. மு. வின் நூல்களையும் கவிகளையும் பற்றி விரித்துரைக்க இஃது இடமன்று. எனினும் சில பண்பினை ஈண்டுச் சுட்டவிரும்புவல். ஆ. மு. கவிதைக் கடலாடிக் கற்பனை வானத்துப்பறக்கும் உணர்ச்சிப்பிறப்பினர். அவர்தம் உரையாடலிலும் சொற்பொழிவிலும் எழுத்திலும் கற்பனைத் திறம்பொலியக் காணலாம். உவமைப்படுத்து உருவகமாக்கித் தம் கருத்துக்களை ஆற்றல் தோன்ற வெளியிடுவர். கவிதைக்கலையில் ஊறியவராதலின், எப்பொருளையும் இயல்பு நடையிற் கூறுது இலக்கிய நடையிற் கூறுவர். அங்ஙனம் பிறரும் சொல்லக்கேட்பரேல், வாய்கொள்ளாது பாராட்டுவர். கருத்தினும் கருத்தைத் தெரிவிக்கும் முறைக்குப் பெருமதிப்பு அளிப்பர். இயல்பாக உரையாடாது எழுவாய் பயனிலை செயப்படு பொருளொடு முழுமுழுச் சொல்லாக யாரும் பேசினால், பாடப்புத்தகம் வாய்திறந்தாற்போல என்று நகைப்பர். நீண்ட தொடர்களாக யாரும் பேசினால், தென்குமரி முதல் திருவேங்கடம் வரை என்று கேலி செய்வர். மடங்காது விறைப்பாகப் பேசினால், கோடி

வேட்டிபோல என்று நகுவர். மாறிய நிலைக்கு ஏற்ப மாறாத குணத்தவரை, கோயிற்பூசாரி அரசனாலும் விபூதிதானே அள்ளிக்கொடுப்பான் என்று அடிமைப் பழக்கம் சுட்டுவர். பாட்டின் ஓசை இன்பத்தில் திளைப்பவர்களை 'அசுணமாக்கூட்டத்தார்' என்றும், நிலையான பாட்டுக்களை 'மார்க்கண்டரகங்கள்' என்றும் உருவகிப்பர். இறக்கம் மிக்குச் சீனி குறைவான காப்பியை 'நஞ்சு' என்றும், சீனி மிகுந்த காப்பிக்குடியரை வாழ்க்கையைத் துய்க்கத் தெரிந்தவர் என்றும் புனைவர்.

பேராசிரியர் தம் உரைநடை ஒரு தனிப்போக்கினது. பிறமொழிச் சொற்களைத் தழுவிக்கொண்டு ஆங்கிலம் வளர்ந்தது போலத் தமிழின் வளர்ச்சிக்கும் பிறமொழிக் கலப்பு வேண்டும் என்று மனமாரக் கருதியவர். அவர் பேச்சு எழுத்து நடைகள் கலப்புத் தமிழின என்றாலும், கருத்தைப் பதிக்கவல்ல அழுத்த நடைகள். 'இன்று வைதீகக் கோட்டைகள் பல தகர்ந்திருக்கின்றன. மாமூல் தடங்கள் பல மறைந்திருக்கின்றன. பொய்ம்மாயச் சூழல் பல புகைந்திருக்கின்றன' என்று 'அமரகவி பாரதி' நூலில் எழுதிச் செல்கிறார். ஆ. மு. இயல்பிலே கவி தொடுக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். இசையறிவுடையராதலின், ஓசையில் நின்றே பாடல் இயற்றும் வன்மை பெற்றவர். அதனால் அவர் உரைநடைத் தொடர்களிற் கூடச் சொற்சுருக்கமும் எதுகை மோனை யும் கவிச்சுவையும் இலங்கக் காணலாம். சில வருமாறு:-

- 'உள்ள அழகை உடையழகு திருத்துகின்றது'
- 'தாராக் கோழியிடம் தங்கமுட்டையை எதிர்பார்ப்பது'
- 'ஒருமுறை உள்ளதை உள்ளபடி கூறுவது
மற்றொன்று உள்ளதை உணர்ந்தபடி கூறுவது'
- 'புழுநிலை யிலிருந்து புத்தநிலை வரை'
- 'கொசுவைக் கொல்லக் கோதண்டமா வேண்டும்'

உரைநடைப்பகுதிகள் பிறர் எடுத்து வழங்கும் தகுதியில் திப்பநூட்பமாக அமைய வேண்டும் என்பது ஆ. மு. வின் எழுத்துக் கொள்கை.

VII

ஆ. மு. புதிய நட்பினர்களையும் புதிய கொள்கைகளையும் புதிய நூல்களையும் புதிய நடைகளையும் புதிய புறநாகரிகங்களையும் தழுவிக்கொள்ளும் பசிய உளத்தினர். அறிவிற்குப் பொருத்தம், காலத்திற்கு ஏற்பு என்று தெளிந்தால், அகத்தையோ புறத்தையோ மாற்றிக் கொள்ளும் பதவிய ஒழுக்கத்தினர். தமிழ் பிறமொழிக் கலப்பின்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடைய தொன்மொழி என்பதனை அவர் நன்னர் அறிந்திருந்தனர். உலகப் பிறமொழிகளெல்லாம் மொழிக் கலப்புற்று வளர்ந்திருக்கின்றன என்றும், தமிழ்ப் பற்றில்லாரையும் வயக்கிப் பற்றுப் படுத்தற்குப் பன்மொழிக் கலப்பு ஒரு வழி என்றும் அடிக்கடி ஏதுக்கூறுவர். சில திங்களாக இக்கொள்கையில் அவர்க்கு ஒரு மாற்றம் அரும்பிக் கொண்டிருந்தது. 'தனித்தியங்க வல்லா மொழிகளை யெல்லாம் கூடியவரை தனித்தியங்க அவ்வம் மொழியாளர் பாடுபட்டு வரும்போது, தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடைய தமிழ் ஏன் கலப்பெய்த வேண்டும்? பலரை நோக்கிக் கலந்து கலந்து எழுதியதால், என்னுயிற்று, தமிழுக்குத் தர்னேயியங்கும் திறம் இல்லை என்றும், தமிழில் எதனையும் சொல்ல முடியுமா? என்றும் சிலர் துணிந்து கூறப் புறப்பட்டு விட்டனர். இவ்விழிவுரையையும் கேட்க நேர்ந்ததே' என்று நொந்தனர். தமிழின் தனியாற்றலை அறியச் செய்தால் என்ன? என்று வீறிட்டனர்.

சொல்லவுங் கூடுவதில்லை - அவை
 சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை
 மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் - அந்த
 மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும்
 என்றந்தப் பேதை யுரைத்தாள்

என்று வெகுண்டு திட்டிய பாரதியின் முழக்கத்தைப் பல்
 காலும் படித்து ஊறிய முத்துசிவனார் “தனித் தமிழாற்
 றலை நாம் காட்டினாலென்ன?” என்று எண்ணங் கொண்
 டது இயல்பே யன்றே.

VIII

கம்பரும் பாரதியாரும் பேராசிரியர் ஆ. மு. வின்
 இலக்கியத் தெய்வங்கள். கம்பரின் பரந்த உலகியற்
 புலமையிலும் பாரதியாரின் ஞான நோக்கிலும் தம் நெஞ்
 சைப் பித்தாக்கிக் கொண்டவர்.

“அலங்கலிற் றேன்றும் பொய்ம்மை யாவெனப் பூதமைந்தும்
 விலங்கிய விகாரப் பாட்டின் வேறுபா டுற்ற விக்கம்”

“சாணினும் உளனோர் தன்மை அணுவினைச் சதகூறிட்ட
 கோணினும் உளன்”

எனவரும் கம்பர் பாடல்களை இற்றை விஞ்ஞானவளர்ச்சி
 யொடு பொருத்திக்காட்டி அணுவிளக்கம் செய்யும்
 ஆர்வம் உடையவர். தம் வாழ்நாட் பெரும்பகுதியில்
 தமிழ் இலக்கியங்களை ஆய்வுக் கண்கொண்டு திறனால்
 கள் பல எழுதிய ஆசிரியர் வாழ்க்கைப் பிற்பகுதியில்
 அவ்விலக்கியங்களை விஞ்ஞான, சமயக் கண்களால்
 ஆராய்ந்து புத்தம் புதிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்திச்
 சொற்பொழிந்தனர்; கட்டுரைகள் வரைந்தனர். இத்
 துறையை நன்கு அறிந்துகொள்ள விஞ்ஞான சமய
 நூல்கள் பலவற்றை ஆங்கிலத்துப் படித்தனர்.

பாரதியார் என்றால் ஆ. மு. வின் உள்ளப்பூரிப்புக்கு ஓரெல்லை யில்லை. உணர்ச்சிக் கடலுக்கு ஓர் கரையில்லை. “ தேச விடுதலை ஒன்றையே உணர்த்த அவர் தோன்ற வில்லை. வாழும் வகையை உணர்த்தவே அவர் தோன்றினார் ” என்ற உண்மையைச் சுட்டிப் பாரதி. கொள்கை பலவற்றைக் கடைப்பிடித் தொழுகினார்.

காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி — நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்

என்ற அன்புலகப் பாட்டில் அவர்க்கு நிரம்பிய பற்றுண்டு. பாரதியார் கவிதைகளைப் பயின்று தோய்ந்து இசைத்துப் பல்காலும் உரையாற்றிய ஒருவர்தம் வாழ்க்கை தடத்தோடியாக இருக்கமுடியாது. பழமையறுத்துப் புரட்சிகள் சிலவேனும் கலந்த புது வாழ்க்கையாகவே இருக்கமுடியும். “ அழகல் மயமான பிற்போக்கு ஆசாரங்களிலிருந்தே நம்மை விடுதலை செய்வதற்குத் தோன்றியவர் ” என்று தெளிந்த ஆ. மு. பெண்ணினம் ஆணினம் போலப் பெருங்கல்வி கற்கவேண்டும்; தொழில் பார்த்துப் பொருளீட்டும் தகுதிபெறல் வேண்டும்; நிலையாமை சான்ற உலகத்தில் கணவன் வருவாயையே நம்பி மனைவி குடும்பம் நடத்தல் இக்காலத்துக்கு ஏற்றதன்று எனக் கண்டு தம் வருவாயில் பெரும் பகுதியைத் தம் மக்கள் கல்விக்கெனச் செலவிட்டனர். பெண்முன்னேற்றம், நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, இறைப்பற்று, கல்விப்பற்று என்ற பாரதீயத்தைக் கற்ற முத்துசிவனார் கற்றபடி ஒழுகினார்.

முத்தமிழான் பேராசான் முத்துசிவன் சொல்வல்லான்
புத்தறிவு காணும் புலநலத்தான் — முத்தணியும்
பாண்டித் தமிழ்க்குடியான் பாரதியார் கம்பனுக்கே
பூண்ட கலையடியான் போக்கு.

10. பாவம்

1

தமிழ்மொழி சில பத்தாண்டுகளாகப் பல துறையிலும் தழைத்துப் பெருகுகின்றது. உரிமை யுணர்ச்சியே அதற்குக் காரணம். விடுதலை யுணர்வோ நமக்கு மொழி யுணர்வொடு தோன்றியது. நம் தாய்மொழி தாழாது வளரவேண்டும்; அரசாளவேண்டும் என்ற விழைவையும் விடுதலைக்கு ஒரு பெருங்காரணமாய்ப் பறை சாற்றினோம். புலவர் பெருமகன் பாரதியார் நாடு மொழி என்னும் இரு பெரும்பற்றையும் ஒருங்கு குழைத்து மக்கட்கு ஊட்டினார். மீ தூர்ந்த மொழியுன்பே ஆந்திரப் பிரிவினைக்கு ஏது என்பது வெளிப்படை.

செய்தித்தாள்கள் வழக்குத் தமிழின் வளர்ச்சிக்கு நற்றுணை செய்கின்றன. படக்காட்சிகள், மொழியைப் பொறுத்தவரை, தமிழாக்கத்தைப் பெண்களிடத்தும் குழந்தைகள் பாலும் பரப்புகின்றன. இது குடியரசுக் காலம். மக்கட்குக் கருத்துக் கொளுத்தவும், அன்ன வரைத் தஞ்சார்பாக இழுக்கவும் கட்சியாளர்கள் பற்றும் பொதுக்கருவி தமிழ் அன்றோ? இம்முறையால் தமிழியர் நீடித்து விட்டது. அதன் ஆட்சி கால் கொண்டு விட்டது. உயர்நிலைப் பள்ளிவரை தமிழ்மொழி ஊர்தியாய் அமைந்த நாள் தொட்டு, அதன் செல்வாக்கு, தமிழில் முடியுமா? என்று இடையூறாய்க் கிடந்த ஒரு சாராரை அஞ்சி வியக்கும்படி செய்தது. தமிழகக் கல்லூரிகளும் பல்கலைக் கழகங்களும் நிலத்துத் தமிழினைக் கருத்து வாயிலாகக் கொள்ளும் காலம் ஒன்று வரும்; அக்காலம் அணித்துவருவது அறிவுக் கண்ணுக்கு

அதோ தோன்றுகின்றது. அஞ்ஞான்று தமிழ்-உடன் வாழ்ந்த உலகத் தொன்மொழி யெல்லாம் வழக்கு ஒழியவும் ஒழியா உயிர்த் தமிழ் - ஞால அரங்கில் நடம்புரியக்காண்போம்.

மொழி யடிப்படையில் இந்திய நாடு பகுதிப்பட்டு விட்டது. இனி அவ்வந் நிலத்துமொழி பரந்தோங்கிச் செம்மாக்கும் என்பது உறுதி. மேலும் தமிழ் வழங்கு நிலம் தமிழகம் மட்டுமன்று. தில்லி, பம்பாய், பூனா, கல்கத்தா முதலாய இந்தியப் பிற நிலங்கள் தமிழ்த்தாய் இசைந்திருக்கும் புது மாளிகைகள். மலேயா தமிழ்ப் பைங்கூழுக்கு ஒரு புதுவயல். இலங்கை தமிழரசுக்குமரியின் அரண்மனை. தென்னாப்பிரிக்கா தமிழ் நங்கையின் உறவிடம். இவ்வண்ணம் பழந்தமிழ் இடத்தாற் பரந்தூர்செயலால் நிலைத்து வாழ்வதைக் காணுதொறும் காணுதொறும் தமிழ் நெஞ்சங்கள் விம்மிப் பூரிக்கின்றன.

II

மேற்சொல்லியாங்கு நம் தாய்மொழி பலபடப் பரவினாலும் அதன் வளர்ச்சி அறிஞர் பலரைக் கவரவில்லை. இத்தமிழ்ப் பெருக்கம் நிலையா? மேற்போக்கா? வேர் ஊன்றுமா? வழக்கோடு இரண்டறக் கலக்குமா? வளர்வது போலக் காட்டி, பழைய பெருக்கத்தையும் வாரிக் கொண்டுபோய் விடுமா? மொழி யடிப்படையையே தகர்த்துச் சிதைத்து உருமாற்றி விடுமா? இவ்வளர்வுக்குத் தமிழ் என்னும் பெயர் பொருந்துமா? என இவ்வாறு பல உள்ளங்கள் உசாவி அலைகின்றன. இந்த ஐயங்கள் மயக்கத்தாலோ, பொருமையாலோ, சூழ்ச்சியாலோ எழுந்தனவல்ல. அறிவால் எழுந்த ஐயங்கள். இவற்றுக்குத் தலையாய ஒரு காரணத்தை மாத்திரம் இக்கட்டுரையிற் காண்போம்.

இலக்கியச் சுவையைப் பரப்புவாருள் ஒரு சிலர் பாவம்' என்ற சொல்லைச் சில காலமாகப் பெரிதும் கையாள்ப. உள்ளக் குறிப்பு என்பது அதன் பொருள். தமிழில் முன்பே பாவம் எனப் பிறிதொரு சொல் உண்டு. தீவினை என்பது அதற்குப் பொருள்: புதிய குறிப்புப் பாவத்தைப் பழைய தீவினைப் பாவத்தினும் வேறு படுத்துவதற்குப் பாவத்தின் முதலெழுத்தைத் தடித்துக் காட்டுகிறார்கள். இப்பருவெழுத்து மொழி முறையன்று; வலிந்து புகுத்தினாலும் கைவழக்கில் ஒட்டுவதன்று; தமிழ் வரம்பு அன்று; அதற்கு வளர்ச்சியும் அன்று. ஓரெழுத்தையே பட்டையாகவும் தட்டையாகவும் பருமனாகவும் சிறுமனாகவும் சாய்வாகவும் நேராகவும் கண்ட வாறு யார்கையும் எழுதக் காண்கின்றோம். ஒழுங்கில்லா இந்நிலையில், பருமை சிறுமை என்றின்ன ஓரெழுத்தின் தோற்ற வேறுபாடுகட்கெல்லாம் பொருள் வேறு வேறு கூறப்புகின், எம்மொழியும் விளங்காது விரைவில் இடுகாடு அடையும்.

III

ஓர் ஒலிக்கு ஓரெழுத்து என்பது மொழியறம். ஒலிவேறு பொருள்வேறு கொண்டால் எழுத்தும் வேறு கொள்ளல் வேண்டும். முறை மாறி ஈரொலிக்கு ஓரெழுத்துக் கொள்வதும், அவ்வெழுத்தையே பட்டை போடுவதும் அறப்பிழை; மொழிச்சிதைவு. இந்தி வடமொழிகளும் இனவொலிகளுக்கு வெவ்வேறு தனி யெழுத்துக் கொண்டனவே யன்றி, ஓரெழுத்துள்ளேயே விளம்பும் வேலை செய்யவில்லை. எண்ணிறந்த வடமொழிக் கிளவிகள் இடைக்காலத் தமிழில் புகுந்தன. அவ்வெல்லாம் தம் மொழிமை யிழந்து புக்ககத்து மணமகள் போலத் தமிழமை எய்தின; தம் ஒலியை விட்டுத் தமிழொலி

கொண்டு விளங்கின.* இவ்வினிய மொழியரக்கமே நிலைப்பது; பின்பற்றத் தகுவது. தமிழுக்கு வந்தும் கலவாது தனித்து நிற்கும் பிற சொற்கள் காலப்போக்கில் தாமே அகலும்; அல்லது அறிவுப் புரட்சியால் அகற்றப்படும்.

குறிப்பு என்னும் தமிழ்ச்சொல் முன்பே நமக்கு உண்டு. அதனைப் பேராட்சிக்குக் கொண்டு வருவது கற்றூர் கடன். உரிய சொல் தமிழில் இருப்பவும், 'பாவம்' என்ற பிறமொழிச் சொல் வேண்டுவதில்லை. ஒருகால் ஆளவிரும்பின், தமிழ்ப் 'பாவம்' ஆக ஒலியாமல் வடமொழிப் 'பாவம்' ஆகவே வைத்து ஒலிப்பது பொருந்தாது. வழக்கில் யாரும் எழுதி வரும் இயல்புப் பகர வடிவாக எழுதாமல் பருத்த பகரமாக அச்சிடல் எவ்வாற்றானும் ஒவ்வாது. கடன் பட்டாலும் வரம்பு போற்றித் தமிழ் வளர்க்கும் வாழ்வு நமக்கு வேண்டும். தொல்காப்பியர் முதலாய சான்றோர் தமிழுக்கு ஒலியிலக்கணம் வகுத்தனரேயன்றி, எழுதுவார் கைக்கு ஏற்ப எத்துணையோ வேறுபடும் வரியிலக்கணம் வரைந்தார் அல்லர். தமிழுக்கு அடிப்படையை ஒலிநிலையிற் கட்டினரே யன்றி வரிவடிவிற் கட்டினார் அல்லர். தமிழ் வரம்பு இதுவாதலின், ஒரெழுத்துத் தன்னையே தடிப்பித்துப் பொருள் காட்டலும், வரிவடிவைத் தமிழ் மொழிக்கு உயிராக்கலும் அடிமுரண் என்பது பெறப்படும்.

* நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக் கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப

IV

இப்புதுப் பாவச் சொல் பற்றிப் பிறிதொன்றும் நினைக்கவேண்டும். ஒரு சொல் நல்லது தீயது என இரு பொருட்கும் உரியதாயின், காலப்போக்கில் தீயது நல்லதை அழிக்கும். இத்தீயவெற்றி மொழியறம்; தமிழ் காட்டும் வரலாறு. இரு தன்மைக்கு உரிய ஒரு சொல்லை உரைக்கும் போது, கேட்பார்க்குத் தீய பொருளே முன்னிற்கும் ஆதலின், நல்ல பொருளிற் சொல்ல யாரும் துணியார். தலைவன் பொருளீட்டக் கள்ளிக் காட்டினைக் கடந்து சென்றான் என்ற கருத்தைக் 'கள்ளியங் காடு இறந்தோர்' (குறுந்-16) என்பாள் சங்கத் தலைவி. 'புலி செத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்' (அகம் - 12) என்ற அடிக்கண் புலி செத்து - புலி யென்று கருதி என்பது பொருள். 'மாண்ட என் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்' (புறம்-191) என்ற தொடரில் மாண்ட - சிறந்த என்பது பொருள். இவ்வாறு சங்கத் தமிழர் நற்பொருளில் வழங்கிய இறந்த, செத்த, மாண்ட என்ற சொற்களுக்கு வர வரச் சாவுப் பொருள்கள் ஏறிவிட்டன. அதனால் அவற்றை நல்ல பொருளவாய் மக்கள் ஆளத் துணியவில்லை. அவற்றின் நற்கூறு வழக்கொழிந்தது. இது தமிழ் மொழி வரலாறு. இவ் விளக்கத்தால் நாம் அறியக் கிடப்பது என்ன? பாவம் என்ற புதுச் சொல்லை நல்ல குறிப்புப் பொருளாய் இன்று நாம் ஆண்டாலும், பழைய தீவினைப் பொருளே கேட்பார்க்கு முன் தோன்றும். குறிப்புப் பொருள் தானே ஒழிந்துபோம். ஆதலால் இப்புதிய பாவத்தை - பருத்த பாவ எழுத்தை - தமிழ் எழுத்தாளர் சொல்லாளர் பின்பற்ற வேண்டா என்று வேண்டிக் கொள்வன். இகலின்றி இவ் வுண்மையை ஆராய்ந்து கொள்க.

11. அருஞ் சொற்கள்

செய்திகளையும் விளம்பரங்களையும் சிறு கதைகளையும் புதினங்களையும் படிப்பவர் சொல்தோறும் நின்று சுவைத்துப் படிப்பதில்லை ; படிக்க வேண்டுவதும் இல்லை. திரண்ட கருத்துக்களைக் கண்டளவில் அமைதியடைகின்றனர். இப்பகுதிகளில் தமிழ்ப் புதுச் சொற்களோ பிற மொழிப் புதுச் சொற்களோ இருப்பினும், பொதுவாய் கருத்தை ஒருவர் அறிவதற்கு அச்சொற்கள் அத்துணைத் தடையாக இருப்பதில்லை. 'இறந்த காலத்தின் இறவாவரம் பெற்றுவிட்ட சம்பவங்கள்' 'வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட வெண் புகையைச் சமந்தரக் கோடுகளாகவும் சுருள் சுருளாகவும் காற்றிலே மிதக்கவிட' என்ற தொடர்கள் ஒரு சிறு கதையில் வருகின்றன. 'மின் னொளியின் தன்னொளியால் கண் விழிகள் பறிக்கப்பட்டுக் கதறுகின்றான்' 'ஆற்றொணுத் துயரடைகின்றான்' 'விடை வெண்திரை விளக்கும்' 'தத்தை மொழி பேசும் திலகம்' என்றெல்லாம் திரைக்கதைச் சுருக்கத்தில் வந்துள்ளன. இவற்றைச் சொல் சொல்லாக மக்கள் கூர்ந்து நோக்குவதில்லை.

இலக்கியம் கற்கப் புகுவாரோ பொருள் விளங்கா அருஞ் சொற்கள் வரக்கண்டு மேலோடாது நின்றுவிடுகின்றனர். நாங்கள் அறியக்கூடிய சொற்களை வைத்து இலக்கியஞ் செய்யவில்லையே புலவன் : அவனுக்கு எளியனவாய் இருந்த சொற்களையெல்லாம் பாடலின் தலைமேல் சுமத்தியுள்ளானே என்று சினமுறுகின்றனர். இலக்கியம் என்பது ஒரு சொற் கட்டிடம். வளமான கிளவிகளை ஈட்டிய புலமைக் கொற்றன் நுண்ணிய செஞ்

சொற்களைத் தொடுத்துக் கவிதைத் தெய்வமனை எடுக்கின்றான். சொற்களின் நிலையழகால் பொருளழகுமிளிர்ந்து விளங்குகின்றது. கருத்தைப் பிண்டமாக அறிவது இலக்கியத்தின் பயனன்று. செய்தி சொல்லும் நாளேடன்று இலக்கியம். இலக்கியத்தின் உட்பொருள் அறிய, முதற்கண் சொற்பொருள் அறிவு வேண்டும். சொற்பயிற்சி இலக்கியப் பயிற்சிக்கும் இலக்கியப் படைப்பிற்கும் நனி இன்றியமையாதது. நீத்துப் பயிற்சி இல்லாதான் நீராழம் காணமாட்டான். ஆதலின் தமிழறிவு தேடுவார் பாட்டுக்களில் புதுச்சொல் வரும்போது பொன்பெற்றார் போல விளங்கிப் போற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அச்சொற்களை அறிவுப் பகை என மயங்கி இலக்கியத்தினின்று புறங்காட்டி ஓடிவிடக்கூடாது.

இலக்கியத் தரம் உடையதாய ஒரு பாட்டோ உரை நடையோ தோன்றுங்கால், சில அருஞ் சொற்களின்கள் கட்டாயம் கலந்தே தீரும். இக்கலப்பு இலக்கியத்தின் இயற்கை. இக்காலக் குழந்தைக்கெனப் பாரதி பாடிய புதிய ஆத்திசூடி 'ஞமலிபோல் வாழேல்' 'ஞிமிறென இன்புறு' 'ரோதனம் தவிர்' 'ரௌத்திரம் பழகு' என்று பாடல்கள் தொடுக்கின்றது. அவர் தம்பாப்பா பாட்டிலும் வன்னம், ஆன்றோர்கள், மதி என்னன்ன அருஞ் சொற்களைக் காண்கின்றோம். கவிமணி தேசிக வினாயகரின் குழந்தைப் பாடல்களிலே, வட்டு, அல், ஞாலம், வானம், ஒளிறும், ஆழி முதலாய சொல்லருமைகள் உள. சின்னஞ்சிறு இலக்கியங்கள் கற்பார்க்குங்கூட அருஞ்சொல் வந்து நிற்கும். ஆதலின் கற்கண்டு அஞ்சுவதுபோலச் சொற்கண்டு அஞ்சுதல் அழகாகாது; அறிவு பயவாது. இலக்கியம் கற்குந் தோறும் சொற் செல்வம் பெருகுவது கண்டு மகிழ்க.

இனி நாம் அருஞ் சொற்கள் என்று கருதுபவை உண்மையில் அருஞ் சொற்களா? இலக்கியவுலகிற் கெனப் புலவர் தாமே படைத்துக் கொண்டனவா? என்னும் வினாக்கள் எழுகின்றன. மக்கள் வழங்கும் சொற்களை வைத்துக்கொண்டு புலவோர் செய்யுள் ஏன் செய்தலாகாது? என்ற ஓர் எதிர்ப்புணர்ச்சி கிளம்பும்போது, அன்னோர் யாப்புக்குக் கொண்டவை வழக்கில் இல்லாத சொற்களா? என மறித்து வினாவின், நிலை புலப்படும். கற்பவர் அறிவுக்குப் பொருள் தெரியாமையால், பாட்டிற் பயிலும் சொற்கள் வழக்கில் இல்லாச் சொற்கள் என்று ஆகுமா? ஒரு மொழியில் எண்ணிறந்த சொற்றொகுதி உண்டு. கலைக்கும் குலத்துக்கும் தொழிலுக்கும் சூழ்நிலைக்கும் தகப் பகுதிச் சொற் கூட்டம் பல்வகை உள. ஒரு மாவட்டத்தில் வழங்கும் சொற்கள் மற்றொரு மாவட்டத்தில் வழங்கா. புலவர்கள் கூட 'அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால்' என்றபடி, வழக்கிடைப்புதியவாய் அறிந்து வரும் சொற்கள் அளவில். பிற மொழிப் பெருங்கல்வியாளரும் அம்மொழியின் அகரமுதலை அடிக்கடி புரட்டிப் பார்த்துச் சொற்பொருளை அறிதல் நாம் காணாததன்று. தமிழ் மொழியில் அருஞ் சொல் என ஒரு சொற்குழு இல்லை. ஒருவர்க்கு அருஞ் சொல் பலர்க்கு மிகப் புரிந்த சொல்லாக இருக்கலாம். அகரமுதலைப் பார்த்தளவில், அறிந்தார்வாய்க் கேட்டளவில் அருஞ் சொல்லின் அருமை மறைந்தொழிகின்றது; அருஞ் சொல் அறிசொல்லாகின்றது.

மக்கள் வாழ்க்கையே இலக்கியத்தின் பொருள். அவ் வாழ்க்கை பற்றிய சொற்கள் வழக்கில் உளவாதலின், புதுச் சொற் படைத்துக்கொள்ள வேண்டும் கடப்பாடு புலவனுக்கு இல்லை.

மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான (தொல். 1590)

எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வா றுயர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே (நன். 388)

என இலக்கண நூல்கள் சொல் மரபை வற்புறுத்தல் காண்க. 'தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்ல' 'நடையும் பறப்பும் உணர் வண்டிகள்' 'வேலையனைத்தையும் செய்யும் வினைச்சி' 'வில்லர் வாழ்வு குன்றி' எனவாங்கு சொல்லிடைப் புது வடிவங்களையும், தமிழோசை, தமிழ்ச் சாதி, தமிழ் முழக்கம், கவிப் பெருக்கு, வெள்ளிப் பனிமலை, வெண்பனி முடியிமயம், மணிக்கொடி, வீட்டுவார்த்தை என வாங்கு தொடரிடைப் புதுப் புணர்ச்சிகளையும் பாரதியார் படைத்துளார். இங்ஙன் வழக்குச் சொல்லடிப் படைமேல் ஆக்கஞ் செய்யும் உரிமையும் ஆற்றலும் புலவனுக்கு உண்டேயன்றி, அடிப்படையைப் படைக்கும் உரிமை அவனுக்கில்லை. மீறிப் படைப்பானாயின்,

மரபுநிலை திரியிற் பிந்துபிற் தாகும் (1591)

என்று முதலூலாசிரியன் அச்சுறுத்துவன். வழக்கிலக்கணம், செய்யுளிலக்கணம் என ஒரு வேறுபாடு இலக்கணத்தில் உண்டு. 'போக்கின்றென்ப வழக்கினுள்ளே' (55) 'வழக்காறல்ல செய்யுளாதே' (501) 'முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளுள் உரித்தே' (522) என்றபடி, இருவகை வேற்றுமைகளை விதந்து கூறுவர் தொல்காப்பியர். அங்ஙன் வழக்கிற்கே வருஞ்சொல் செய்யுட்கே வருஞ்சொல் எனச் சொற்றனிமை செய்யாமை அறியவேண்டும். அத்தகைய ஒரு சொற் கூட்டம் தமிழ் மொழியில் இன்மையே முதலூலாசிரியன் வேற்றுமை தெரிக்காமைக்குக் காரணமாம். ஒரு முறை பொருளைத் தெரிந்து கொண்டபின், அருஞ்சொல் என்ற அடை நிலை நிற்குமா?

இத் தொல் மரபும் மெய் வழக்கும் தெளியாமல், 'செய்யுட்கு உரியன உரிச் சொல்' என்று நன்னூலார் மயங்கி எழுதிவிட்டார்.

நாம் இயல்பாகப் பேசிவரும் வாய்ச்சொற்களை இப்போது ஆராய்வாம். அருஞ்சொல்லின் முடி எனத் தக்க இச் சொல்லையுமா நம் நா சொல்லுகின்றது என நினைப்பார்க்கு வியப்பு உண்டாகினும் உண்டாகலாம். தாய் மொழியாதலால், பல பெருந்தமிழ்க் கிளவிகளை உரியபொருளில் இயல்பாகச் சொல்லுகின்றோம்; புரிந்து கொள்கின்றோம். நம் பேச்சினை ஒருவர் இடைமறித்து, நீர் சொன்ன சொல்லுக்குப் பொருள் என்ன ஐயா என்று கேட்டால், அப்போது அறிவோம் நம் வாய்ச் சொற்களுக்குப் பொருள் தெரியாமல் பேசி வருகின்றோம் என்று. 'வளியென வருஉம் பூதக்கிளவி' (தொல். 242) 'வளிமிகின் வலியும் இல்லை' (புறம். 51) 'வளிவழங்கும் மல்லல்மா ஞாலம்' (குறள். 245) எனவரும் இலக்கியப் பகுதிகளில் 'வளி' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் என்ன? பார்வைக்கு இஃது ஓர் அருஞ்சொல்தானே. சூருவளி என்ற வழக்கைக் காண்மின். காற்று இதன் பொருள் என்று இப்போது விளங்கும். மிகப் பழங்காலத்து வளி என்னும் சொல்தான் பெரு வழக்காக இருந்தது. 'நிலம்தீ நீர்வளி விசம்பு' (தொல் 1589) 'விசம்புதைவருவளியும்' (புறம். 2) 'வளி முதலா எண்ணிய மூன்று' (குறள். 941) என ஐம்பூதங்களைக் குறிப்பிடு முறையில் வளிச்சொல்லையே கையாண்டனர். காற்று என்பது அன்று அரிய வழக்கு.

மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்பன ஐம்பொறிகள் எனப்படும். ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஓசை என்னும் ஐம்புலன்களை உட்கொள்ளுதலால், இவை பொறி எனப் பெயர்பெற்றன. பொறி என்பது ஒன்றை உள்வாங்கிக்

கொள்ளும் கருவிக்குப் பெயர். எலிப்பொறி என்னும் வழக்குத் தொடரைக் காண்க. 'பொறிவாயில் ஐந்தவித் தான்' (குறள். 6) 'புலனைந்தும் பொறி கலங்கி' (சம்பந்தர் தேவாரம்) என்ற இலக்கியத் தொடர்களையும் காண்க. பொறி என்பதற்கு நல்லுழ் என்ற பொருளும் உண்டு. பொறிகெட்டவன் என்னும் வழக்கைக் காண்மின். 'பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி' (தொல். 1057) 'பொறியறு நெஞ்சத்து' (சிலப். 3069) என்ற செய்யுள் அடிகளையும் காண்மின். பா-பரந்து பட்டுச் செல்வதோர் ஓசை என்பர் பேராசிரியர். பா என்ற சொற்குப் பரப்பு என்னும் பொருளைச் சிறுமியர் உடையாம் பாவாடையிலும், 'பால் மருள்மருப்பின் உரல்புரை பாவடி' (கலி. 21) என்ற சங்கத் தொடரிலும் பார்க்கலாம்.

'மாடு நின்ற அம்மணி மலர்ச்சோலை' புக்கான் அநுமன் என்பர் கம்பர். பசுமாடு காளைமாடு என்று பொருள் செய்தால் எளிய சொல் என்பீர்கள். கால்மாடு தலைமாடு என வழங்குகின்றோமே: காற்பக்கம் தலைப்பக்கம் என்பதன்றோ உரை. மாடு-பக்கம்; எனவே கம்பர் தொடருக்குப் 'பக்கத்து வாணளவு உயர்ந்து நின்ற சோலை' என்பது பொருள். 'மாடல்ல மற்றையவை' (400) என்ற திருக்குறளுக்குப் பிற செல்வங்கள் கல்விச் செல்வத்தின் பக்கம் இருப்பத்தகுதியற்றன எனப் பொருள் செய்யலாம். அறிவன் முல்லை, கணிவன் முல்லை, இல்லாண் முல்லை, மூதின் முல்லை எனப் புறத்திணையில் பலதுறைகள் வரும். இயல்பு, நிலை, தன்மை என்பது முல்லைச் சொல்லின் பொருள். தன்னிலை மாறியவனை, மொல்லை மாறி (முல்லைமாறி) என வழக்கில் வையக் கேட்கின்றோம். விய்யஞ் சமயத்துக்கூட உதவாதவன் என்று ஒருவர் சினந்து உரைத்தபோது, இதன் கருத்து என்ன என்று எண்ணலானேன். 'காதலன் தன்வீவும்

காதலி நீ பட்டதூஉம்' என்பது சிலப்பதிகாரம். (அடி 4658) வீவு - திடீரெனச்சாதல். வாழ்வரசி என்பதனை வாவரசி என முகரமின்றிச் சொல்லுகின்றனர். அதுபோல், தமிழ் தொன்மை மொழியாதலின், வீழ்வு என்பது வீவு என இளங்கோவின் காலத்தே மருஉவாயிற்றுப்போலும். திடீரென இறக்குங்காலத்துக் கூட உதவாத கொடியன் என்ற கருத்தை, விய்யும் (வீயும்) சமயம் என்னும் தொடர் குறிக்கின்றது என்று சிலப்பதிகாரத்தால் அறிந்தேன். 'கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை அடுங்காலை உள்ளினும் உள்ளஞ் சுடும்' (799) என்ற திருக்குறளை ஒப்புநோக்குக.

ஐயனார்க்கு மண்சுதையால் குதிரைகள் செய்து கோயிலின் முன் வைப்பது வழக்கம். இவ்விழாவிற்குப் 'புரவிஎடுப்பு' என்பது பெயர். புரவி-குதிரை. "பால்புரை புரவி நால்குடன் பூட்டி" எனப் பொருநராற்றுப்படையில் இச் சொல் வருதல் காண்க. புரட்டாதித் திங்களில் குழந்தைகள் அம்பெடுத்து வாழைமரத்தைக் குத்தும் விழா இன்றும் நடைபெறுகின்றது. மானம்பு (மகார் நோன்பு என்பதன் மருஉ) என்றும், கிலுகிலுப்பை எடுத்தல் என்றும் இவ்விழாவினை அழைக்கின்றனர்.

மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவோர்

நகாஅர் அன்ன நளிநீர் முத்தம்

வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கி...

கிளர்நூட் புதல்வரொடு கிலுகிலி யாடும்

ஒரு குரங்கு நத்தைக் கிழிஞ்சலில் முத்துக்களை இட்டுக் குலுக்கி விளையாடுவதை மேற்கண்டவாறு புனைகின்றார் சிறுபாணாற்றுப்படை ஆசிரியர் நத்தத்தனார். திண்ணைப்பள்ளியில் விடுமுறைக்கு 'வாவு' என்ற ஒரு சொல் வழக்கு உண்டு. பதினைந்து நாட்கு ஒரு முறை-நிறை நாளும் மறை நாளும்-விடுமுறை யளிப்பது பண்டை

வழக்கம். ஆதலின் பதினைந்து என்று பொருள் தரும் உவாச்சொல் விடுமுறையைக் குறிப்பதாயிற்று. உவாஅப் பதினான்கு என்பது இலக்கணத்து வரும் ஒரு தொடர். 'உவவுமதியுருவின் ஓங்கல் வெண்குடை' (புறம். 3) என்பது நிறை மதியைக் குறிக்கின்றது.

ஆராய்ச்சி, நாற்று, ஞாயிற்றுக்கிழமை, திங்கட்கிழமை, ஓட்டாஞ்சில், மாணி, மாரியம்மை, காரகாத்தார், முருகன், காவடி, கழைக்கூத்து, அண்ணன் அண்ணி, கண்டது கடியது, கீரையாய்தல், ஆவுடையார், புடைவை மடைப்பள்ளி, அக்காரவடிசில் எனவாங்கு எண்ணில் சொற்களைத் தமிழ் மக்கள் மிக இயல்பாக நீரோட்டம் போல் வழங்குப; என்றாலும் அவற்றின் சொற்பொருள் அறியார். வழி வழியாக வந்த பொருள் பிறழாது சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அச் சொற்களை இலக்கியத்துக் காணுங்கால் புதியன என்று தடுமாறுகின்றனர். வழக்கு நினைவு வருவதில்லை. ஒருவன் 'என்தாய் மலடி' என்பது போல இன்னோர் நிலை காணப்பட வில்லையா? மக்கள் தம் வாய்ச்சொற்களுக்கு - வழக்குச்சொற்களுக்கு - இது பொருளென அறிந்து கொள்வராயின, இலக்கியத்து வரும் சொற்களை இன் முகத்தோடு வரவேற்பார். இன்னோர்க்கு இலக்கியம் தானே செம்பாகம் விளங்கிவிடும்.

12. வாழ்க்கைத் துணை

I

இந்நாள் மக்களுலகமும் மாணவவுலகமும் பிறர் பலர் சொற்பொழிவைக் கேட்பதில் பேரார்வம் உடையனவாய் விளங்குகின்றன; பெரும்பொருள் செலவிட்டுக் கேள்விச் செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்கின்றன. இத்தமிழ் உணர்ச்சி வரவேற்றற்கு உரியது; வாழ்த்தற்கும் உரியது. கேள்வி அறிவுக்கு இன்றி யமையாதது என்றாலும், கற்றற்கு உரிய வாய்ப்புப் பெற்றவர்களும் வாய்த்த பருவ முடையவர்களும் அவ்வாய்ப்பைப் புறக்கணித்துக் கேள்வியிலேயே காலந்தள்ளுதல் ஆகாது. 'கற்றிலனாயினும் கேட்க' என்ற திருக்குறளில் கல்விக்கு முதன்மை கொடுத்தல் காண்க. ஆதலின் கல்விச் செல்வம் ஈட்டுதற்குரிய பருவத்தில், மேடைக்கேள்விச் செல்வத்திற்கு மாணவர் ஆசைப்படுதல் அத்துணை அறிவு நலம் அன்று; ஆக்கமும் அன்று.

II

மருத்துவம், உழவியல், பொறியியல் என்றினைய தமிழ் வழங்காக் கல்லூரிகளில் பயிலும் மாணுக்கர்கள் கேள்வியால் பெருகியோடும் தம் தமிழுணர்ச்சியை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இன்றேல், இவ்வுணர்ச்சி வெள்ளம் தமிழ்ப்பைங்கூழை அழித்துத் தமிழ் நாட்டை அறுத்தோடி செய்துவிடும். ஓடிச்சாடும் காட்டாற்றை அணைகட்டிப் பயிர்வளம் காண்கின்றோம். மின்சாராற்றலைக் கம்பிப்படுத்தி ஒளி பெறுகின்றோம். பரந்த களத்தைச் செதுக்கி வழிநடையாக்குகின்றோம். தமிழ்க் காதல்

சின்னாளில் சாதல் எய்தாதபடி ஒரு நூல் வழிப்படுத்த வேண்டும். சிறந்தவையென யாரும் ஒப்பும் நூல்கள் பல தமிழில் உள. குறுந்தொகை, புறநானூறு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி, மணிமேகலை, பெரியபுராணம், இராமாயணம், அருட்பாசுரங்கள் என்றின்ன வகையில் ஒரு முழுநூலை யாவது வாழ்க்கைத்துணை நூலாகக்கொண்டு பயிலுங்கள். தமிழில் உள்ள எல்லா நூல்களையும் படிமின் என்று அறிவுரை சொல்லவில்லையே என்று சில உள்ளங்கள் எண்ணலாம். முழுதும் கற்க முயல்வார் முயல்க. ஒவ்வொரு நாளையும் கடத்தி மகிழும் வாழ்க்கைப் போராட்டம் பெரிதாகிவரும் இஞ்ஞான்று, எல்லாத்தமிழும் கற்றருகுக என்ற சொல்லறம் செயலில் ஒதுக்குப்படும்; என்றாலும் ஒரு பிறப்பிற்கு ஒருபெருந்தமிழ் நூலையாவது கல்லாதவன் தமிழனா? 'நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல் நன்றே சொல்லீர்! எடுத்த இத்தமிழ்ப் பிறப்பில் இணையற்ற ஒரு தமிழ்ப் பனுவலைக் கூடக் கற்க இயலவில்லையே: பொழுதெல்லாம் சோற்றுக்கே போகுதந்தோ என்று கூறிக் கழிக்கும் தமிழ்ப் போலியன், வள்ளுவர் நடைப்படி, அவியினும் வாழினும் தமிழுக்கும் தமிழகத்திற்கும் என்?

தமிழ்நாடு என்பது நம் தாயகத்தின் பெயர். நாட்டின் பெயரே 'தமிழை நாடுக' என்று மொழிப்பற்றையும் குழைத்து ஊட்டக் காண்மின். தமிழைப் படி என்று ஏவல் செய்வதை ஓர்மின். ஆதலின் சீப்பு, கண்ணாடி முதலிய புழங்கு பொருள்கள் போல, ஒரு பெருந் தமிழ் நூலையும் உங்கள் கண் பார்வையில் வைத்து அடிக்கடி பயன்படுத்துங்கள். சிறந்த ஒரு நூலை நீரே குறிப்பிடுக என்பீராயின், திருக்குறள் என்பேன். அந்நூல் எல்லோரும் கற்றற்குத்தகுவது; வாழ்வு

வேண்டும் என்பர் கற்றுத் தீரவேண்டுவது; தமிழ் வகுத்த அகமும் புறமும் தழுவியது; வரப் பண்ணுதற்கு எளியது; இனியது; கைக்கு அடக்கமாவது; அணியாவது; வாழ்வே பொருளானது. சில குறள்களுக்குப் பொருள் விளங்காமையை - பொருள் வேற்றுமைகளைப் பொருட்படுத்தற்க. குறள் மூலத்தைக்கற்று அருஞ்சொற் பொருள் அறிந்து இடையருது நினைக. இதற்குப் பின் திருக்குறள் பற்றிப் பல்லோர் எழுதிய உரைகளையும் உரை நடைகளையும் காலத்திற்குத்தக அறிந்து தெளிக. இவ்விளக்க நூல்களைப் படிப்பது கல்வியை வளர்க்கும். குறள் மூலத்தைப் போற்றிக் கற்பதுதான் வாழ்வை வளர்க்கும்.

III

‘ வாழ்க்கைத் துணை ’ என்ற தலைப்பு நும் வாணுள் முழுதும் ஒரு பெருந் தமிழ்ப்பனுவலைத் துணையாகக் கற்க என்ற கருத்தைக் குறிப்பது என நீவிர் எண்ணியிருப்பீர். முறையான கல்வி பெறுதற்குத் தமிழ் வகுப்புத் தொடங்கும் இவ்விழாவிற்கு இத்தலைப்பு ஏற்றதேனும், நீவிர் கருதும் பொருளில் நான் முதன்மையாகப் பேச நினைக்கவில்லை. வாழ்க்கைத் துணையாவாள் மனைவி என்னும் பொருள் மேல் உரையாற்றுவன் என்று சிலர் பலர் கருதியிருத்தலும் கூடும். இத்தலைப்பு இக்கருத்தின் மேலும் எழுந்ததன்று என்று முதற்கண்ணே தெளிவித்து விடுவன். மயங்கிய ஒரு தலைப்பைக் கொடுத்து மயக்க அவாவினேன் அல்லேன். என் கருத்துக்கு ஏற்ற தொடர் இதுவென எனக்குப்பட்டது. இத்தொடர் மனையானைக் குறிப்பது பொருத்தமில்லையா? என ஐயுறலாம். ஆராய்வோம். வாழ்க்கைத்துணை - யார் வாழ்க்கைக்கு யார் துணை? ஆண் வாழ்க்கைக்குப் பெண்

துணை என்றால் வாழ்வெனப்படுவது ஆடவனுக்கு உரித்தென்றும், பெண் அதற்கோர் கருவி என்றும் பொருள்படவில்லையா? வாழ்வென்பது பெண்ணுக்கு இல்லையா? பெண்வாழ்க்கைக்கு ஆண்துணை யென்று இத்தொடர்க்குப் பொருள் கொண்டால் இழக்கென்னையோ? மணமில் ஆண் தனிமையும் அன்ன பெண் தனிமையும் வாழ்வெனப்படா.

காதலி இழந்த தபதா நிலையும்

காதலன் இழந்த தபத நிலையும் (1024)

என்ற முதலாற்படி, இல்லறத்து ஒருவரை இழந்துஇருப்போர் நிலை கைமையாகுமேயன்றி வாழ்க்கையாகாது. இவ்வாழ்க்கை என்பதனை வாழ்க்கையெனச் சுருங்கச் சொல்கின்றோம். 'வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை' 'வாழ்க்கை எனைமாட்சித் தாயினும் இல்' என்றகுறட்பகுதிகளுக்கு ஆடவன் வாழ்க்கை என்று ஒருபாற்படப் பொருள் கொள்ளாது, இல்லறவாழ்க்கை என இருபாற் பொதுமைப்படப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இங்ஙன் பொருள் கொண்டாலும், 'வாழ்க்கைத் துணை' என்னும் தொடர் திருக்குறளில் மனைவியையே குறித்து நிற்கின்றது. அதற்குக் காரணம் இல்லாள் என்னும் பெயரும் விருந்தோம்பல் முதலாம் இல்லறக் கடமைகளும் அவளுக்கே, தமிழ் நாகரிகப்படி, உரியனவாம். 'புகழ் புரிந்த இல்லிலோர்' என இல் என்னும் பெயர் மனைவிக்கே உரித்தாதல் காண்க.

IV

திருக்குறட்படி வாழ்க்கைத்துணை என்பது மனையவளைச்சட்டுமாயினும், நாம்இன்று அப்பொருளிலே மட்டும் ஆளவேண்டும் என்பதில்லை. கணவன் மனைவி கூட்டுறவு வாழ்க்கை எனப்படுதலின் அவர்

வாழ்க்கைக்குத் துணை பிறர் வேண்டும். இல்வாழ்வு துனியாற் பிரிவின்றி அறியாப் பிணக்கத்தால் அழிவின்றி நீடித்து இயங்குதற்குச் சான்றோர் துணைவேண்டும். இக்கருத்தை அறிவுறுத்தவே இத்தலைப்பினைக் கொண்டேன். ஆணும்பெண்ணும் உள்ளம் ஒத்துத்தாமே மணம் புணரவேண்டும் என்று களவுபேசும் தமிழுக்கு, காதலைப் பொருளாகக்கொண்டு அகத்திணை கண்ட தமிழுக்கு இக்கருத்து முரணில்லையா? அகவொழுக்கத்திற் புறத்தார் தலையிடலாமா? என்று நீவிர் வெகுண்டு வினவலாம். 'யாணம் சான்ற அறிவர் கண்டோர்' (1447) கற்பில் கூற்றிற்கு உரியர் என்று தொல்காப்பியம் மரபு சுட்டுகின்றது.

இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவர தாகும்
கிழவனும் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றவின்

(தொல். 1100)

கணவன் மனைவி என்னும் இல்லறவுறுப்பினர் அறிவோர்க்குக் கட்டுப்பட்டவர் என்றும், குடும்பத்துக்கு மாறாக நடப்பாரேல், அவரைத்திருத்தும் கடப்பாடு அறிவோர்க்கு உரியது என்றும் தமிழ் முதல்வன் மிக வெளிப்படையாகவே கற்பியலில் கூறிப்போதல் எண்ணத்தகும்.

V

வள்ளல் பேகன் மன்னன் இனத்தவன். அவன் தன் மனைவி கண்ணகியைத் துறந்தபோது, அகத்துறை பாடிய கபிலர் முதல் நால்வர் இஃது ஒருவன் தனதொழுக்கம் என்று வாளா இருந்தனரா? மன்னன் ஆயிற்றே எனப் பின் வாங்கினரா? அவன் இருப்பிடம் தேடிச் சென்று வல்லவாறு தாக்கி இடித்துரைத்த ஐந்து பாடல்களைப் புறநானூற்றில் பார்க்கின்றோமே. 'குழல் இனைவது போல் அமுதனள் பெரிதே' (புறம். 143)

எனக் கரைந்து திருத்துகின்றார் கபிலர். 'பசித்தும் வாரேம் பாரமும் இலமே' (ஐடி 145) என்று வெறித்து நகையாடுகின்றார் பரணர். 'தண்கமழ் கோதை புனைய வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்க நின் மாவே' (ஐடி, 146) என மன்னனை ஏவுகின்றார் அரிசில் கிழார். 'புதுமலர் கஞல இன்று பெயரின் அதுமன் எம்பரிசில் (ஐடி. 147) என்று புதுப்பரிசு வேண்டுகின்றார் பெருங்குன்றூர் கிழார். ஆதலின் குடும்ப நல் வாழ்விற்கு - சிறு பெருந்தடைகளை அகற்றிக் குடும்பச் சகடத்தை ஓட்டுவிப்பதற்கு - சான்றோர் துணைமையை நம் நாகரிகம் விதிக்கின்றது என்பதனை இலக்கணத்தாலும் இலக்கியத்தாலும் அறிகின்றோம்.

VI

நாடெனப் படுவது வீட்டின் கூட்டம். வீடுகள் வாழ்வறியாது நிலைகுலையுமேல், நாடு முடிவில் அடிமைப் படும். வீட்டின் செம்மையே நாட்டின் செம்மையாகக் கண்டவன் தமிழன். மக்கள் தம் வீட்டைக் காக்கும் பற்றொடுதான் நாட்டுப் பற்றுக் கொள்ப. அணையின் நீர்நலம் பயிர் நலமாதல் வேண்டும். நாட்டு வளர்ச்சி வீட்டு நலமாய் முடிதல் வேண்டும். நாடு வீடு காப்பதால், வீடு நாடு காக்க விழைகின்றது. மகளிர் மேற்றுக மூதில் முல்லைத் துறையும் பண்டு ஏற்பட்டது.

கன்னினரூன் எந்தை கணவன் களப்பட்டான்
முன்னின்று மொய்யவிந்தார் என்னையர் - பின்னின்று
கைபோய்க் கணையுதைப்பக் காவலன் பின்னோடி
எய்போற் கிடந்தானென் ஏறு (வெண்பாமாலை. 176)
நாட்டிற்கெனப் பொருகளத்துத் தன் தந்தை, தன்
கணவன், தன்னுடன் பிறந்தாரெல்லாம் செத்தொழிய,

உட்பிறந்தான் ஒருவனையும் சாகக்கொடுத்தாள் ஓர் இல் மகள் என்றால் நாடு காப்பது வீடு என்ற அடித்தளம் பெறப்படவில்லையா?

செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்
பாறுமயிர்க் குடும்பி யெண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்ல தில்லோள்

செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே. (புறம். 279)

சங்ககாலத் தமிழ் மகளிரின் நாட்டுப் பற்று இத்தகையது. தமிழ்நாடு இல்லற வாழ்வைப் பெரிதும் போற்றியது. தமிழரசு குடும்ப ஆணியேர் அருது வலியுற ஆவன வெல்லாம் செய்தது. தமிழ்ப் புலவோர் கணவர் மனைவியரின் பிணக்குக்களை அரும்பிலேயே அறிவுறுத்திக் கிள்ளி யெறிந்தனர்.

VII

காதலர்க்கு உடல் இரண்டு உள்ளம் ஒன்று எனக் காவியம் ஓவியமாகப் புனைந்தாலும், நடைமுறையில் காதலர் உள்ளங்கள் கடிய கொடிய உள்ளங்களாக இருத்தல் காண்கின்றோம். கணவன் அல்லது மனைவியின் உடல் கிணற்றில், குளத்தில், ஆற்றில், கடலில் மிதக்கவும், கயிற்றில் தொங்கவும், புகையூர்தித் தடத்துக் கிடக்கவும் அவலப்படுகின்றோம். இவை காதலைக் காக்க வந்த சாதல் அல்ல. காதலை அறிவோடு பேணிக் கொள்ளத் தெரியாமையால் விளைந்த சாதலாகும். இன்று செய்தித் தாள்களில் குடும்பக் கோணல்கள் பத்தி பத்தியாக வெளி வருவன. வீட்டின் இழிவு நாட்டின் செய்தியாக வருவதை மக்கள் விருப்புற்றுப் படிக்கின்றனர். நாடு நன்னடாக வேண்டுமேல், வீடு இன்ப வீடாதல் வேண்டும். தலைவன் தலைவி பிணக்கமில்

வாழ்வு நடத்த வேண்டும். பிணக்கம் பெருகுங்கால் பொய்ம்மானம் நச்சாது, தமிழியற்படி, சான்றோர் துணையைத் தாமே நாடவேண்டும். இந் நாட்டம் வீட்டிற்கும் நாட்டிற்கும் நன்று. பெரியாரைத் துணைக்கோடல் அரசாட்சிக்கே யன்றி இல்லாட்சிக்கும் இன்றி யமையாதது.

VIII

வெவ்வேறிடத்துப் பிறந்து வேறுவேறு சூழ்நிலையில் பல்லாண்டு வளர்ந்த இருவர் மணம் கொள்கின்றனர். எல்லாவகையானும் இவ்விருவர் மனமும் இயல்பாக ஒன்றிவிடும் என எதிர்பார்ப்பது தவறு. ஒருவர் சொற் போக்கையும் சொற் குறிப்பையும் ஏனையவர் மயக்கமறப் புரிந்துகொள்ளவே நாட் பிடிக்கும். இம் முன்னிலையைப் பண்டைத் தமிழர் பக்குவமாக ஊன்றி நோக்கினர்,

தான்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டவின்
நுண்ணீதின் மகிழ்ந்தன் ரெண்ணுதல் முகனே

(குறுந். 167)

வரைந்து கொடுத்தபின், செவிலி தலைவியின் வீடு அடிக்கடி செல்வது வழக்கம். விருந்துண்பது நோக்கமன்று; இல்வாழ்க்கையைக் காண்பது நோக்கம்; கணவனோடு மாறுபட்ட குறிப்புப் புலப்பட்டால், நேர்படுத்துவது நோக்கம். தற்கொண்டானையும் பேணுவது மனைவி பொறுப்பாதலின், வீட்டியல் என்பது பெண்ணியல் ஆகும். 'நன்கு ஆக்கி முறுவல் பூத்துச் சோறிட்டாள் விரும்பி அவனும் உண்டான்; இவள் முகம் மலர்ந்தது' என்று தான் கண்ணாரக் கண்ட ஒற்றுமையைச் செவிலி நற்றாய்க்கு உவந்து கூறுகின்றாள்.

இல்லறம் தழைக்கின்றது. காதற் கருவிலிருந்து குழந்தைக்கனி பழுக்கின்றது. இன்பக் குழுவியை இடையூறு என்று எண்ணாது நடுவே கிடத்திப் பெற்றோர் இருபாலும் துயில்கின்றனர். காதல் அகலுகின்றது. கடமை குறுக்கிடுகின்றது.

மறியிடைப் படுத்த மான்பிணை போலப்

புதல்வன் நடுவணன் ஆக நன்றும்

இனிது மன்றவவர் சிடக்கை முனிவின்று

நீன்ற வியலகங் கவைஇய

ஈனும் உம்பரும் பெறலருங் குரைத்தே. (ஐங். 401)

முக்கூட்டுக் குடும்பக் காட்சியைக் கண்ட செவிலித் தாயின் மகிழ்ச்சி எவ்வுலகமும் கடந்தது. மான் குடும்பமாக, இயற்கைக் காட்சியாகக் களிக்கின்றாள் அவள். பெற்றோர் மாறுபாட்டைப் பிறந்த குழந்தை தணிக்குமாதலின், மக்கட்பேறு வரை தாய் வீட்டார் வந்து வந்து மகளின் இல்லற வொழுங்கைப் பார்த்துக்கொள்வது தொன்மைத் தமிழ் நாகரிகம்.

IX

தலைவன் பரத்தை வேட்டையனாய்த் திரிந்தலைந்தான். மனைவி பொறுக்கும் நிலையின்றி அலமந்து அவனை மிக வெறுத்தாள். அவன் வீடுவர இசைந்தாள் இல்லை. கவலையால் அறிவு பிறழ்ந்து கடமை தவறினாள். அன்பினால் நாளும் அவலநீர் வடித்தாள். தன்னிலை என்ன? தன்குடும்ப நிலைமை என்ன? குழந்தைகள் எதிர்காலம் என்ன? இவை பற்றி அவளுக்கு நினைவோடவில்லை. இந்நிலையில் தோழி துணையானாள். கணவன் மாட்டு எழுந்த சினவுணர்ச்சியை மட்டுப்படுத்தினாள். சினத்தால் பிறர் அடைந்த கேடுகளைப் பார் என்று ஏதுக்காட்டினாள். அறிவு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

பரத்தமை தாங்களே விலனென வழிதுநீ
 புலத்தல் ஒல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை
 அதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே
 செய்யோள் நீங்கச் சில்பதமீ கொழித்துத்
 தாமட் டுண்டு தமிய ராகித்
 தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப
 வைகுநர் ஆகுதல் அறிந்தும்
 அறியார் அம்மவஃ துடலு மோரே (அகம். 316)

என்று பாடுகின்றார் ஓரம்போகியார். 'கணவன் நிலை
 கிடக்க : குழந்தைகள் நிலையை நினை' என்று எடுத்துக்
 காட்டும்போது, வளரும் இளமுகங்களைக் காண்கின்றாள் ;
 'பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும்' என அமைதிப் படு
 கின்றாள். தோழி துணையாய் இடித்துரையாவிடில்,
 குடும்பப் பிரிவேற்பட்டுக் குழந்தைகள் கஞ்சிக்கலையும்
 அன்றோ ?

13. பாரதியின் புலமை

I

அணிசெய் காவியம் ஆயிரம் கற்கினும்
ஆழ்ந்தி ருக்கும் கவியுளம் காண்கிலார்

பாட்டிலும் பாட்டிள் புலமையிலும் பாரதியார் பெருங்காதல் கொண்டவர். படைப்புக்களில் ஆச்சரியமான பொருள் பாட்டே என்று துணிந்தவர். கவிதையிலே நிலையான இன்பம் கண்டவர். பாட்டினால் நாட்டு மக்கள் பிணியையும் வறுமையையும் ஓட்டலாம்; மானுடச் சாதியை ஒன்றெனக் கூட்டலாம்; வைய முழுதும் பயனுறச் செய்யலாம்; நானிலத்தவர் மேனிலை எய்தலாம் என்று தெளிந்த புலவன்பாரதி, 'என்தன் பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திடவேணும்' என வரங் கேட்டார். கதைகள் சொல்லிக் கவிதை எழுதும் ஆசையும், நீண்ட காவியம் படைக்கும் வேட்கையும், மக்களின் வாழ்க்கைச்சித்திரங்களை நாடகச் செய்யுள் ஆக்கும் விழைவும் பாரதியார்க்கு இருந்தன. இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்' என்ற கடமையை அவர் பிறர்க்கேயன்றித் தமக்கும் சொல்லிக்கொண்டார். இவ்வாசைகளை நிறைவேற்றத் தக்க கல்விப் பெருக்கும் கவித்துடிப்பும் வாய்த்திருந்த பாரதியார்க்கு, ஐயகோ, வாழ்நாள்தான் நிரம்ப இல்லை.

இழைத்த திகவாமைச் சாவாரை யாரே
பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர்.

(குறள். 779)

II

கம்பர் வள்ளுவர் இளங்கோ நூல்களில் மதி தீட்டிய பாரதி புலமையோடு பாடவேண்டும் என்று வேட்கை கொண்டார். 'பாட்டுத்திறம்' என்றும் 'கவியுளம்' என்றும் புலமையை அவர் சுட்டுவர். 'யாமறிந்த புலவரிலே' என்று எடுக்கும் எடுப்பை நினைக்கும்போது, அம் முப்புலவர்கூடத் தம்மையும் சேர்த்து ஒரு நாற்புலவராக நாடு எண்ணவேண்டும் என்ற குறிப்பு நம் புலவருக்கு ஓடியிருக்கும். 'திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்' எனக் கூறுவரேல், புலமையைப் பற்றி அவர் எத்துணை உயர்வாக மதித்திருக்க வேண்டும்? பிரான்சு ஆங்கில நாட்டுப் புலவோர் 'என்தன் தமிழ்க் கவியை மொழி பெயர்த்துப் போற்று கின்றார்' எனச் சீட்டுக் கவி விடுப்பரேல், தம் புலமை வணக்கங் கொண்ட புலமையென அவரே பெருமிதம் கொண்டிருந்தது வெளிப்படை. ஆதலின், மக்கட்கெனப் பாடிய பாரதியார் தம் எளிய பாடல்களில் புலமை காண்பது அரிது என ஒருசாரார் கருதுவதும், காண்பது தவறு என ஒரு சாரார் கருதுவதும் கொள்ளத் தக்கனவல்ல. "ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன், காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடத்தல் வேண்டும்" என்பது பாஞ்சாலி சபதத்தின் முகவுரை.

வேதத் திருவிழியாள் - அதில்

மிக்க பல்லுரையெனும் கருமையிட்டாள்

என்ற அடிகளில் மறைந்துள்ள புலமை நயத்தைப் பாரதியாரே பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார் :-

“மை கண்ணுக்கு நல்லது; அழகுங்கூட. ஆனால் அளவுக்கு மிஞ்சிப் பூசினால் விகாரமாகத் தோன்றுவதுடன் கண்ணே போனாலும் போய்விடும்.” அருமையில் எளிமையும் எளிமையில் அருமையும் இருப்பது உலகியற்கை. எளிய பாடல்கள் எல்லாம் வெளிய பாடல்கள் ஆகா. அண்ணாமலை நகரில் ஓர் பாரதி விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கிய மகாமகோபாத்தியாய பண்டித மணியார், ஓவியர் மணி ரவிவர்மாமேல் பாரதி பாடிய இரங்கற் பாடல்களை ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி, உட்கிடக்கும் புலமைவளங்களை அவையோர் வியக்க எடுத்துக் காட்டினர். பாரி காதை பாடிய மகாவித்துவான் இராகவையங்கார் பாரதியாரின் பாட்டுத் திறத்தைப் புகழ்ந்து உரையாடினார் என்று பண்டிதமணியார் கூறக் கேட்டிருக்கின்றேன். பாட்டுக்கு ஒரு வித்தகன் என்றே வேந்தன் என்றே கூறுது, ‘பாட்டுக்கு ஒரு புலவன்’ என்று கவிமணி பாடிய புலமைத் தொடரை நினைமின். ஆதலின், மேலெழுந்தவாரி பாரதிகவியைப் படிப்பவர்கள் கவியுளம் காண மாட்டார்கள் என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ?

III

புலமைத்திறம் பெறுதற்குப் பன்னூற் பயிற்சி இன்றியமையாத அடிப்படையாகும். இராமாயணம் திருக்குறள் சிலப்பதிகார ஆசிரியர்களைப் பலவிடத்தும் போற்றிக் கூறுவதால், அன்றோர் பெருநூல்களில் மனந் தோய்ந்தவர் பாரதியார் என்பது தானே விளங்கும். எனினும், பாரதி கற்ற தமிழ் நூல்கள் இவ்வளவே என்று சிலர் அறியாது நம்புகின்றனர். யாதும் தமிழ் முகம் பாராத் தமிழர் சிறந்த இம் மும்முகங்களையாவது பார்க்கட்டும்; படிக்கட்டும்; எடுத்த தமிழ்ப் பிறப்பில் பயன்

பெறட்டும் என்று ஒரு வழி காட்டினாராகவே, மூவர் புகழ்ச்சியைக் கருதவேண்டும். பாரதியார் ஆரியம், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலாய மொழிகளின் இலக்கியங்களைக் கற்றவர். காளிதாசனையும் சாகுந்தலத்தையும் அருமையான முறையில் போற்றிச் சொல்லுகின்றார். பலகலை பலதுறைப் பயிற்சி அவர்க்கு உண்டு. உலக வரலாறும் தமிழ்நாட்டு வரலாறும் தமிழ் மொழி வரலாறும் அவர் அறிந்தனவே.

பாரதியார் தமிழ்நூற்கல்வி பெரியது. ஐவகையிலக்கணங்களையும் முறையாகக் கற்றவர். சந்தி பிரித்தெழுதுவது அவர் வழக்கமில்லை, தொடரிலக்கண முறைப்படி தான் சொற்களை உரை நடையிலும் தொடுத்து எழுதக் காண்கின்றோம். சீர்தோன்றப் பாடல்களை எழுதியிருக்கும் அவர் தம் கையெழுத்துப் படிகளே யாப்புப் பயிற்சிக்குச் சான்றுகள். பாவும் பாவினமும் எல்லாம் செய்யுளியல் குன்றாதும் இசை குன்றாதும் பாடவல்லவர் பாரதியார். இஃது உண்மை யென்று சொல்ல நினைப்பதே நகைப்பிற் கிடமாகுமெனின், சான்று காட்டல் என்னும்?

பொன்ன னாரூள் பூண்டில ராமெனிற்
கைக்கி னைப்பெயர் கொண்ட பெருந்துயர்க்
காத லஃது கருதவும் தியதால்

எனப் பொருளிலக்கணம் பற்றிய ஒருதிணையை விளக்கிப் பேசுகின்றார் பாரதியார். அவர் சங்கத்தமிழ் கற்றவர் என்பது அகநானூற் றிலக்கியங்களை விலைக்கு அள்ளி வந்த கதையால் அறியலாம். வியாச பாரதத்தையும் வில்லி பாரதத்தையும் ஒப்புறழ்ச்சி செய்து கற்றுப் பாஞ்சாலை சபதம் இயற்றினார் என்பது தெளிவு. ஆழ்வார், நாயன்மார், திருமூலர், பட்டினத்தார், தாயுமானார் பாடல்களை நன்கு பயின்றவர் என்பதனைப் பாரதி தம் சமயப் பாசுரங்களே காட்டும். என்னாலும், பாரதி தாம் கற்ற

நூற்கருத்துக்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர் அல்லர்; படிக்கும் ஆற்றலினும் படைக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர்; கற்கும் அமைதியினும் கவிசெய்யும் வெறி கொண்டவர்.

IV

பாரதியாரின் சமயக்கருத்துக்கள் பல நாவுக்கரசரின் கருத்துக்களொடு ஒத்துள்ளன. தேவாரத்தின் பொருளும் சொல்லும் பாரதி பாடல்களில் கலந்திருப்பக் காண்கின்றோம்.

மண்பா தலம்புக்கு மால்கடல் மூடிமற் றேழுலகும்
விண்பால் திசைகெட் டிருசுடர் வீழினும் அஞ்சல்நெஞ்சே
—அப்பர்.

உச்சமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே
—பாரதி.

சிறு தெய்வ வணக்கம் இருவர்க்கும் உடன்பாடன்று. ஒரு பெருங் கடவுள் சிவனே என்பது அன்னவர்தம் கோட்பாடு. 'சென்று நாம் சிறு தெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம்' என்ற தேவாரத்தின் விளக்கமாக, 'மாடனைக் காடனை வேடனைப் பற்றி மயங்கும் மதியிலிகாள்' எனப் பாரதியில் வருவதும், 'சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றோம்' என்பதன் சான்றாக, 'சுத்த அறிவே சிவம் என்று கூறும் சுருதிகள் கேளிரோ' எனப் பாரதியில் வருவதும் ஒப்புமையாகும். நாவுக் கரசர் 'பாராண்டு பகடேறி வருவார் சொல்லும் பணிகேட்கக் கடவோமோ' என்று அரசியலில் சுதந்திர முழக்கம் செய்தவர். அரசனை எதிர்த்தவர். சமயத்துறையிலோ ஆண்டான் அடிமையை நாடியவர். 'சிவனே என்னும் நாவுகையார் நமையாள உடையார்' என்று பணிவுதலைக் கொண்டவர். அப்பரின் உலகவுரிமையும் இறையடிமையும் நம் பாரதியாரை மிகவும் கவர்ந்தன.

பூமியில் எவர்க்குமினி

அடிமை செய்யோம் — பரி

பூரணலுக்கே யடிமை

செய்து வாழ்வோம்.

— பாரதி.

நாமார்க்கும் குடியல்லோம்.....

தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான

சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்

கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்

கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னோமே.

— அப்பர்.

பாரதியார் சொல்லும் 'பரிபூரணன்' யாவன்? தாம் ஆர்க்கும் குடியல்லாத் தன்மையன் எனத் தேவாரத்தால் விளங்கல் காண்க.

V

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, ஐம்பெருங் காவியம், பெரிய புராணம், பாரதம் என்ற பல பெருநூல்கள் தமிழ் மொழியில் உள. இவ்விவக்கியப் பரப்பை உட்கொண்டுதான், 'தெள்ளு தமிழ்ப் புலவோர்கள் பல தீஞ்சுவைக் காவியம் செய்து கொடுத்தார்' என்று பாரதியார் தமிழ்ப்புகழ் கூறினார். கம்பர், இளங்கோவின் காவியம் இரண்டினைத்தான் இப்புகழ்மாலை குறிக்கும் என்று கருதுதல் பிழையாகும்.

தேவர் மன்னன் மிடிமையைப் பாடல்போல்

தீய கைக்கிளை யானெவன் பாடுதல்

என்ற பாரதி பாட்டில் தேவர் என்பது ஒருகால் சீவக சிந்தாமணி ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவரைச் சுட்டலாம். பேரரசன் மகனான சீவகன் சுடுகாட்டில் யாரும் துணையின்றிப் பிறக்கின்றான். 'இவ்வாருகிப் பிறப்பதோ இதுவோ மன்னர்க்கியல் வேந்தே' (309) என அவன்

பிறப்பின் அவல நிலை தேவராற் பாடப்பெறுகின்றதை நினைக. சிந்தாமணிப் பொருட் குறிப்பு பாரதியில் காணப்பெறும் இடங்கள் இன்னும் சிலவுள்.

தவழ்மதுக் கோதை மாதர் தாமரைப் பூவ தாக
உமிழ்நகை வேலி னானும் ஒண்கிறை மணிவண்
டொத்தான் — சிந்தா 191.

தோயுமது நீயெனக்கு; தும்பியடி நானுனக்கு — பாரதி.

பொன்னொள் அமிர்த மாகப் புகழ்வெய்யோன்
பருகியிட்டான்...

மன்னிய மதுவின் வாங்கி மாதரும் பருகி யிட்டான்.

— சிந்தா 190.

பானமடி நீயெனக்கு; பாண்டமடி நானுனக்கு

—பாரதி.

கவச்சக்கிரவர்த்தி செயங்கொண்டார் முதற் குலோத்துங்கன் கலிங்கவெற்றிக்குப் பரணி பாடியவர். குலோத்துங்க சோழனுடைய முன்னோர் பெருமைகளைச் சொல்லும் போது, கரிகாலன் இமயமலையைச் செண்டினால் அடித்துத்திருத்தினான் எனவும், 'பண்டு நின்றபடி நிற்க' என்று புலிப்பொறி பொறித்தான் எனவும் புலவர் பாடுகின்றார். கரிகாலனால் இமயம் அடிபட்ட கருத்தையே,

விண்ணை யிடிக்கும் தலையிமயம்—எனும்

வெற்பை யடிக்கும் திறனுடையார்

என்ற பாரதியின் தமிழ் வீரப்பாட்டு குறிக்கும். இவ்விடத்துக் கலிங்கத்துப்பரணி நினைவு பாரதியார்க்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று துணிதற்கு, அடுத்து வரும் 'சமர்பண்ணிக் கலிங்கத் திருள் கெடுத்தார்' என்ற அடியே சான்றாகும். 'தவமே புரியும் வகையறியேன்' என்ற வீநாயகர் நான்மணி மாலைப் பாடல் 'தவமே புரிந்திலன்' என்னும் திருவாசகப் போக்கை நினைவூட்டு

கின்றது. சிலப்பதிகாரம் திருக்குறள் இராமாயணம் ஆகிய முந்நூல்களிலிருந்து பாரதியார் மேற்கொண்ட பொருளும் சொல்லும் நெறியும் பலப்பல. அவற்றை விரித்துச் சொல்ல இஃது இடனன்று; கட்டுரைக்கிடையே காண்க.

பாரதி கவிதைத் தொகுதிக்குப் புத்தம் புதியதோர் பதிப்பு இனி மிக இன்றியமையாதது. சங்கநூல்களுக்கும் பிறநூல்களுக்கும் உ. வே. சா. செய்த பதிப்புக்களைக் காணுங்கள். அவைபோல, ஒப்புமைகளும் மேற்கோள்களும் கொண்ட பாரதி பதிப்பு ஒன்று வருவதைத் தமிழுலகம் விரும்பி யேற்கும். இம்மேற்கோட்பதிப்பு பாரதியின் புலமையை நாடறியச் செய்யும். பாரதியார் மேலோடாகத் தமிழ் கற்றுளவில் நிரம்பப்பாடி விட்டார் என்றும், கவிஞர் ஆவார்க்கு நூற்பயிற்சி அத்துணை வேண்டியதன்று; பாரதியைப் பார் என்றும், பாடிக்கொண்டேயிருந்தால் புலமை வந்து விடும் என்றும் இளங்குழுக்கள் ஆறுதல் கொண்டு வளரப் பார்க்கின்றன. யாப்பிலக்கணம் கற்றபின் பாடும் ஆசையோ, பெருந் தமிழ் நூல்களின் பாவெள்ளத்தில் மூழ்கி எழுந்து பாடும் ஆசையோ இளந்தமிழ் உள்ளங்களில் தோன்றவில்லை. சொல்லாலும் தொடராலும் பொருளாலும் முன்னைத் தமிழ்ப் பணுவல்களோடு ஒப்பிட்டுக்காட்டும் ஓர் ஆராய்ச்சிப்பதிப்பு பாரதியத்துக்கு வந்தால், வருங்காலத் தமிழ் வளர்ச்சியில் ஒரு நன் மரபு ஏற்படும்; மாசு ஏருது; பாரதியைக் கற்கு முறையிலும் ஒரு செம்மை மக்களிடம் காணப்படும். இம்மேற்கோட்பதிப்பில் பாரதிக்குப்பின் வந்த நூல்களிலிருந்தும் ஒப்புமை காட்டவேண்டும். அதனால் பாரதியின் செல்வாக்கு வெளிப்படும்.

VI

தன் மனத்திற் பதிந்த பொருளைக் கற்பவர் மனத்திலும் பதிக்கவல்ல மொழியாற்றலே புலமை எனப்படும். சிலப்பதிகாரம் நெஞ்சை அள்ளியதாகப் பாரதியார் சுட்டுவர். இக் கருத்துப் பதிப்பிற்குப் புலவன் ஆளும் நெறிகள் பலதிறத்தன. அப்புலமைக் கூறுகளுள் ஒன்று சொல் வீழ்ச்சி. புலவன் பாடலில் தொடுக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருட்கு இன்றியமையாச் சொல் என்றும், மாற்றினால் நயம் கெட்டுப்போம் என்றும் கூறுப. அங்ஙனம் கூறின் எல்லா இடமும் அழுத்த முடையன எனப்பட்டு, ஓரிடமும் பொருள் சிறக்காது காணவேண்டும். நீர்வீழ்ச்சி பருந்தின் வீழ்ச்சி போல, பாட்டில் கருத்துச் சீர்த்தவிடத்துத் தக்க சொற்களைப் புலவன் பெய்கின்றான்; அல்லது சொற்கள் வந்து விழுகின்றன. பொருள்களை முறையாகச் சொல்லிச் செல்லும் போது, கருத்தழுத்தம் செய்யவேண்டியக்கால், புலவன் சொல்லழுத்தம் செய்வான்; நெற்றிக்குத் திலகமிடுவான். கவியின் உள்ளம் விளங்கித் தோன்றும்.

கொடிய துரியோதனன் கூடத் துகிலுரியும் இழி செயலைத் தானே செய்ய விரும்பவில்லை. துரியோதனன் சொற்கேட்டு அச்செயல் செய்ய முன் வந்தான் துச்சாதனன். அவன் கொடுமை கயமைகளை எப்படிக்காட்டுவது? எழுந்தவன் திரௌபதியின் ஆடையைப் பற்றினான் என்றால் தீமை புலப்படுமா?

துச்சாதனன் எழுந்தே-அன்னை

துகிலினை மன்றிடை யுரிதலுற்றான்

திரௌபதி துகில் என்னாது அன்னை துகில் என்று சொல்லுங்கால், தாயின் துகிலை உரிந்தவன் கொடுமை சட்டெனப் பதிவதோடு, சினவுணர்ச்சியும்

தோன்றிவிடுகின்றது. 'மன்றிடை யுரிதலுற்றான் என்ற போது, அவையின் சிறுமையும் உடன் தோன்றக் காண்கின்றோம். 'அன்னை' என்றதனால் உரியத்தகாதவள் துகிலை உரிந்தான் என்ற குறிப்பும், இந்நிகழ்ச்சியைச் சொல்லவந்த கவிஞனின் அறமும் புலப்படுகின்றன. துரியோதனனுக்குப் பாண்டவர்களைக் காட்டிலும் அன்னவர் பத்தினி மேல்தான் சினமிகுதி. அவளை இழிவு படுத்துவதே அவன் செயல்களின் நோக்கம். 'அன்று நகைத்தாளடா - உயிர்மாமனே அவளை என் ஆளாக்கினாய்' என்று திரௌபதி அடிமைப்பட்டதில் தனி யுவகை அடைகின்றான். துரியோதனன் ஒரு வஞ்சகன். அவன் சொற்கள் நேர் பொருளும் தரும், மறை பொருளும் தரும். இம்மாந்தனை அங்ஙன் அமைக்க வேண்டுவது புலவன் பொறுப்பு. சூதாட்டத்தில் திரௌபதி தருமனால் விற்கப்பட்ட பொருளாவாள் என்பது கதை.

முன்னே பாஞ்சாலர் முடிவேந்தன் ஆவிமகள்

இன்னே நாஞ்சூதில் எடுத்த விலைமகள்

என்ற தொடரில், துரியோதனன் திரௌபதியை 'விலைமகள்' என்று காரணப் பெயராகக் குறிக்கின்றான்; என்றாலும், அவள் ஓர் பரத்தை என அவன் கருதும் இழிவுக் குறிப்பும் அச் சொல்லில் அடங்கியுள்ளதன்றோ?

VII

பெருமிதம் வாயாதவன் புலவன் ஆகான். அவன் சொல்லும் சொற்கள் மக்கள் செவியில் ஏறு. தமிழ் நாட்டிற் பிறந்த புலவர்களுள் சிறந்த பெருமிதத்தவர் பாரதியார். 'மன்னரையும் பொய்ஞ்ஞான மதக்குரவர் தங்களையும் வணங்கலாதேன்' என்று அவர் கூறும்

நெடுமொழிப் பாட்டை உள்ளாக. 'பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை' (61) 'யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை' (300) 'அவரன்ன ஒப்பாரியாங் கண்டதில்' (1071) எனத் தாம் கண்ட மூன்று துணிவுகளைக் கூற வந்த வள்ளுவர், யான் என்னொது 'யாம்' என்ற தன்மைப் பன்மை நடையில் மொழியக் காண்கின்றோம். இந்நடையே துணிவுப் பொருள் வெளியீட்டிற்கு ஏற்றது என்று கண்ட பாரதியார்-குறள் கூற்ற பாரதியார்-'யாமறிந்த மொழிகளிலே' 'யாமறிந்த புலவரிலே' எனச் சொல்லாட்சி செய்துள்ளார். பாரதியார் வேறிடங்களில் இங்ஙன் ஆட்சி செய்ததாக அறியப்படவில்லை.

கம்பன் பிறந்தது, உலகிற்கு வள்ளுவனைத் தந்தது, சிலப்பதிகாரம் படைத்தது, வேதம் நிறைந்தது, வீரஞ் செறிந்தது, காதற் கன்னியர் சூழ்ந்தது, புவிச்செல்வம் அத்தனையும் பெற்றது, தமிழ் மொழி வழங்குவது எனப் பல சிறப்பு உடைய தமிழகத்தை எப்படிக்குறிப்பது? நிறைந்தது, நிரம்பியது. விரிந்தது, தொக்கது, குழுமியது, பரந்தது என்றெல்லாம் சொல்லினால் உள்ளக் கருத்துப் பதியுமா? 'புகழ் மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ்நாடு' என்றார் பாரதி. காடு மண்டிக் கிடத்தல் என்ற வழக்குத் தொடரைச் சிறிது மாற்றி யமைத்து உள்ளங் கவர்ந்தார். 'குமரி யெல்லை வடமாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே' என்று வரம்பு கூறியதனால், இவ் வெல்லைக்கு வெளியுலகத்திலே புகழ் இவ்வளவு மண்டிக் கிடக்கவில்லை என்றும், பரவலாகவே காணப்படும் என்றும் குறிப்புக் காட்டினார்.

வடக்கில் இமயமலை பாப்பா - தெற்கில் வாழும் குமரிமுனை பாப்பா

குமரி முனைக்கு 'வாழும்' என்ற அடை கொடுத்த தன் கருத்து என்ன? தமிழகத்தின் தென்னெல்லை கடல் கோளால் அழிந்து குறுகி வந்த நிலவரலாற்றைப் பாரதியார் அறிவர். இப்போதுள்ள குமரிமுனை இனியும் அழியாது வாழவேண்டும் என்பது அவர் ஆசை. அவ்வாசையை 'வாழும்' என்ற சொல்லால் புலப்படுத்துவர். நீலத்திரைக்கடல் ஓரத்திலே நின்று நித்தம் தவஞ் செய் குமரி - ஓரத்திலே ஏன் நிற்கின்றாள்? தவம் ஏன் செய்கின்றாள்? இவ்வோரத்தொடு கடல் கிடக்க வேண்டும். முன்னேறி வரக்கூடாது என்பதுவே தவத்தின் நோக்கம் என இப்பாடலுக்கு விபுலானந்த அடிகள் நயங் கூறினாரெனச் சொல்ப.

வரை, சிலம்பு, அடுக்கம், குன்று, ஓங்கல் என்ற பல சொற்கள் மலையின் பொருளாக வரும். அவற்றுள் வெற்பு என்பது ஒரு சொல். ஒரு நாட்டிற்கு மலையரண் இருக்குமாயின், வெற்றி எளிதில் பெறலாம்.

மன்னு மிமய மலையெங்கள் மலையே
மாநில மீதது போற்பிறி திலையே

எனப் பாரத நாட்டின் முதற் பெருமைக்குரியதாக இமய மலையைப் போற்றுவர் புலவர். இது வடவரணய் நின்று இந்திய நாட்டைக் காக்கின்றது. வடக்கே வந்து இதனை வென்றார் யாரும் இலர். அங்ஙன் வெற்றித் திருவுடைய இமயத்தையும் தெற்கே யாண்ட தமிழ் வேந்தர்கள் வென்ற வரலாற்றை இலக்கியங்கள் பாடுகின்றன.

விண்ணை யிடிக்கும் தலையிமயம் - எனும்
வெற்பை யடிக்கும் திறனுடையார்

என்று தமிழ்மறம் பாடும் பாரதியார், இமயம் எனும் வெற்பு என்று சொல்லாளுதல் நோக்குக. வெற்பு

என்னும் தொழிற்பெயர் முதற்கண் வெற்றியைக் குறிக்கும். அரணாய் நின்று வெற்றிதரும் மலைக்கும் பெயராகும்.

VIII

ஆசைதருங் கோடி அதிசயங்கள் கண்டதிலே
ஓசைதரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றே

— பாரதி.

ஓலியின் கூட்டமே சொல்லாகும். ஆதலின் புலவன் ஓலி நயத்தாலும் கருத்தைப் புலப்படுத்துவான். அதற்கு நாம் அவன் பாடல்களை வாய்விட்டுப் படிக்க வேண்டும். சந்திபிரியாதும் எதுகைமோனை கொல்லாதும் சொல்லிப் பார்க்க வேண்டும். அப்போது கருத்து செவி வழியாக நெஞ்சிற் பாயும். 'சுவை நண்ணும் பாட்டினொடு தாளம், மிக நன்றூ உளத்தழுந்தல் வேண்டும்' என்று சத்தியிடத்து வரங்கேட்ட பாரதியார் கவிகளில் ஓலிநயத்திற்குக் குறைவேயில்லை.

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே — இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே

இப்பகுதியில் மெல்லிய வண்ணமும் னகரவொலிகளும் அமைந்திருத்தலால், தமிழின் இனிமை சொல்லானே யன்றி ஓலிநயத்தானும் விளங்கும். இராவணன் பாடினும் இப்பாடல் இனிமை குன்றாது. 'பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே' என வல்லொற்று இரட்டித்து நின்றலால், வீரப்பொருள் தானே வெளிப்படுகின்றது.

உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும்

சீர்தோறும் தொடங்கும் நெட்டொலிகள் அச்சத்தின் ஏற்றத்தையும், அடுத்துவரும் குற்றொலிகள் அதன் இறக்கத்தையும் புலப்படுத்துவன.

வெற்றி விளைப்பது மன்னோ கொற்றத்
 திடிப்படை வானவன் முடித்தலை யுடைத்த
 தொடித்தோட் டென்னவன் கடிப்பிசு முரசே (2914-16)

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளில் முரசின் முழக்கொலியைக் கேட்கின்றோம். அதுபோலவே பாரதியும் 'வெற்றியெட்டுத் திக்குமெட்டக் கொட்டு முரசே' எனப்பறையறையறையினார். இங்ஙனம் முரசுப் பாடல்களில் டகாரவோசை கட்டாயம் இடம் பெறுதலாற்போலும், டமாரம் என்பது (டகாரத்தின் திரிபு) முரசுக்கு ஓர் பெயராயிற்று.

IX

பாட்டின் இயக்கம் நடை எனப்படும். புலவன் கருதிய பொருளைச் சொல் குறிக்கும்; ஒலி உணர்த்தும்; நடை எடுத்துக்காட்டும். ஒருவன் விரைந்து நடப்பதிலிருந்து காரியத்தின் விரைவைப் புரிந்து கொள்கின்றோம். 'பைய நடக்கவும் தேற்றாயால், நின்பெண்மை ஐயப்படுவதுடைத்து' என நடைக்கும் பண்புக்கும் தொடர்பு சுட்டுகின்றார் முத்தொள்ளாயிரவர். புகழை விரும்பிய மனைவியையுடையானுக்கே ஏறு போற் பீடு நடை இருக்கும் என்கின்றார் வள்ளுவர். கண்ணகியைத் தனிமையில் வைத்துப் பிரியும் கோவலன் நடை தளர்ந்தான் என எழுதுகின்றார் இளங்கோ.

அருமையான செல்வம் — என்பால்

அளவிலாத துண்டு

ஒருமடங்கு வைத்தால் — எதிரே

ஒன்பதாக வைப்பேன்

என்று உருளுகின்றது பாஞ்சாலி சபதத்தின் சூதாடு பாட்டு. "சூதாட்ட வருணனைக்கும் அதில் ஏற்படும் பரபரத்த வார்த்தைகளையும் செய்கைகளையும் விளக்கு

தற்கும் இந் நடை மிகவும் பொருந்தியது என்பது எளிதிலே காணப்படும்” என்று பாரதியாரே நடைபற்றி விளக்கம் தருகின்றார். எனவே பொருளுக்கேற்ற நடைகளைத் தேர்ந்து பல பாடல்களை ஆக்கியிருப்பார் என்றும் அப் புலமைத் திறத்தைக் கண்டறிந்து கற்றல் நம் கடமை என்றும் தெளிய வேண்டும்.

ஒடி விளையாடு பாப்பா — நீ

ஓய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா

என்ற பாட்டு குழந்தைக் கேற்ற கொஞ்ச நடையாகும். ‘ஆடுவோமே பள்ளுப் பாடுவோமே’ என்ற அடி யார் தலையையும் ஆட்டுவிக்கும் கூத்து நடையாகும். ‘சுற்றி நில்லாதே போ, பகையே’ என்பது எச்சரிக்கை நடையாகும் ‘தாரையடி நீயெனக்கு; தண்மதியம் நான் உனக்கு’ என்பது காதல் நடை. ‘முன்னை யிலங்கை அரக்கர் அழிய முடித்தவில் யாருடை வில்’ என்பது பெருமித நடை. ‘நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே’ என்பது ஏளனநடை. ‘வலிமையற்ற தோளினாய் போ போ போ’ என்பது சினநடை. ‘மதலையர் எழுப்பவும் தாய் துயில்வாயோ’ என்பது அன்புநடை. பகைவனுக் கருள்வாய்’ என்பது ஆண்மை நடை. ‘மோகத்தைக் கொன்றுவிடு, அல்லால் என் தன் மூச்சை நிறுத்தி விடு’ என்பது வெறிநடை. ‘சுட்டும் விழிச் சுடர்தான் கண்ணம்மா சூரிய சந்திரரோ’ என்பது இசை நடை.

வில்லினை யெட்டா—கையில்

வில்லினை யெட்டா—அந்தப்

புல்லியர் கூட்டத்தைப் பூழ்தி செய்திட்டா

ஒரு சொல்லையே அடுக்கிச் சொல்லியும், அடுத்துச் சொல்லியும் புலவன் கருத்துக்கு வேகம் ஏற்றுகிறான். ‘போரடா பொருதி யாயிற் புறப்படு புறப்ப டென்றான்’ என இரணியன் கூற்றுகக் கம்பர் நடை தொடுப்பார்.

கழற்றிடக் கழற்றிடத் துணிபுதிதாய்
வண்ணப்பொற் சேலைகளாம்—அவை
வளர்ந்தன வளர்ந்தன வளர்ந்தனவே.

பாலருந்து மதலையர் தம்மையே
பாத கக்கொடும் பாதகப் பாதகர்
மூலத் தோடுகு லங்கெடல் நாடிய
மூட மூடநீர் மூடப் புலையர்தாம்

உரிய உரியத் திரௌபதியின் துகில் கண்ணபிரான் அருளால் வளர்ந்துகொண்டே சென்றதை, 'வளர்ந்தன வளர்ந்தன வளர்ந்தனவே' என்று ஒரு சொல்லை மும் முறை அடுக்கி விரைவும் துணிவுமடப் பாரதியார் சுட்டுகின்றார். தட்டுத்தடையின்றித் துகில் ஒழுங்காக வளர்ந்தது என்பதனை, ஏற்ற விறக்க மின்றி ஒரு சீராக வரும் (குற்றொலியாகவே வரும்) ஒலி நயத்தாலும் உணர முடிகின்றது. பிள்ளை மணஞ்செய்யும் கொடியவர்களை, 'பாதகக் கொடும் பாதகப் பாதகர், மூடமூட நிர்மூடப் புலையர்' என்று வசைச் சொற்களைத் தொடுத்துக் கூறுதல் காண்க. அடுக்கு நடையைப் புலவன் அரிதாகவே கையாளவேண்டும். நீளக் கையாண்டால் படிப்பவர்க்கு உணர்ச்சி பிறக்காது. ஆகிரியன்மேல் நகைப்பே பிறக்கும்.

X

புலவன் சொற்களை வைக்கோல்போல் ஏற்றும் வண்டிக்காரன் அல்லன்; பீ பீ ஊதிக் கொண்டு செல்லும் தெருவூதியல்லன்; ஒத்த நடையிடும் படை யாளன் அல்லன். அவன் சொல்லுள்ளும் ஒலியுள்ளும் நடையுள்ளும் கவியுள்ளும் ஆழ்ந்திருக்கும். அவ்வுள்ளம் ஓரடியாழத்திலும் இருக்கலாம்; ஓராயிரம் அடி ஆழத் திலும் இருக்கலாம். ஒரு பாடலிலும் இருக்கலாம்; பல

பாடல்களிலும் தொடரலாம். ஒரு சொல்லிலும் இருக்கலாம்; சொற்றொடரிலும் சீரிலும் அடியிலும் அடிகளிலும் காணப்படலாம். பாரதி சொல்லுமாப்போல, கவியெனப் படுவான் உள்ளம் ஆழத்தில் கட்டாயம் இருக்கும். இக் கவியுள்ளத்தையே தொல்காப்பியர் 'நோக்கு' என மொழிவர். இந்நோக்கின் ஆழத்திற்கும் அழகிற்கும் மிகுதிக்கும் தகச் சுவைஞர்கள் புலவனைப் போற்றுப. நோக்கு நயங்களை ஆசிரியனே கருதிவைப்பது முண்டு; அவன் புலமையால் அந்நயங்கள் தாமே அமைந்து விடுவது முண்டு. தாமே அமையுமாறு புலமையாற்றல் மிக்க புலவன் நூலிலேதான் 'நவில் தொறும் நூல்நயம்' ஊறிக்கொண்டிருக்கும்.

வாழிய செந்தமிழ் வாழ்கநற் றமிழர்

வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு

மொழியால் தமிழ்ப்பற்றும் இனத்தால் தமிழர் பற்றும் நாட்டால் இந்தியப்பற்றும் கொண்டவர் பாரதியார் என்பது மேலையடிகளால் புலனாகும். இக்கோட்பாட்டிற்கு முரணில்லாமல் அவர்தம் பாடல்களுக்கு உரையும் நயமும் காணவேண்டும். தமிழ் உலகமொழிகளுள் இனியது. அவ்வினிய மொழியின் பெயரால் மக்கள் தமிழரென அழைக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் அம்மக்கட்கோ தமிழ் தெரியாது. அவரோ பாமரராய் விலங்குகளாய் உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொல்லப் பான்மை கெட்டு வாழ்கின்றனர். மொழிகளிற் சிறந்த தமிழால் பெயர்கொண்ட இம்மக்கள்நிலை மொழியின் பெருமைக்கே சிறுமைதரும். 'நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ? சொல்லீர்!' என்று காரணப் பெயருக்கும் சின்ன வாழ்க்கைக்கும் பொருத்த மில்லையே என்று கேட்கிறார் பாரதியார். வேறு எங்காவது போய் வேறு பெயர் சூழ்ந்து வாழுகளேன்; தமிழரெனப்

பெயர்தாங்கி இங்கு இருக்காதீர்கள் என்று நாணச் சொல்கின்றார். “ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய் வாழ்கின்றோம்” — வாழ்கின்றோம் என்பதுவா புலவன் கருத்து? ஐம்புலன்களில் பேச்சு, கேள்வி, பார்வை என்னும் சிறந்த மூன்றை இழந்து விட்டீர்கள்: உடம்பை வளர்த்து ஏதோ மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருப்பதால், நீங்கள் இன்னும் சாகவில்லை என்று சொல்ல வேண்டி யிருக்கின்றது; இதுவா வாழ்க்கை? என இடித்துரைப்பதுவே புலவன் நோக்காகும்.

புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச

பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்
மேத்த வளருது மேற்கே — அந்த

மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை
சொல்லவும் கூடுவ தில்லை — அவை

சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் — அந்த

மேற்கு மொழிகள் புவிமீசை யோங்கும்
என்றந்தப் பேதை யுரைத்தான் — ஆ!

இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ
சென்றிடுவீ ரெட்டுத் திக்கும் — கலைச்

செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்

இம்முப்பாடல்களையும் தொகுத்து நோக்கும் போதுதான் புலவன் உட்கிடை இது வெனப் புலப்படும்.

1. விஞ்ஞான நூல்கள் தமிழில் இல்லை.
2. விஞ்ஞானத்தைச் சொல்லும் ஆற்றல் தமிழுக்கு இல்லை என்பவை ஒருவன் வெளியிட்ட கருத்துக்கள். அவன் முதற்கருத்தில் தவறென்றுமில்லை. ‘கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்து இங்கு சேர்ப்பீர்’ என்று ஏவுவதிலிருந்தே, பேதையென்பான் கூறிய முதற்கருத்தை - விஞ்ஞானப் பணுவல்கள் தமிழில்

இல்லை என்பதைப் பாரதியாரும் ஒப்புக்கின்றார் என்பது தெளிவு. தமிழுக்குச் சொல்லாற்றல் கிடையாது; சாகும் என்று மற்றொரு கருத்துக் கூறினானே அவன்; அதற்காகத்தான், 'அந்தப்பேதை யுரைத்தான்' என்று ஒருவசவுச் சொல் கொடுத்தார் பாரதியார். 'மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும்' என்று அவன் சொல்லிய ஈற்றுச் சொல்லைக் கேட்ட ஒரு தமிழன்பர்க்கு நெஞ்சு பொறுக்க முடியுமா? 'கொன்றிடல்போல் ஒருவார்த்தை' என்று துடிதுடித்தார் பாரதியார். இக்கருத்தைச் சொல்லியவனை விடாது வைது தூற்றிக்கொண்டிருப்பது புலவன் உள்ளம் அன்று காண். திறமையில்லை என்று சொல்லுபவர்களை நீங்களும் என்போல் இகழுங்கள் என்று ஏவிவிடுவது புலவன் நோக்கன்று காண். இப்படி ஒருவன் சொன்னான் என்று நிகழ்ச்சியைச் சுட்டிக்காட்டித் தமிழ் மக்கட்கு மானவுணர்ச்சி ஊட்டுவதும், தமிழின்வசையைத் துடைப்பதும், விஞ்ஞானநூல்கள் இல்லாக்குறையை நிறைவு செய்வதுமே பாரதியின் பாடல் நோக்கமாகும்.

என்றந்தப் பேதை யுரைத்தான் - ஆ!

இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ

சென்றிடுவீ ரெட்டுத்திக்கும் - கலைச்

செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்

பேதையுரைத்தான் - ஆ! வசை - திக்கெட்டும் ஓடுங்கள் - திரட்டிக்கொண்டு வாருங்கள் - எனது ஆருயிர் மக்களே! என்று படைத்தலைவன் கட்டளையிடுமாறு தமிழ் மக்களை வேகப்படுத்துகின்றார் ஆசிரியர். பாட்டின் முதலடியில் சினவுணர்ச்சி - இரண்டாமடியில் மானவுணர்ச்சி - மூன்றாமடியில் மறவுணர்ச்சி - நான்காமடியில் மகிழ்வுணர்ச்சி என நாலுணர்ச்சிகளையும் இவ்வொரு பாட்டினால் தோற்றி விடுகின்றார் பாரதியார்.

XI

சமுதாயவழலைக் கண்டு கொதித்துப் பாடும் புலவன் தன்கோட்பாட்டைச், சேற்றில் எறிந்தகல்போல, மக்கள் மனத்துள் பாய்வதற்குப் பலமுறைகளைத் தேடிப் பிடிப்பான். அம்முறைகளின் வேறுபாடுகளைக் கண்டதும் மயங்கி, அவன் கோட்பாட்டைத் திருத்திக் கூற முயலலாகாது. அவன் துணிந்த நோக்கத்திற்கிணங்கவே அம் முறைகளுக்குக் கருத்தை உய்த்துணரவேண்டும். அவன் நோக்கம் எது என்பதனை எப்படி முடிபு கட்டிக் கொள்வது? கற்பனைப் பூச்சும் உணர்ச்சித் துடிப்பும் மிகாத அறிவு நிலையில் சில அடிகள் பாடியிருப்பானன்றே; அப்பகுதிகளைக் கொண்டு ஒரு புலவன் கொண்ட சமுதாய அறங்களைத் துணிந்துவிடலாம்

வானத்தில் கரிய மேகக் கூட்டங்கள் வெண்ணிலாவை நோக்கி ஓடுகின்றன. தன்னைத் தாக்க ஓடிவரும் கருங்கூட்டத்துக்குள்ளே புகுந்து, ஒண்ணிலவு, 'நீல விதானத்து நித்திலம்' என்றபடி, கருமேகத்தை ஒளி மேகமாக்குகின்றது. காண்கின்றார் பாரதிப் புலவர்.

கீது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
வெண்ணிலாவே—நலஞ்
செய்தொளி நல்குவர் மேலவ ராமன்றே
வெண்ணிலாவே.

இன்னு செய்தவர்க்கும் இனியவே செய்யவேண்டும் என்ற பாரதியம் இதனால் வெளிப்படை. பகைவனுக் கருள்வாய்—நன்னெஞ்சே—தின்னவரும் புலிதன்னையும் அன்பொடு சிந்தையிற் போற்றிடுவாய் என்ற பாடலாலும் பாரதியறம் வெளிப்படை.

பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால்—நாம்
 பயங்கொள்ள லாகாது பாப்பா
 மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா—அவர்
 முகத்தில் உமிழ்ந்து விடுபாப்பா

பாதகரை மிதித்துமிழ ஏவினரெனச் சொற்கிடந்தாங்கு
 பொருள் கொள்ள முடியுமா? இவர் பாதகர் பாதகரல்லர்
 என்று காணும் பகுத்தறிவுதான் பாப்பாவுக்கு இருக்க
 முடியுமா? முடியாததாதலின், பாப்பு (பார்ப்பு) நிலை
 யிலேயே துணிவுணர்ச்சி யூட்டினார் பாரதியார் என்று
 நோக்கம் காண்பதே தகும். 'நையப்புடை' என்ற
 புதிய ஆத்தி சூடிக்கும் குறிப்பிதுவே. 'தேடு கல்வி
 யிலாத தொருரைத் தீயினுக்கிரையாக மடுத்தல்' என்ற
 அடிக்கும், கட்டாயக்கல்வியை, முன்பு கல்வி சிறந்த தமிழ்
 நாடு முழுதிற்கும் இன்று வற்புறுத்தினார் பாரதியார்
 என்றே கருத்துக்கொள்ளப்படும். பாரதியத்துக்கு
 முரணாகாமல் உணர்ச்சி செறிந்த பாரதியார் கவிகட்குப்
 பொருள் காணுக.

14. பாரதியின் பழமை

I

பழமை பழமை யென்று
பாவனை பேசலன்றிப்
பழமை யிருந்தநிலை - சிளியே
பாமர ரேதறிவார்

- பாரதி.

தொல்காப்பியம் முதல் பாரதியம் இறுவாய்த் தமிழ்ப் பெருநூல்கள் பழமைப் பற்றுடையனவாகவே காணப்படுகின்றன; ஆலம் வீழ்து போலப் பழமை யிலிருந்து தோன்றிப் பழமையைக் காப்பனவாகவே விளங்குகின்றன. இலக்கியம் என்பது மக்களினம் தோன்றியவுடன் தோன்றியதன்று; மொழியோடு உடன் பிறந்ததுமன்று. மக்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டு வாழ்ந்தபின் பிறந்தது மொழி. மொழி பல்லாயிரம் ஆண்டு வளர்ந்தபின் எழுந்தது இலக்கியம். இலக்கியம் எழுதப்பட்ட காலத்துச் சமூகம் தொன்று முதிர் பழமையை எய்திவிட்டது. மக்கள் நினைவோட்டம் தடம் பட்டுவிட்டது. மொழிக் கருவியின்றி நினைக்கும் தனியாற்றலை மக்கள் நெஞ்சம் இழந்து விட்டது. சொற்களும் சொற்றொடர்களும் மரபாகிவிட்டன. ஆதலின், ஒரு நாட்டின் ஓரினத்தின் ஒரு மொழியின் முதலிலக்கியங்கூடக் கன்றிய வழக்கின் அடிப்படைமேல் எழுந்ததுவே என்று தெளிக. முதலெழுந்த இலக்கியங்களின் பிறப்புநிலை இதுவாயின், பின்னெழுந்த இலக்கியங்களைப் பற்றிச் சொல்வானேன்? அவற்றுக்குப் பழைய வழக்கு மாத்திரம் அடிப்படையன்று; பழைய இலக்கிய மரபும் அடிப்படையாம். 'வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்' தோன்றியதெனத்

தொல்காப்பியத்திற்கே - மூவாயிரம் ஆண்டு எய்திய கிழப்பனுவலுக்கே - சொல்லப் படுமேல், தமிழில் இன்று எழுகின்ற நூல்களுக்குத் தனிப்புதுமை எங்கு வரும்? புதுக்கியவற்றையே புதுமை யென்று நாம் பாராட்டுகின்றோம். மரபியல் என ஓரியல், தொல்காப்பியரே வகுக்கும் வண்ணம் அத்துணை வழக்குப் பழமையுடையது தமிழகம். புதுமைக்கவி என்று பாரதியை நாடு புகழ்கின்றது. 'சுவை புதிது பொருள் புதிது வளம் புதிது சொற் புதிது' எனப் பாரதியாரும் சொல்லிக்கொள்கின்றார். இப் பெருமைக்கு அவர் உரியவரே என்று நாம் இசைகின்றோம்; என்றாலும் ஆழ்ந்து நோக்கின், பாரதியின் புதுமை பழமை யுரத்திலிருந்து மலர்ந்தது என்பது புலப்படும். ஒருபெரும் புலவன் இறந்தகாலத் தளத்தின்மேல் நிகழ்காலக் கண்கொண்டு நாட்டின் எதிர்கால வாழ்வை உருவாக்குவான். அவன் படைப்பு தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் அனையது. ஆதலின் தொல்காப்பியப் பெருநூலில் புதுமை காண்பது தவறன்று; பாரதிப் பெரும் புலவனிடத்துப் பழமை காண்பதும் தவறன்று.

II

ஒரு நாட்டில் பெருங்குறைகள் மலிந்து தோன்றிய காலத்து, அவற்றை எடுத்துக் காட்டும் பாடல்கள் முகிழ்க்கும். அவை புதுமைப் பாடல்கள் என்று பெயர் பெறும். தொல்காப்பியர் சங்கத்தார் நாளில் பற்றாட்டும் நாட்டுப் பாடல் பிறக்கவில்லை. காரணம் தமிழ்நாடு அடிமைநாடாக இருந்ததில்லை. மொழிப்பற்றாட்டும் பாட்டு அறவேயில்லை; அதற்குக் காரணம் தமிழர் பற்றுக் கொள்வதற்குத் தமிழ்மொழி தவிர வேறு மொழி ஈண்டு வழங்கியதில்லை.

ஆடுஉ வறிசொல் மகடுஉ வறிசொல்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப் பாற்சொல் உயர்திணை யவ்வே (தொல். 485)

என்ற முதனூற்படி, ஆணும் பெண்ணும் ஒத்த உயர்திணையாகவே கொள்ளப்பட்ட அறிவுக்காலம் அது. ஆதலின், பெண்ணுரிமைப் பாட்டுக்குப் பிறப்பில்லை. இறை இருந்தது; ஆனால் மதம் இருந்ததில்லை. தொழில் இருந்தது; ஆனால் சாதியிருந்ததில்லை. எனவே மதவொற்றுமைப்பாட்டிற்கும் சாதி யொழிப்புப்பாட்டிற்கும் பண்டு வாய்ப்பில்லை. சங்க நானைக்குப் பின்னர் ஊழல்கள் அரும்பின. சங்கம் அழிந்தது. தமிழ் வேந்து அழிந்தது. இருந்த இலக்கியங்களிற் பல மறைந்தன. முதற்கண் சமயவழிபாட்டினர் நானினர். அருட் பாசுரங்கள் தோன்றக் கண்டோம். வென்ற சமயங்கள் தம்முட் பூசலிட்டன. அப்போது சமயப்பொதுப் பாடல்கள் எழக் கண்டோம். தன்னாட்டுப்பற்றும் தன்னரசுப் பற்றும் தன் மொழிப் பற்றும் இருக்கவேண்டும் நம் மக்கட்கு இருக்கலாகாத தற்சாதிப்பற்றே உயிர்க்குணம் ஆயிற்று. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்துப் பாட்டுக்கு ஏற்ற தீய சூழ்நிலை முற்றிநின்றது. வீறிட்டெழுந்தார் புலவர் பாரதி.

ஆயிர முண்டிங்கு ஜாதி - எனில்
அன்னியர் வந்து புகலென்ன நீதி - ஓர்
தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தோர் - தம்முட்
சண்டை செய்தாலும் சகோதர ரன்றோ

என்று வினவினார். புதுக்குறைகளைப் பாடிய நிலையால், பாரதி பாட்டின் பொருள் புதிதாயிற்று; சொல் புதிதாயிற்று; நடையும் புதிதாயிற்று. குறை கண்டு கொதித்துபாடிய புலவன் புதுமைக் கவியாயினான்.

III

நாட்டுப்பற்று என்பது ஒரு பாரதீயம். பாரதியார் கண்ட நாடு பாரதநாடு. பாரதப் பெருநாட்டின் அகநாடுகளாகவே தமிழகத்தையும் இந்தியப் பிற பகுதிகளையும் நோக்கினார் பாரதியார். இந்தியா முழுதும் அடிமைப்பட்டிருந்த நிலையில், தமிழக விடுதலையை மட்டும் பிரித்துப்பாடும் குறிப்பு ' யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் ' என்ற மரபு வழிவந்த தமிழ்ப் புலவனுக்குத் தோன்றுது.

தாயின் மணிக்கொடி பாரீர் - அதைத்
தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர்

என்ற கொடிநிலைப் பாட்டில் அகநாட்டார் அனைவரையும் பாரதி அழைக்கின்றார். முப்பது கோடி முகம் உடையாள், அறுபது கோடி கையுடையாள், செப்பு மொழி பதினெட்டுடையாள்; ஆனால் சிந்தனையொன்றுடையாள் என்று அறுதியிடும் பொழுது, வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் பாரதியின் பாரதப் பண்பு வெளிப்படை.

வடக்கில் இமயமலை பாப்பா - தெற்கில்
வாழும் குமரிமுனை பாப்பா.

பேரிமய வெற்புமுதற் பெண்குமரி யீரகும்
ஆரிய நாடென் றறி.

நாட்டுக்கு எல்லை வரையுமுகத்தால், தம் தமிழ்ப் பாட்டுக்கும் வழக்கெல்லை சுட்டுகிறார் புலவர். பாரதியின் பாரதப் பாடல்கள் தமிழ் மொழிக்குப் புதியவை. தமிழ் மொழியில் இருந்தாலும் திருக்குறள் மக்கட்கெல்லாம் பொதுவன்றோ! பாரதிப்பா இந்திய நாட்டுப் பொது என்பதனை எல்லோரும் அறியச் செய்தல் தமிழர் கடன் அது தமிழ்மொழியில் இருத்தலின். 'தாயின் மணிக்கொடி' என்னும் கொடி வாழ்த்து இந்திய மொழிகளில்

பெயர்க்கப்பட்டு இந்தியக் கொடியை வணங்குங்கால் உலகமெங்கும் இசைக்கப்பெறுதல் வேண்டும்.

நாட்டுப்பற்றை மக்கட்கு ஊட்டுவதெப்படி? விடுதலை யுணர்ச்சியை விதைப்பது எங்ஙனம்? பாரதம் பழம்பெரு நாடன்றோ! பாருக்குள்ளே நல்ல நாடில்லையா! ஞானத்திலும் கானத்திலும் வீரத்திலும் ஈரத்திலும் நன்மையிலும் வன்மையிலும் ஊக்கத்திலும் நோக்கத்திலும் நுண்மையிலும் உண்மையிலும் உயர்ந்த நாடன்றோ! வரலாற்றறிஞர்களும் பிறந்தநாள் அறியமாட்டாப் பழந்தாய் இல்லையா! நம் முன்னோர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்ததும் நம் அன்னையர் தோன்றி மணந்ததும், நம்மை ஈன்று வளர்த்ததும் இந்நன்னிலம் காணீர்! இந்நாட்டை வந்தனை செய்து மனதிலிருத்தி வாயுற வாழ்த்தி வணங்குவம், வாரீர் என்று பற்றுாட்டுகின்றார் புலவர் பெருமகன்.

முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்
மூண்டி ருக்குமிந் நாளின் இகழ்ச்சியும்

இன்றுபுதிதா யிரக்கின் ரோமோ முன்னோர்
அன்றுகொடு வாழ்ந்த அருமையெலாம் ஓராயோ

அடிமைதான் எங்கட்குப் புதிதேயொழிய விடுதலை புதிதன்று என வீறு பேசுகின்றார். ஓராயிர வருடம் ஓய்ந்து கிடந்துவிட்டோம் என்று இடைக்காலத்து வந்த இழிவை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

விடுதலை பாரதியின் மதம். பாரதியார் விடுதலைப் புலவர், விடுதலை நாயனார், விடுதலை யாழ்வார். சிட்டுக்குருவியைப் போலே எப்போதும் விடுதலை வேண்டுகிறார். ஆதலின் தெய்வப் பாசுரங்களின் நடை பாரதியின் விடுதலைப் பாசுரங்களிலும் காணப்படும். சமயத் துறை நடையில் ஒரு கொள்கையைப் பரப்பினாற்றான், இந்நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்கும் தன்மை

யுண்டு என்று கண்டுகொண்டார் பாரதியார். சிவன் கண்ணன் இராமன் என்ற பெயர்களைக் கூறியவளவில் பிறவித் துன்பம் எல்லாம் அறும் எனச் சுட்டுதலும், மதத் தொண்டர்களைப் போற்றிப் புகழுதலும் சமய மரபு. இம்மரபு தழுவி விடுதலை மதம் பாடினார்; விடுதலைத் தொண்டர்களைப் பாடிப் பரவும் சுந்தரராயினார் பாரதியார்.

பாரத தேசமென்று பெயர்சொல்லுவார் - மிடிப்
பயங் கொல்லுவார் துயர்ப்பகை வெல்லுவார்

துஞ்ச மட்டுமீப் பாரத நாட்டிற்கே

தொண்டிழைக்கத் துணிந்தவர் யாவரும்

அஞ்செழுத்தினைச் சைவர்மொழி தல்போல்

அன்பொடோதும் பெயருடை யாரியன்

IV

பாரதப் புலவன் பாரதியார் ஓர் தமிழ் மகன்; தமிழாலே உலகத்தை நினைப்பவர்; தமிழக நாட்டவர்; 'வாழ்க நற்றமிழர்' என்று வாழ்த்தும் இனப்பற்றுடையவர்; தம் இனமக்கட்கு விடுதலை வேட்கையையும் மொழிப்பற்றையும் குழைத்து ஊட்ட விரும்பிய பாரதியார் பாடல்களில் நாம் காண்பதென்ன? சிங்களம் புட்பகம் சாவகம் ஆகிய தீவுகளை வென்று புலிக்கொடியும் மீன் கொடியும் ஏற்றிய தாய் நாடு தமிழ் நாடு என்று தென்திசை கீழ்த்திசை வெற்றிகளைக் கூறுகின்றார். 'இமயத்தைத் தாக்கிய வீரர் வாழ்ந்த தமிழ் நாடு' என்று வடதிசை வெற்றியைச் சுட்டுகின்றார். பாரத நாட்டுணர்வுடைய பாரதியார் தமிழகத்தின் சிறப்பைப் பாடும் வரிசையில் 'இமய வெற்றியையும் கலிங்க வெற்றியையும் ஒதுக்கிவிடாது கூறுதல் குறிப்பிடத்தகும்.

சீன மிசிர யவன நாடுகளில் புகழ் பரப்பிய தமிழ் நாடு என்று மேற்றிசைப் பெருமையைக் குறிக்கின்றார். இப்பழம் புகழ்ச்சியெல்லாம் எற்றுக்கு? எங்கள் தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சுதந்திர சக்தி பிறக்க வேண்டும் என்பதற்காக.

பாரதியார் இந்தியநாட்டுப் பற்றுப்போல் தமிழ்ப் பற்றுக்கொண்டவர். பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு பாரத நாடு என்றதுபோல் தாமறிந்த மொழிகளிலே நல்லமொழி தமிழ்மொழி என்று வீறு பேசியவர். 'சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே' என்று சின்னஞ்சிறு குழந்தைக்கே தமிழின் உயர்வை அறிவுறுத்தியவர். தமிழ்ப்பாரதம் அல்லது தமிழிந்தியா என்பது நம்புலவன் கண்ட பாரதீயம் ஆகும். நம் மொழி மட்டுந்தான் சிறப்புடையதா? நம் மொழியிற் பாடிய முப்புலவர்களைப் போலச் சிறந்தார் பிறமொழியில் எப்புலவரும் இல்லையே; இது பற்றுக்கொண்டு சொல்லும் முடிபன்று; உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை என்று பாரதி மொழி முரசு கொட்டுவர். 'ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான்' எனத் தமிழின் தெய்வப் பிறப்பையும், காதில் விழுந்த திசைமொழியெல்லாம் பெயர்கூடத் தெரியாமல் யாவும் அழிவுற்றிறந்தன என்பதனால் தமிழின் இறவாத தன்மையையும் எடுத்துக்காட்டுவர். இவ்வுலகத்து அமரவாழ்வு வேண்டுமென்றால் தமிழ் முதினைச் சுவையுங்கள்; இன்பத்தேன் வேண்டு மென்றால் செந்தமிழ் நாடு என்று சொல்லுங்கள் என மொழிமேள் வைத்து நல்வழி கூறுவர். இவ்வாறெல்லாம் தமிழின் பழமையையும் பெருமையையும் விரிப்பதன் நோக்கம் என்ன? தெருவெல்லாம் தமிழ் முழங்கவேண்டும் என்பதற்கு.

பெண்ணுரிமை பாரதீயத்தில் ஒன்று. இவ்வுரிமை வேண்டும் பாரதியார் ஈண்டும் பழமைபேசப் பார்த்துக் கின்றோம். ஆணுக்குப் பெண் சமம் என்று முற்கால நூல்கள் கூறும்; ஆணே உயர்வு, பெண் அடிமை என்று பிற்கால நூல்கள் கூறும் என்பது பாஞ்சாலி சபதத்தில் வீட்டுமன் பேச்சு:

புதுமைப் பெண்ணிவள் சொற்களும் செய்கையும்
பொய்ம்மை கொண்ட கலிக்குப் புதிதன்றிச்
சதும றைப்படி மாந்த ரிருந்தநாள்
தன்னி லேபொது வான வழக்கமாம்

பாரதியின் புதுமைப்பெண்ணே இங்ஙனம் பழமை பேசுவாள் எனில், பாரதீயத்துக்கு அடிப்படையடை (அண்மைப்பழமையன்று) தொன்மைப் பழமை என்பது தெளிவு. புதிய ஆத்திசூடியும் கண்ணன் பாட்டும் பாஞ்சாலி சபதமும் முற்றும் புதியனவல்ல; புதுப்பிக்கப்பட்டன என்பது முன்னை நூல்களோடு ஒப்பிட்டுக் காண்பார்க்கு எளிதாகப்பலப்படும். கண்ணன் பாட்டுக்கு வ. வே. சு. அய்யர் எழுதிய முன்னுரையைக் காணுக.

V

தொல்காப்பியன் முதல் பாரதி ஈருன தமிழ்ப் புலவர்கள் பழமைப்பார்வை யுடையவர்களே என்றாலும், அப்பார்வையிலிருந்து ஒவ்வொருவரும் உலகிற்குக் காட்டிய புதுமைப்போக்கு வேறு வேறாகும். தமிழ்ப் புலவர்களுள் சிலர்தம் புதுமைப்போக்கு ஒற்றுமை யுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது. பாரதிப் புலவன் புதுமைப்போக்கோ இதுவரை தமிழிலக்கியம் கண்டறியாதது. பழமையை அவர் பார்த்த பார்வையே வேறு. தமிழ் மொழியின் சிறப்புப்பற்றி முன்னும் பாடல்கள் உள; என்றாலும், 'யாமறிந்தமொழிகளிலே

தமிழ்' என்னும் பாரதி உறுதிப்பாட்டிற்கு இணையுடைய தொன்று உண்டோ? திருக்குறளுக்குத் திருவள்ளுவ மாலையில் ஐம்பத்து மூன்று பாராட்டு வெண்பாக்கள் உண்டு. அசரீரி, நாமகள், இறையனார் எல்லாருந்தான் அந்நூலைப் பாராட்டியுளர்; என்னாலும்,

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு

என்னும் பாரதி பாராட்டுக்கு ஒப்பில்லை. வள்ளுவன் தமிழ் நாட்டின் கொடைப்பொருள் என்று மொழியோடும் நாட்டோடும் வைத்துப் புகழ்ந்த புலவன் வேறெவன்? உலகச்செல்வம் அத்தனையும் படைத்த ஒரு நாடு தமிழ் நாடு என்றும், புகழ்மண்டிக்கிடக்கும் ஒரு நாடு தமிழ்த் திருநாடு என்றும் வளமரசர் சொல்லிய பாரதி தமிழுக்கு முன்னைத் தமிழ் நூல்களில் ஒப்புமை காட்டமுடியுமா? பாரதி கவிதைக்கு மேற்கோட்பதிப்பு வேண்டும் என்று முன்னர் ஒரு கருத்து வெளியிட்டேன். பல இடங்கட்கு முந்து நூல்களிலிருந்து ஒப்புமைகள் காட்ட முடியும்: ஒப்புமை காணமுடியாப் பல புதுநுண் கூறுகளும் பாரதி கவிதையில் உள. ஆதலின், புதுமைப் புலவன் சொல்லிய அனைத்திற்கும் விடாது மேற்கோள் காண அலைய வேண்டா.

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கு மஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு மிருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்.

பெண்ணினத்துக்கு வேண்டும் ஆண்மைகளைப் புது மெய்ப்பாட்டோடு எடுத்துரைக்கின்றார் பாரதியார். உலகில் சமுதாயம் பல மாறுதல் அடைந்துவிட்டது. இந்நிலையில் பழம்போக்கு பெண்ணுக்குக் கூடாது;

நாணமும் அச்சமும் மக்களினத்துக்கே கூடா என்று தெளிந்த புலவர் மேற்கண்டவாறு புதுப்பெண்மை வேண்டுகின்றார்.

VI

இலக்கியத்துக்கு ஒரு புது நோக்கை இந்நூற்றாண்டில் வகுத்துக்கொடுத்த புதுத் தொல்காப்பியர் பாரதியார் ஆவார். அரசு மக்களரசாகி வரும் காலத்து இலக்கியமும் மக்களிலக்கியமாக உருவாக வேண்டும் என்றும், மொழி நடை எல்லார்க்கும் பொருள் விளங்கும்படி நெகிழ வேண்டும் என்றும், ஒலி நடையாரையும் ஈர்க்குமாறு இசையவேண்டும் என்றும், இவ்வெல்லாம் கவிதைத்தன்மை சிறிதும் குன்றுவாறு அமையவேண்டும் என்றும் பாரதியார் பாடல் நமக்குக் கற்பிக்கின்றது. உலகத்து நிகழும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும், எத்துணைப் பெரியவன் செய்திருப்பினும், உரசி அலசிப் பார்த்து மக்கள் தம் கருத்துரைக்கும் மனவளர்ச்சியை இன்று காண்கின்றோம். அங்ஙனம் யாரும் தத்தம் கருத்தை வெளியிடும் உரிமைக் காலம் இது. இந்நாளைப் புலவனும் பாத்திரங்களின் செயல்களை அழகுபடச் சொல்லுவதோடு அமையாமல், அச்செயல்களைப்பற்றித் தாம் கருதும் கருத்தையும் இடையிடையே சொல்லிப் போக வேண்டுமன்றோ? கருத்துரிமை சான்ற காலத்து, அவ்வுரிமை யூட்டும் இலக்கியந்தான் மக்கள் நெஞ்சையள்ளும். தருமன் பாரதநாடு கொண்டாடும் பழம் பெரியவன் என்றாலும், சூதில் தேயம் வைத்திழந்த அவனைப்பற்றிப் பாரதியார் என்ன கருதினார்? 'சிச்சீ! சிறியர் செய்கை செய்தான்' என்று மிகவும் இகழ்வார். தீய துச்சாதனன் திரௌபதியின் கூந்தலைப்பற்றித் தெருவழியே இழுத்துவருகின்றான்;

பார்க்கக் கூட்டம் கூடி விட்டது. இது கொடுமை கொடுமை என்று கூட்டம் பார்த்துக் கொண்டே துடிக்கின்றது. இத்துடிப்பினால் என்ன பயன்? கொடியவன் செத்தானா? கொடுமை அகன்றதா? கொடியவனைக் காட்டிலும் அக்கொடுமையைக் கண்டும் துடித்து நிற்கும் கூட்டமே இகழ்தற்கு உரியது. இக்கூட்டம் என்ன செய்திருக்கவேண்டும்?

நீண்ட கருங்குழலை நீசன் கரம்பற்றி
முன்னிழுத்துச் சென்றான் வழிநெடுக மொய்த்தவராய்
என்ன கொடுமை யிதுவென்று பார்த்திருந்தார்.
ஊரவர் தங்கீழ்மை யுரைக்குந் தரமாமோ?
வீரமீலா நாய்கள் விலங்கா மிளவரசன்
தன்னை யிதித்துத் தராதலத்திற் போக்கியே
பொன்னை யவளந்தப் புத்தினிலே சேர்க்காமல்,
நெட்டை மரங்களென நின்று புலம்பினார்.
பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ?

VII

பாரதியார் ஓர் வெறிஞர். அவர் வெறி தடமற்ற காட்டாற்று வெள்ளம் போன்றதன்று; கரையணைத் தோடும் காவிரி வெள்ளம் போன்றது. அவர் தம் பழமைப் பற்றில் ஒரு தனிப் புதுமை யிருப்பக் கண்டோம். அவர் தம் பழநூற் பயிற்சியிலும் ஒரு தனிப் புலமை யிருக்கக் காணலாம். சொல் வீழ்ச்சியும் ஒலி நயமும் நடைநயமும் நோக்காமுமும் என்றிவையே முழுப் புலமையாகிவிடா. எதிரதை முன்னுணர்ந்து ஆற்றலோடு கூறும் அறிவுத் தெளிவு புலமைக் கூறுள் தலைசிறந்தது. சென்ற வரலாற்றையும் நிகழும் போக்கையும் காணும் புலவன் எதிர்காலம் இப்படித் தான் இருக்கும் என்று மயங்காது முடிவுகட்டுவான்.

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்

நெறியின் ஆற்றிய அறிவன்

(தொல். 1020)

என்று புலவன் புலமைத் திறத்தைக் குறிப்பிடுவர் தொல்காப்பியர். தமிழ்ப் புலவர்களுக்குள்ளே இத் தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்குப் பேரிலக்கியமாக விளங்குபவர் பாரதியாரே.

ஆடுவோமே—பள்ளுப் பாடுவோமே

ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோமென்று

இப்பாடல் 1948 ஆம் ஆண்டில் எழுந்ததன்று. இந்தியா உரிமை பெற்ற பின்னர் 'சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோம் என்று' ஒருவன் பாடும் பாட்டில் வரலாற்றுண்மைக்கு இடமுண்டே யன்றிப் புலமை வீறுக்கு இடமில்லை. உரிமை என்பது பெருங்கனவாக இருந்த முப்பதாண்டுக்கு முன்னரே, சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோம்; இனிச் செய்யவேண்டுவது ஆடுவதும் பாடுவதுந்தான் என்று பள்ளுப்பாடிய பாரதியின் அறிவுத் தெளிவு வாகை சூடற்குரியது. இத் தெளிவெண்ணம் அவர் பாடலில் பலவிடத்துப் பொதிந்துள்ளது. 'முடிவிலாக் கீர்த்தி பெற்றாய், புவிக்குளே முதன்மை பெற்றாய்' என்று காந்திப்பெருமான் புகழை முன்னரே உணர்ந்து துணிவு தோன்றப் பாராட்டுதல் காண்க.

பொதியமலைப் பிறந்தமொழி வாழ்வறியும்

காலமெலாம் புலவோர் வாயில்

துதியறிவாய் அவர்நெஞ்சின் வாழ்த்தறிவாய்

இறப்பின்றித் துலங்கு வாயே

இப்பாடல் டாக்டர் உ. வே. சா. மகா மகோ பாத்தியாயப் பட்டம் பெற்றபோது பாரதி பாடிய வாழ்த்து. இவ்வாழ்த்துப்பா சென்னைக் கடற்கரையில் நிறுவப் பெற்ற உ. வே. சா. சிலையடிக்கீழ் பொறித்தற் கேற்றது